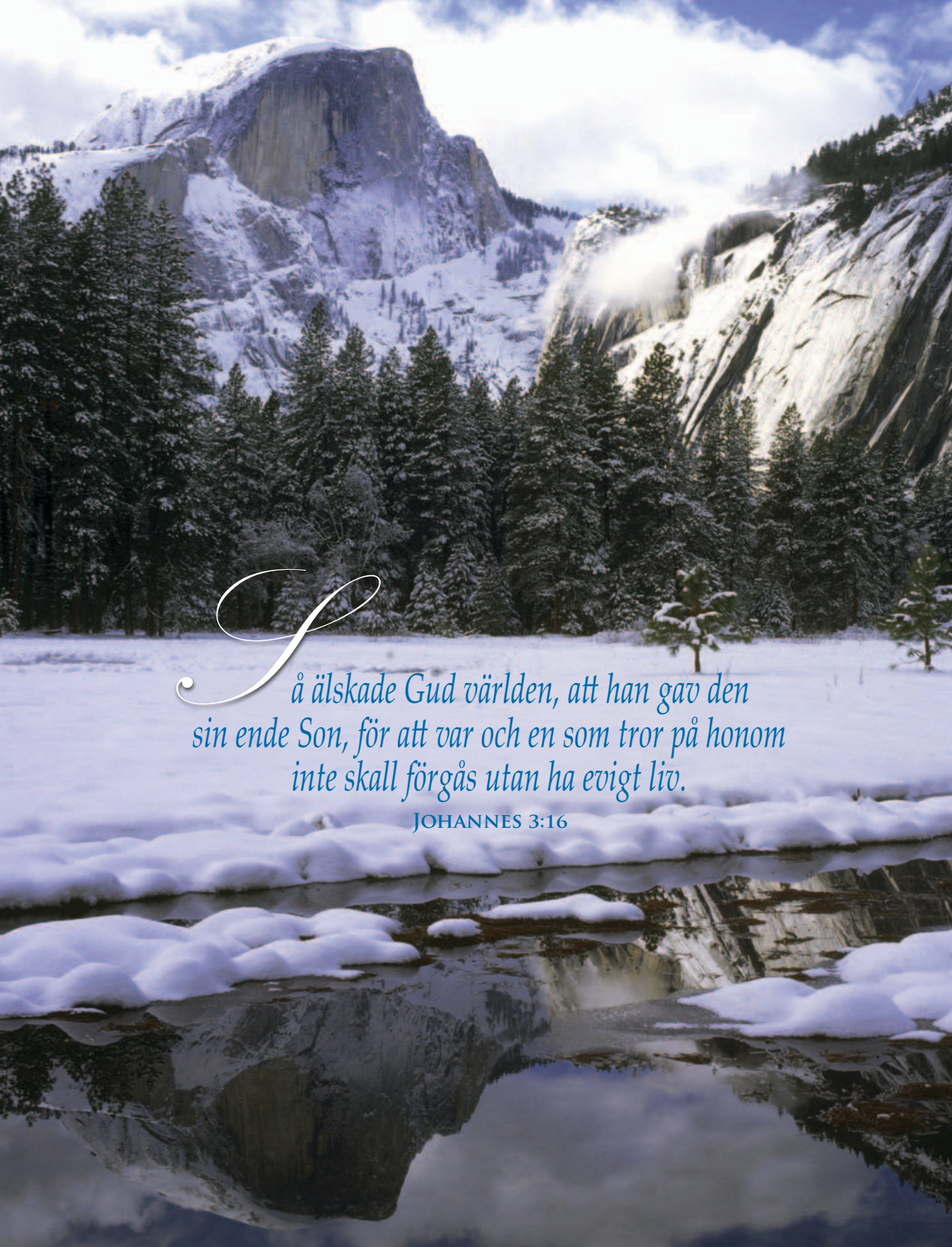

DEN DOLDA KAMPEN

HUR PÅVERKAR DENNA KAMP DIG
IDAG – OCH IMORGON?

*Så älskade Gud världen, att han gav den
sin ende Son, för att var och en som tror på honom
inte skall förgås utan ha evigt liv.*

JOHANNES 3:16

EVIG *Kärlek*

Han levde för att hjälpa människorna i deras nöd.

Jesus stod på toppen av Oljeberget och såg ut över Jerusalem. Ingenting skymde templets praktfulla byggnader. När solen gick ned belyste dess strålar de snövita marmurväggarna och reflekterades från torn och tinnar.

Varje israelit kände glädje och hänförelse över denna syn. Jesus sinne däremot var uppfyllt av helt andra tankar. "När Jesus kom närmare och såg staden, brast han i grät över den." Lukas 19:41.

Men han grät inte över sig själv, trots att han väl visste vart han var på väg. Framför honom låg Getsemane, platsen för de själskval som närmade sig. Fårporten fanns också inom synhåll. Genom den hade offerdjuren under århundraden letts till slakt. Fårporten skulle också öppnas för honom när han skulle passera igenom den "lik ett lamm som förs bort till att slaktas". (Jesaja 53:7). Inte långt därifrån låg Golgata, platsen där han skulle korsfästas. På den stig som Kristus snart skulle komma att vandra, måste det stora mörkrets skräck falla när han skulle offra sig själv för våra synder.

Han grät inte över sig själv utan över de tusentals människor i Jerusalem, som var dömda till undergång.

Jerusalem hade hedrats mer av Gud än alla andra städer. Om Israel som nation hade hållit fast vid troheten mot Herren, skulle Jerusalem ha bestått till evig tid, utvalt av Gud. I stället var det avfällighet och uppror som utmärkte detta folks historia.

Ljusets och härlighetens Herre hade under tre år gått in och ut bland sitt folk. Utan eget hem vandrade han fattig och arm för att hjälpa människorna i deras svårigheter och minska deras nöd och försökte övertala dem att ta emot livets gåva. Israel hade emellertid vänt sig bort från sin mest trofaste vän och ende hjälpare. Hans kärleksfulla förmaningar hade föraktats, hans råd hade ringaktats och hans varningar väckt åtlöje. Hoppets och förlåtelsens timme gick snabbt mot sitt slut.

När Kristus såg ut över Jerusalem, såg han för sin inre blick hur en hel stad, ett helt folk, skulle drabbas av undergång. Han hörde arméer marschera och förbereda sig till strid. Han hörde röster från mödrar och barn gråta efter bröd i den belägrade staden. Han såg lågor uppsluka dess heliga, vackra hus, dess palats och torn. I deras ställe återstod nu

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

<i>Evig kärlek</i> ...	3	■	<i>Han (Jesus) levde för att hjälpa människorna i deras nöd</i> ...	3	■	<i>Trogn mot sanningen</i> ...	4
■ <i>Stort mörker</i> ...	5	■	<i>Valdenserna</i> ...	7	■	<i>Sanningens förkämpe (Martin Luther)</i> ...	8
■ <i>De sökte efter frihet i den nya världen</i> ...	11	■	<i>Nytt ljus i Nya världen</i> ...	12	■	<i>Stjärnfallet</i> ...	16
■ <i>Det stora uppvaknandet</i> ...	17	■	<i>Besvikna</i> ...	18	■	<i>Att skörda storm</i> ...	19
■ <i>Hemligheten uppenbaras</i> ...	20	■	<i>Frihet och lag</i> ...	23	■	<i>Guds oföränderliga lag</i> ...	23
■ <i>Förberedelse för domen</i> ...	27	■	<i>En tit i protokollet</i> ...	28	■	<i>Vår för finns ondska, lidande och död?</i> ...	30
■ <i>Universellt krig</i> ...	31	■	<i>Liv efter döden?</i> ...	32	■	<i>Spiritismen</i> ...	34
■ <i>Själ är inte odödlig</i> ...	35	■	<i>De ogudaktiga skall inte plågas för evigt</i> ...	35	■	<i>Supermakten talar</i> ...	36
■ <i>Vad påvemakten strävar efter</i> ...	36	■	<i>Uppenbarelsebokens 13:e kapitel</i> ...	37	■	<i>Den nära förestående konflikten</i> ...	39
■ <i>Satans list</i> ...	40	■	<i>Bibeln är ett säkert skydd</i> ...	41	■	<i>Den sista varningen</i> ...	42
■ <i>Nödens tid</i> ...	43	■	<i>Guds folks befrielse</i> ...	44	■	<i>Jordens ödeläggelse</i> ...	45
■ <i>Konfliktens slut</i> ...	46						

Jesu, hans [Faderns] Sons, blod renar oss från all synd... Om vi bekänner våra synder, är han trofast och rättfärdig så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet.” JOHANNES FÖRSTA BREV 1:7,9

endast en hög rykande ruiner. När han såg framåt i tiden såg han förbundets folk utspritt i alla länder.

Kristus såg Jerusalem som en symbol på världen på så sätt att den utmärks av otro och uppror och kommer att drabbas av Guds straffande dom.

Himmels majestät i tårar! Denna scen visar vilken svår uppgift det är också för Allmakten att frälsa dem som överträtt Guds lag från konsekvenserna av deras lagöverträdelse. När Jesus såg framåt i tiden till den sista generationen, såg han att världen då skulle vara insnärjd i ett bedrägeri som liknade det som blev orsaken till Jerusalems ödeläggelse. Judarnas stora synd var att de förkastade Kristus. Den kristna världens stora synd skulle bli att förkasta Guds lag, som utgör grunden för hans regering i himlen och på jorden. Miljoner som är fångna i synd, förslavade av Satan, dömda att drabbas av den andra döden (Fotnot 1), kommer att vägra att lyssna till sanningens ord, när det framställs för dem.

Lärjungarna reagerade med respektfylld fruktan och bänvan på Kristi förutsägelse om att templet skulle bli ödelagt. Framtiden hemlighölls av barmhärtighet för lärjungarna. Kristus talade bara om för dem de stora dragen i de mest framträdande händelserna, som skulle inträffa strax före tidens slut. Hans förutsägelser omfattade två händelser: dels skildrade de ödeläggelsen av Jerusalem, dels framställde de ödeläggelsen av hela världen på den sista stora dagen.

Judarna hade genom att hårdnackat förkasta Guds nåd och barmhärtighet förorsakat att Guds beskydd togs ifrån dem. Satan fick därigenom tillfälle att behärska dem som han ville. Ödeläggelsen av Jerusalem är en fruktansvärt allvarlig varning för alla som inte tar emot Guds nåd utan motsätter sig hans barmhärtiga förmaningar. I den utvalda stadens öde kan vi se undergången av en värld, som har förkastat Guds nåd och föraktat hans lag.

Människor bör se till att de inte åsidosätter den undervisning som de möter i Kristi ord. Världen är inte mer villig att sätta sin tilltro till budskapet för denna tid, än judarna var att ta emot Frälsarens varning när det gällde Jerusalem. Herrens dag kommer att överrumpla den som är likgiltig och inte sätter sin tillit till Gud. Se 1 Tessonikerbrevet 5:2-6.

Trogn mot sanningen

När Jesus avslöjade Jerusalems öde för sina lärjungar och vilka händelser som skulle inträffa i samband med hans andra ankomst, uppenbarade han också vilka erfarenheter som hans folk skulle genomgå från hans himmelsfärd fram till hans återkomst i makt och härlighet för att rädda dem. När hans blick trängde längre in i framtiden, såg han de våldsamma, förödande stormar som skulle möta hans efterföljare under kommande tider av mörker och förföljelse. Med några få korta, men betydelsefulla ord förutsade han vilka prövningar som världens härskare skulle utsätta Guds församling för.

Den hedniska världen insåg att om evangeliet skulle segra, skulle dess egna tempel och altaren ödeläggas. Därför gjorde den allt för att utrota kristendomen. Förföljelser utbröt. Dessa började under Nero (se Fotnot 2) och fortsatte mer eller mindre intensivt under flera hundra år. De kristna blev anklagade för de mest fruktansvärda förbrytelser. De påstods vara orsaken till stora olyckor, hungersnöd, jordbävningar och pest. Många kastades för vilda djur eller brändes levande i amfiteatrarna. Somliga korsfästes, andra kläddes i skinn från vilda djur och kastades in på arenan så att hundar fick slita dem i stycken. Stora människomassor samlades för att njuta av skådespelet och mottog de döendes ångestrop med skräck och applåder.

Var Kristi efterföljare än sökte tillflykt blev de jagade som vilda djur. Därför måste de gömma sig på öde, isolerade platser. De kom ihåg Herrens ord om att när de blev förföljda för Kristi skull, skulle de glädja sig och jubla, därför att deras lön skulle bli stor i himlen. Profeterna hade ju förr i tiden blivit förföljda på samma sätt. De var glada över att anses värdiga att lida för sanningens skull. Därför ljöd deras segersånger mitt i de knastrande lågorna. De riktade trons blick uppåt och såg Kristus och änglarna, som med det största intresse betraktade dem från himlen och glädde sig över deras ståndaktighet. Från Guds tron talade en röst till dem: "Var trogen intill döden, så skall jag ge dig livets krona." Uppenbarelseboken 2:10.

Satans ansträngningar att med våld utplåna Kristi församling misslyckades. De som arbetade för Gud blev ihjälslagna, men Guds verk gick fortfarande framåt. Evangeliet vann fortsatt spridning och dess anhängare växte i antal. "Ju oftare vi mejas ner av er dess mer växer vi i antal. De kristnas blod är ett utsäde." Tertullianus, Apologeticum, paragraf 50.

Satan planerade därför att strida mer framgångsrikt mot Guds regering genom att resa sin fana mitt i den kristna församlingen. Det som den store bedragaren inte kunnat åstadkomma genom makt, försökte han nu utföra genom list.

Förföljelsen upphörde och i dess ställe tog ett farligt, lockande tillstånd med materiellt välstånd och världsligt anseende sin början. Avgudadyrkarna övertalades att ta emot en del av den kristna tron, medan en del andra viktiga kristna trosläror förkastades. De påstod att de tagit emot Jesus som Guds Son och att de trodde på hans död och uppståndelse. Däremot var de inte överbevisade om synd och kände inte något behov av omvändelse eller sinnesändring. Eftersom de hade gett efter i några avseenden föreslog de att de kristna skulle göra detsamma, så att de alla kunde enas om tron på Kristus.

Församlingen hamnade nu i en fruktansvärd fara. Fängelse, lidande, eld och svärd var välsignelser jämfört med dessa förhållanden. En del kristna var orubbliga. Andra var villiga att ge efter på vissa punkter av sin tro. Satan hade klått sig i kristendomens kappa. Med list tog han sig in i församlingen för att förstöra de kristnas tro och genom villfarelser leda dem bort från sanningen.

De flesta kristna gick till sist med på att sänka kraven. En sammansmältning av kristendom och hedendom kom till stånd. Avgudadyrkarna, som bekände sig vara omvända och slöt sig till församlingen, höll emellertid fast vid sitt avguderi. De bytte bara ut föremålen för sin avgudadyrkan genom att tillbe bilder av Jesus, ja, till och med av Maria och "helgonen". Villoläror, vidskepliga riter och hedniska seder införlivades med den kristna tron och gudstjänsten. I samma utsträckning som Kristi efterföljare förenade sig

Hos ingen annan finns frälsningen. Inte heller finns det under himlen något annat namn, som givits åt människor, genom vilket vi blir frälsta." APOSTLAGÄRNINGARNA 4:12

med avgudadyrkarna fördärvades den kristna tron och församlingen förlorade sin renhet och kraft. Trots allt fanns det några som inte lät sig vilseledas av dessa bedrägerier. De fortsatte att vara trogna mot honom som är Sanningen och tillbad endast Gud.

Satan jublade över att han lyckats vilseleda så många av Kristi efterföljare. I fortsättningen satte han in sin kraft på att öka sitt inflytande över dessa och att sporra dem till att förfölja dem som fortfarande var trogna mot Gud. Dessa som avfallit från sin kristna tro förenade sig nu med sina halvhedniska trosfränder och tillsammans inriktade de sin kamp mot de mest väsentliga dragen i Kristi lära.

Av dem som ville förbli trogna Kristus och stå fasta mot de bedrägerier och styggelser, som under helig förklädnad

hade införts i församlingen krävdes en ihärdig kamp. Bibeln blev inte erkänd som den enda normen för kristen tro. Läran om religionsfrihet betraktades som villolära. De som försvarade den blev hatade och dömdes till att leva som fredlösa.

Efter långa och svåra motsättningar insåg de trofasta att en brytning var absolut nödvändig. De vågade inte acceptera villfarelser som undergrävde deras andliga liv och ge ett föredöme som skulle sätta deras barns och barnbarns tro i fara. De tyckte att själva samarbetet skulle bli alltför dyrköpt om de skulle ge avkall på sina principer. Om enighet kunde uppnås enbart genom att kompromissa med sanning och rättfärdighet, lät det då bli oenighet, ja till och med krig.

Stort mörker

Aposteln Paulus förutsade det stora avfallet. Han skriver att innan Herrens dag kommer, "måste avfallet komma och laglöshetens människa, fördärvets son, öppet träda fram, motståndaren som förhäver sig över allt som kallas Gud eller heligt, så att han sätter sig i Guds tempel och säger sig vara Gud." Vidare talar han om för sina bröder att "redan är ju laglöshetens hemlighet verksam". 2 Tesselonikerbrevet 2:3,4,7. Redan då såg han att villfarelser, som skulle bereda vägen för påvemaktens utveckling, smög sig in i församlingen.

Steg för steg fullbordade "laglöshetens hemlighet" sitt bedrägliga, hädiska verk. Hedniska seder trängde nästan omärkligt in i den kristna församlingen. Benägenheten att kompromissa mellan hedendom och den sanna tron hölls tillbaka så länge den kristna församlingen utsattes för våldsamma förföljelser, men då dessa upphörde och kristendomen trängde in i kungliga hov och palats, övergav man den anspråkslösa enkelhet som Kristus och hans apostlar hade visat. Förfallet ökade nu snabbt. Hedendomen, som sett ut att vara besegrad, blev nu segraren. Dess villfarelser, seder och vidskepligheter införlivades med tron och gudstjänsten bland Kristi bekännande efterföljare.

Detta samgående mellan hedendom och kristendom resulterade i att den "laglöshetens människa" som omtalas i profetian utvecklades. Detta enorma system av falsk religion är ett mästerverk av Satans makt och utgör ett exempel på hans ansträngningar att själv sätta sig på Guds tron och härska över jorden efter sin vilja.

Det är en av den romersk-katolska kyrkans främsta läror, att påven är det synliga huvudet för hela den kristna kyrkan, att han har fått sig tilldelad den högsta auktoriteten över biskopar och präster i alla delar av världen. Han har kallats "Herren Gud påven" och har förklarats ofelbar. Han kräver att bli hyllad av alla människor. Men de som fruktar och

ärar Gud bemöter denna trotsiga självförhåvelse på samma sätt som Kristus bemötte den listige fiendens enträgena uppmaningar: "Herren, din Gud, skall du tillbe, och endast Honom skall du tjäna." Lukas 4:8.

Satan visste mycket väl att Bibeln skulle göra det möjligt för människorna att genomskåda hans bedrägerier och motstå hans makt. För att Satan skulle kunna upprätthålla sin makt över människorna och stärka den påvlige tronröwarens auktoritet måste han hålla dem okunniga om Bibeln. Det var förbjudet att sprida Bibeln under flera hundra år. Karaktärslösa präster och prelater tolkade dess lära för att stödja sina egna anspråk.

När man avlägsnat Bibeln, som avslöjar villfarelser, kunde Satan påverka människor att följa hans vilja. Profetian hade förklarat att påvedömet skulle "sätta sig i sinnet att förändra heliga tider och lagar." Daniel 7:25. För att de som vunnits från hedendomen skulle få en ersättning för sin avgudatillbedjan, och på det sättet underlätta att de skenbart tog emot kristendomen, blev tillbedjan av bilder och relikier gradvis införd i den kristna gudstjänsten. Detta hedniska system gavs så småningom laga kraft vid ett allmänt kyrkomöte. För att fullborda sitt vanhelgande verk tog sig den romersk-katolska kyrkan friheten att avlägsna det andra budet från Guds lag, det bud som förbjuder tillbedjan av avbilder, och att dela det tionde budet i två för att bevara antalet. Satan, som arbetar genom ogudaktiga ledare inom kyrkan, förändrade också det fjärde budet och försökte upphäva den urgamla sabbaten, den dag som Gud hade välsignat och helgat (1 Moseboken 2:2,3), och i dess ställe upphöja den första dagen i veckan, som hedningarna firade som "solens hedervärda dag" (Fotnot 3). Alla kristna hade hållit den riktiga sabbaten helig under de första århundradena. Men Satan arbetade med stor list genom sina redskap för att nå sitt mål. För att folkets uppmärksamhet skulle riktas mot söndagen gjordes den till en högtidsdag till minne av Kristi uppståndelse. Man höll gudstjänst på denna dag. Den blev även betraktad som en dag för vila. Sabbaten hölls emellertid fortfarande helig.

Den store bedragaren hade ännu inte fullbordat sitt verk. Då och då hölls stora kyrkomöten där kyrkans främsta män från alla delar av världen samlades. Vid nästan varje sådant kyrkomöte blev sabbaten som Gud hade instiftat något lägre värderad, medan söndagen blev upphöjd i motsvarande grad. På detta sätt blev den hedniska högtidsdagen till slut hedrad som en gudomlig institution. Bibelns sabbat förklarades vara en kvarleva från judendomen. Den som firade den blev fördömd.

På femhundratalet blev påvedömet fullt etablerat. Man erkände den romerska biskopen som hela kyrkans

överhuvud. Hedendomen hade gett plats för påvedömet. "Draken" hade gett vilddjuret "sin makt och sin tron och stor myndighet". Uppenbarelseboken 13:2. Nu började de 1260 åren med påvligt förtryck som hade förutsagts i profetiorna i Daniels bok och Uppenbarelseboken, se Daniel 7:25, Uppenbarelseboken 12:6, 13:5-7 (Fotnot 4). De kristna tvingades att välja. Antingen måste de ge upp sin trohet mot Gud och godta påvemaktens ceremonier och tillbedjan eller tyna bort i fångelsehålor, lida döden på sträckbänken, bålet eller i giljotinen.

När den romersk-katolska kyrkan besteg tronen, började den mörka tidsåldern. Tron flyttades över från Kristus, dess sanna grund, till påven i Rom. Om någon avvek från hans krav, ansåg man att det var tillräckligt för att döma överträdaren till de strängaste straff, både till kropp och själ. När Bibeln undertrycks och människan betraktar sig som den högste kan vi inte vänta oss annat än svek, bedrägeri och en förnedrande ogudaktighet. Detta var en farlig tid för Kristi församling. Man glömde bort evangeliet. Religiöst formväsen ökade och människorna trycktes ned av stränga påbud.

Många som påstod sig vara omvända, höll fast vid sina hedniska läror. De fortsatte inte bara själva att studera dessa, utan tvingade dem också på andra som ett medel till att vinna större inflytande ibland hedningarna. På detta sätt trängde allvarliga villfarelser in i den kristna tron. Framträdande bland dessa var läran att människan är odödlig i sig själv och fortsätter en medveten tillvaro efter döden. På denna grund byggde den romersk-katolska kyrkan läran om bön till helgonen och tillbedjan av jungfru Maria. Från samma grund uppkom också den falska läran om de ogudaktigas eviga pina, som tidigt införlivades i de påvliga trossatserna.

Nu var vägen förberedd för att kunna införa ytterligare en hednisk uppfinning, som den romerska kyrkan gav namnet skärselden, som användes för att ingjuta skräck hos de lättrogna och vidskepliga folkmassorna. Denna villolära stärkte tron på att det finns en plats där deras själar, som inte har förtjänat evigt straff, skall straffas med eld för sina synder, tills de har blivit renade och får tillträde till himlen.

Ytterligare en förfälskning behövdes för att den romersk-katolska kyrkan skulle kunna dra nytta av sina anhängares fruktan och laster. Detta lyckades man åstadkomma genom läran om avlat. Full förlåtelse utlovades för alla synder, i det förflutna, i nutiden och i framtiden, och befrielse från alla de plågor och straff dessa skulle ha medfört. Villkoret för detta var att de skulle delta i påvens krig för att utvidga hans världsliga välde, straffa hans fiender eller utrota dem som vågade förneka hans andliga överhöghet.

Folket undervisades också om att de genom att ge pengar till kyrkan kunde befria sig från synd och också befria sina döda vänners själar, som plågades i skärselden. Med de medel som flöt in för detta ändamål, fyllde den romerska kyrkan sina skattkammare och kunde upprätthålla den prakt, lyx och lastbarhet som påvarna hängav sig åt. Ändå påstod de sig vara representanter för honom som inte hade någon plats där han kunde vila sitt huvud.

Herrens nattvard, så som den instiftats i Bibeln, hade ersatts av mässoffret av gudaoffer. De påvliga prästerna gjorde anspråk på att de genom sitt meningslösa mummel kunde förvandla det enkla brödet och vinet till att verkligen bli "Kristi kropp och blod". Kardinal Wiseman, *The Real Presence of the Body and Blood of our Lord Jesus Christ in the Blessed Eucharist, Proved from Scripture*, föreläsning 8, del 3, paragraf 26. Med hädiskt övermod påstod de öppet att de hade makt att skapa Gud, alltings Skapare. Man krävde att kristna under hot om dödsstraff skulle bekänna sin tro på denna fruktansvärda villolära som förolämpade himlen. Stora skaror som vägrade att göra detta överlämnades åt bålet.

Påvedömet hade blivit världens tyrann. Kungar och kejsare böjde sig för den romerske påvens förordningar. Under århundraden hade den romersk-katolska kyrkans lärar tagits emot ovillkorligt och i vidaste bemärkelse. Dess ritualer utfördes med vördnad och dess högtidsdagar firades allmänt. Aldrig sedan den tiden har påvemakten uppnått en sådan hög rang, härlighet eller makt.

Men "påvedömet middagstid var världens midnatt". J. A. Wylie, *The History of Protestantism*, band 1, kapitel 4. Bibeln var nästan okänd, inte bara för folket utan också för prästerna. Precis som fariséerna från förr hatade påvekyrkans ledare det ljus som avslöjade deras synder. Eftersom Guds lag, normen för rättfärdighet, hade avlägsnats, kunde de utöva en obegränsad makt och hänge sig åt lastbarhet utan återhållsamhet. En moralisk och intellektuell förlamning hade drabbat kristenheten. Detta blev följden av att förkasta Guds Ord.

Valdenserna

I varje tidsålder har det funnits vittnen för Gud – människor med tro på Kristus som den ende medlaren mellan Gud och människan, som betraktade Bibeln som den enda normen för livet och som höll den bibliska vilodagen helig. I länder som låg utanför påvemaktens område fanns det i många århundraden grupper av kristna som var nästan helt fria från påvligt fördärv. Dessa kristna trodde på Guds lags eviga giltighet och

firade den bibliska vilodagen i enlighet med det fjärde budet. Församlingar som höll fast vid denna tro och lära existerade i centrala Afrika och bland armenierna i Asien.

Av dem som stod emot påvemaktens övergrepp stod emellertid valdenserna främst. Bakom bergens höga bålverk – som under alla tidsåldrar har varit ett skydd för de förföljda och förtryckta – fann valdenserna en tillflyktsort. Här bevarade sanningens vittnen den ursprungliga tron i tusen år. Valdenserna var bland de första i Europa som fick en översättning av Bibeln. Hundratals år före reformationen hade de Bibeln handskriven på sitt eget språk.

Fromheten hos dessa Kristi efterföljare kännetecknades av renhet, enkelhet och innerlighet. De värderade sanningens principer högre än jordisk egendom, vänner, släkt, ja till och med högre än livet självt. Dessa principer försökte de allvarligt att inpränta i de ungas hjärtan. Exemplar av Bibeln var sällsynta. Därför lärde man sig Bibelns dyrbara ord utantill. Genom tålmodigt, oförtröttligt arbete, ibland i djupa, mörka grottor i jorden som upplystes av facklor, skrev de av Bibeln vers för vers, kapitel för kapitel. En del av valdensernas ungdomar sändes ut från deras skolor i bergen till läroanstalter i franska och italienska städer. Där fanns bättre möjligheter till studier och för att utveckla tanke och iakttagelseförmåga än i deras hemtrakter i bergen.

Valdenserna förstod att Gud fordrade mer av dem än att de endast skulle bevara sanningen ren i sina egna församlingar. De insåg att ett högtidligt ansvar vilade på dem att låta ljuset de hade fått lysa på dem som satt i mörker. Varje predikant hade fått en utbildning i något yrke, och missionärerna utförde sitt verkliga arbete under förklädnad av ett sådant världsligt yrke. Vanligtvis valde de att utbilda sig till köpmän eller till kringresande handelsmän.

Själva existensen av detta folk, som höll fast vid den gamla församlingens tro, var en ständig påminnelse om den romersk-katolska kyrkans avfall och väckte därför det bittraste hat och den värsta förföljelse. Deras vägran att avstå från Bibeln var också en överträdelse som den romersk-katolska kyrkan inte kunde tolerera. Den bestämde sig för att utplåna dem från jorden. Nu började de fruktansvärda korstågen mot Guds folk i deras hem bland bergen. De förföljelser som under många århundraden drabbade dessa gudfruktiga människor uthärdade de med ett tålmod och en ståndaktighet som hedrade deras Frälsare.

På detta sätt vittnade valdenserna för Gud århundraden före Martin Luthers födelse. De var spridda över många länder och sådde reformationens säd, som växte sig bred och stark på Luthers tid. Och den skall fortsätta att växa till tidens slut genom dem som är villiga att lida allt för "Guds ords och Jesu vittnesbörds skull" (Upp 1:9).

▲ *Genom Martin Luther började reformationen i Tyskland*

▼ *Olaus och Laurentius Petri, smedsönerna från Örebro, som förde reformationen till Sverige*

Sanningens förkämpe

Gud beredde vägen för den stora reformationen. Främst bland dem som kallades till att leda församlingen från påvemaktens mörker till en renare tro, stod Martin Luther (Fotnot 5). Han var nitisk, ivrig och hängiven Gud. Han visste inte om någon annan fruktan än gudsfruktan och erkände ingen annan grund för tron än Bibeln.

Luthers gudsfruktan gjorde honom uthållig när det gällde att utföra sina planer och ledde till stor ödmjukhet inför Gud. Han insåg alltid, att han var beroende av Gud. Han försummade aldrig att börja varje dag med bön, och i sitt hjärta bad han alltid om Guds vägledning och stöd. "Att be flitigt är den bästa hälften av studierna." – D'Aubigné, band 2, kapitel 2.

När Luther en dag undersökte böckerna i universitetsbiblioteket (i Erfurt), fann han en latinsk bibel. En sådan bok hade han aldrig sett förut. Med en blandning av respekt och vördnad bläddrade han i Bibeln. Med klappande hjärta läste han livets Ord för sig själv. Då och då gjorde han uppehåll och utbrast: "Ack, om Gud ville låta mig få en sådan bok." – D'Aubigné, band 2, kapitel 2.

Luther blev prästvigd och kallades till en professur vid universitetet i Wittenberg. Han började hålla föreläsningar över Bibeln. Stora skaror lyssnade med glädje på honom. Hans klara och kraftiga framställning av sanningen överbevisade dem. Hans brinnande hängivenhet rörde deras sinnen.

Ett påbud som utfärdats före Luthers besök i Rom, hade påven utlovat avlat till var och en, som ville krypa på knä uppför "Pilatus trappa". Luther kröp en dag vördnadsfullt uppför denna trappa, när plötsligt en tordönsstämma tycktes säga till honom: "Den rättfärdige skall leva av tro." – Romarbrevet 1:17. Han ställde sig snabbt upp på sina fötter och skyndade därifrån. Efter denna händelse såg han klarare än tidigare vilken villfarelse det är att lita på mänskliga gärningar för att nå frälsning. När han lämnade Rom hade denna villfarelse inte längre någon plats i hans sinne.

Efter det att Luther kommit tillbaka från Rom blev han utnämnd till teologie doktor vid universitetet i Wittenberg. Nu hade han större frihet än någonsin att ägna sin tid åt att utforska Bibeln, som han älskade så högt. Han förklarade bestämt att de kristna inte skulle godta någon annan lära än den, som grundade sig på Bibelns auktoritet.

Den romersk-katolska kyrkan hade gjort Guds nåd till en handelsvara. För att samla in medel till uppbyggnad av St. Peterskyrkan i Rom erbjöd påvens delegater avlatsbrev.

Ett tempel för tillbedjan av Gud skulle byggas för pengar, som anskaffats genom försyndelser mot Gud.

Även om Luther fortfarande var en sträng katolik, uppfylldes han av avsky på grund av avlatshandlarnas hädiska fräckhet. Många i hans egen församling hade köpt avlatsbrev. Luther gick nu frimodigt in i sitt arbete som en försvarare av sanningen. Från predikstolen hördes hans innerliga, allvarliga varningar. Han förklarade syndens nedbrytande natur och sade att människan omöjligt kan minska syndens skuld eller undgå dess straff genom egna gärningar. Ingenting annat än ånger inför Gud och tro på Kristus kan frälsa syndaren. Kristus nåd kan inte köpas. Den är en fri gåva.

Luther beslöt att protestera ännu kraftigare mot detta skriande missbruk. Luther anslöt sig till de folkskaror som redan var på väg mot kyrkan. På kyrkdörren satte han upp ett plakat som innehöll 95 punkter mot avlatsläran.

Hans teser tilldrog sig allmän uppmärksamhet. I dessa teser visade Luther, att varken påven eller någon annan människa hade fått makt att förlåta synder och att efterskänka straff för synd. Han visade också tydligt, att Guds nåd, som uppenbaras i evangeliet, ges fritt till alla som söker den genom omvändelse och tro.

De frågor Luther framställde spreds på några få dagar över hela Tyskland. Efter några veckor var de kända över hela kristenheten. Många uppriktigt troende katoliker läste dessa teser med stor glädje och kände igen Guds röst i dem. De kände inom sig att Herren i nåd hade sträckt ut sin hand för att hejda den ström av fördärv som utgick från påvestolen.

Många framstående personer både inom kyrkan och i samhället var övertygade om att hans teser var riktiga, men de insåg snart att ett godkännande av dessa sanningar skulle medföra stora förändringar. Att upplysa och reformera folket skulle i själva verket innebära att man undergrävde den katolska kyrkans auktoritet. Det skulle hejda tusentals av de penningströmmar, som nu flöt in i dess skattkammare. Därigenom skulle de påvliga ledarnas överdåd och lyx starkt begränsas. Om folket fick lära sig att tänka och handla som ansvariga personer och att endast förtrosta på Kristus för sin frälsning, skulle påvestolen omstörtas och deras egen auktoritet tas ifrån dem. På grund av detta förkastade de den kunskap, som Gud erbjöd dem. De intog en fientlig inställning till sanningen och Kristus genom att sätta sig upp mot den person, som Gud hade sänt för att ge dem ljus.

Luther bävade när han såg på sig själv – en ensam person, som satte sig upp mot jordens mäktigaste herrar. Men Gud lät honom inte bli helt missmodig. När mänskligt stöd saknades, såg han upp endast till Gud och gjorde

den erfarenheten, att han med fullkomlig trygghet kunde stödja sig på Guds allsmåktiga arm. En rådsförsamling krävde att reformatorn skulle inställa sig inför den. Den tyske kejsaren gav till sist sitt medgivande till detta. Luther kallades att inställa sig inför riksdagen (Fotnot 6).

Kejsaren satt på tronen omgiven av rikets mest framstående män. Ingen människa hade någonsin framträtt inför en mer imponerande församling än den som Martin Luther nu skulle försvara sin tro inför.

En djup tystnad vilade över den stora församlingen. Så steg en kejsarlig ämbetsman fram. Han pekade på en samling av Luthers skrifter och begärde, att reformatorn skulle besvara två frågor. Erkände han dem som sina skrifter? Hade han för avsikt att ta tillbaka de åsikter, som han framställt i dem? Sedan titlarna hade lästs upp, erkände Luther att dessa skrifter var författade av honom. "Beträffande den andra frågan", sade han, "... skulle det vara övermodigt och oklokt av mig, om jag svarade utan betänketid. Jag kunde då lätt påstå mindre än omständigheterna kräver eller mer än sanningen kräver... Därför ber jag i all ödmjukhet ers kejsarliga majestät om att ge mig tid, så att jag kan svara utan att handla mot Guds ord." – D'Aubigné, band 7, kap 8.

Följande dag skulle han infinna sig för att ge ett slutgiltigt svar. Det var inte för sin egen säkerhet, som han kämpade med Gud, utan för evangeliets seger. I sin fullständiga hjälplöshet satte han all sin tillit till Kristus, den mäktige befriaren. Han blev stärkt genom den förvisningen, att han inte skulle uppträda ensam inför riksdagen. Friden återvände till hans själ. Han glädde sig över att han fick tillåtelse att upphöja Guds Ord inför nationernas ledare.

Lugn och med inre frid, men ändå med stor och ädel frimodighet, stod Luther som Guds vittne bland världens stora män. Den kejsarlige ämbetsmannen frågade nu om han hade bestämt sig för att ta tillbaka sin lära. Luther svarade med en lugn och ödmjuk röst, utan häftighet eller lidelse. Han uppträdde tillbakadraget och respektfullt. Samtidigt visade han en tillit och en glädje, som förvånade de församlade. "Jag skall försvara mig, såsom Kristus gjorde", sade han. "Har jag talat orätt, så visa att det var orätt." ... "Vid Guds barmhärtighet vädjar jag till ers kejsarliga majestät, högt ärade furstar och alla män av varje rang, att bevisa för mig från profeternas och apostlarnas skrifter, att jag har fel. Så snart jag blir överbevisad, skall jag genast ta tillbaka varje villfarelse och bli den förste som kastar mina böcker i elden." Samma källa, band 7, kap 8.

De som envist tillsöt sina ögon för ljuset blev förbittrade över kraften i Luthers ord. Riksdagens talman sade med vrede: "Du har inte besvarat frågan. Vi kräver ett klart och bestämt svar: Vill du ta tillbaka eller vill du inte?"

Om jag därför inte överbevisas med vittnesbörd ur Bibeln så varken kan eller vill jag ta tillbaka, eftersom det är farligt för en kristen att tala mot sitt samvete. Här står jag och kan inte annat. Må Gud hjälpa mig. Amen

Reformatorn svarade: "Eftersom ert kejsrerliga majestät och ni höga herrar kräver ett klart, enkelt och bestämt svar, så vill jag ge er det, och det är detta: Jag kan inte låta min tro underkastas vare sig påven eller kyrkomötena, eftersom det är uppenbart att de ofta har misstagit sig och motsagt sig själva. Om jag därför inte överbevisas med vittnesbörd ur Bibeln så varken kan eller vill jag ta tillbaka, eftersom det är farligt för en kristen att tala mot sitt samvete. Här står jag och kan inte annat. Må Gud hjälpa mig! Amen!" – D'Aubigné, band 7, kap. 8.

Riksdagens talman sade: "Om du inte tar tillbaka, kommer kejsaren och rikets stater att överlägga om vilka åtgärder som skall vidtas mot en oförbätterlig kättare."

Luthers vänner, som med stor glädje hade hört hans ädla försvar, darrade när de hörde dessa ord. Men doktorn själv sade lugnt: "Må Gud vara min hjälpare. Jag kan inte ta tillbaka någonting." (samma, band 7, kap. 8).

Om reformatorn hade gett efter på en enda punkt, skulle Satan och hans härskaror ha segrat. Men hans orubbliga fasthet blev medlet till kyrkans frigörelse. Inflytandet från denne ende man, som vågade tänka och handla självständigt i andliga angelägenheter, skulle komma att påverka kyrkan och världen, inte bara under hans egen tid utan också under alla kommande generationer.

Fotnot 1: Bibeln lär oss att de orättfärdiga skall uppstå till dom på den yttersta dagen, och därefter drabbas av den andra döden, se Uppenbarelseboken 20:4-6.

Fotnot 2: Nero var romersk kejsare mellan år 54 e Kr och 68 e Kr.

Fotnot 3: Tio Guds Bud framställs i 2 Moseboken 20:1-17. Söndagen, "solens hedervärda dag", heter ju "Sunday" på engelska som bokstavligen betyder "soldag" (bara för att ta ett exempel).

Fotnot 4: 1260 profetiska dagar blir 1260 verkliga år, enligt 4 Moseboken 14:34 och Hesekiel 4:6.

Fotnot 5: Martin Luther levde mellan 1483 och 1546.

Fotnot 6: Detta skedde år 1521.

DE SÖKTE EFTER FRIHET I DEN NYA VÄRLDEN

*"De rättfärdigas stig är lik gryningens ljus,
som växer i klarhet, tills dagen når sin höjd"*

ORDSPRÅKSBOKEN 4:18

Det var längtan efter samvetsfrihet, som gav pilgrimerna (Fotnot 1) mod att trotsa farorna under den långa sjöresan och att uthärda svårigheter och faror i ett obebott land och att med Guds välsignelse lägga grunden till en mäktig nation på Amerikas kuster. Men hur ärliga och gudfruktiga dessa pilgrimer än var, förstod de ännu inte religionsfrihetens grundläggande principer. Den frihet som de genom så stora uppoffringar försökte skaffa sig själva, var de inte lika villiga att ge åt andra. Läran att Gud har gett kyrkan rätt att härska över människors samveten och att avgöra vad som är kätteri och bestraffa det, är en av de djupast rotade påvliga villfarelserna.

De bildade en slags statskyrka. Var och en ålades att bidra till prästerskapets underhåll. Myndigheterna hade makt att hålla kätteriet nere. På så sätt fanns den borgerliga makten i kyrkans händer. Det dröjde inte länge förrän kyrkans åtgärder ledde till det oundvikliga resultatet – förföljelse.

Elva år efter grundläggandet av den första kolonin, kom Roger Williams till den nya världen (Fotnot 2). Precis som de första pilgrimerna kom han för att åtnjuta religionsfrihet. Men i motsats till dem såg han vad få på hans tid ännu hade sett, att denna frihet är en obestridlig rätt för var och en, oavsett vilken trosuppfattning man har. Williams "var den förste i vår tids kristenhet som framförde grundsatsen om samvetsfrihet och samma

rätt för alla inför lagen." – George Bancroft, del 1, kap. 15, par 16. "Ingen", sade han, "borde tvingas till att tillbe Gud eller att stödja en tillbedjan mot sin egen vilja". Bancroft, del 1, kapitel 15, paragraf 2.

Roger Williams var respekterad och älskad som en trogen Guds tjänare, men han förnekade orubbligt de borgerliga myndigheternas rätt att härska över församlingen. Han krävde religionsfrihet. Detta tolererades inte. Han dömdes till förvisning från kolonierna. För att undgå arrestering tvingades han att mitt i vinterkyla och stormar fly till de stora skogarna.

Efter flera månaders irranden nådde han slutligen Narragansett Bays stränder. Här grundade han den första stat under senare tid, som helt och fullt erkände rätten till religionsfrihet. Den grundläggande principen för Roger Williams koloni var, "att varje människa skulle ha rätt att tillbe Gud efter sitt eget samvete." – Martyn, vol. 5, sid. 354. Hans lilla stat, Rhode Island, blev tillflyktsorten för de förtryckta. Den växte och hade framgång. Dess grundläggande principer, borgerlig och religiös frihet, blev hörnstenarna i den amerikanska republiken.

I detta storartade gamla dokument, som våra förfäder offentliggjorde som sin grundlag – självständighetsförklaringen (Fotnot 3) – står det: "Vi betraktar följande sanningar som självklara: att alla människor är skapade lika och att deras Skapare har gett dem vissa omistliga rättigheter. Till dessa hör liv, frihet och rätten att söka sin lycka." Grundlagen garanterar på det allra tydligaste sättet, att ingens samvete får kränkas. "Kongressen skall inte utfärda någon lag, som gäller upprättandet av en statsreligion eller som förbjuder en fri religionsutövning."

"De som författat grundlagen erkände den eviga grundsatsen att människans förhållande till Gud är höjd över all mänsklig lagstiftning och att samvetsfriheten inte kan tas ifrån henne. Detta är en medfödd princip, som ingen kan utplåna." – Congressional documents (USA), serie 200, dokument 271.

När ryktet spreds över Europa, att det fanns ett land, där varje människa kunde njuta frukten av sitt eget arbete och följa sitt samvetes övertygelse, strömmade tusentals och åter tusentals till den nya världen.

De höll fast vid Bibeln som grunden för sin tro, vishetens källa och sitt frihetsbrev. Man undervisade flitigt om dess principer i hemmet, skolan och kyrkan. Frukterna av detta visade sig i välstånd, upplysning, renhet och nykterhet. Man kunde bo i flera år i en av puritanernas kolonier utan att se "en drinkare eller höra en svordom eller möta en tiggare." – Bancroft,

del 1, kapitel 19, paragraf 25. Det visade sig att Bibelns principer är det säkraste skyddet för nationell storhet. De svaga och spridda kolonierna växte till ett förbund av mäktiga stater. Världen iakttog med förundran den fred och framgång, som rådde i "en kyrka utan påve och en stat utan kung".

Om man förenar kyrkan med staten, även i allra minsta grad, kan det se ut som om världen kommer närmare kyrkan, men i själva verket för det kyrkan närmare världen.

De protestantiska kyrkorna i Amerika - precis som kyrkorna i Europa, - som blev så rikt välsignade av reformationen, lät bli att föra reformationsverket framåt. Liksom judarna på Kristi tid och papisterna på Luthers tid nöjde sig flertalet med att tro på det som deras fäder hade trott på och leva som de hade levat. Villfarelser och vidskepelser, som skulle ha motarbetats, om kyrkan hade hållit fast vid Ordets ljus, behöll man och värnade om.

Nytt ljus i Nya världen

En av de högtidligaste och samtidigt härligaste sanningar som finns uppenbarade i Bibeln är undervisningen om Kristi andra ankomst för att fullborda återlösningens stora verk. När Jesus skulle lämna sina lärjungar tröstade han dem i deras sorg med löftet om, att han skulle komma tillbaka. "I min Faders hus finns många boningar ... Nu går jag dit för att bereda er rum. Och när jag gått dit ... skall jag komma tillbaka och ta er till mig ...". Johannes 14:1-3. "När Människosonen kommer i sin härlighet och alla änglarna med honom, då skall han sätta sig på sin härlighets tron, och inför honom skall alla folk församlas". Matteus 25:31-32.

Herrens återkomst har under alla tider varit hans sanna efterföljares hopp. Under lidande och förföljelse

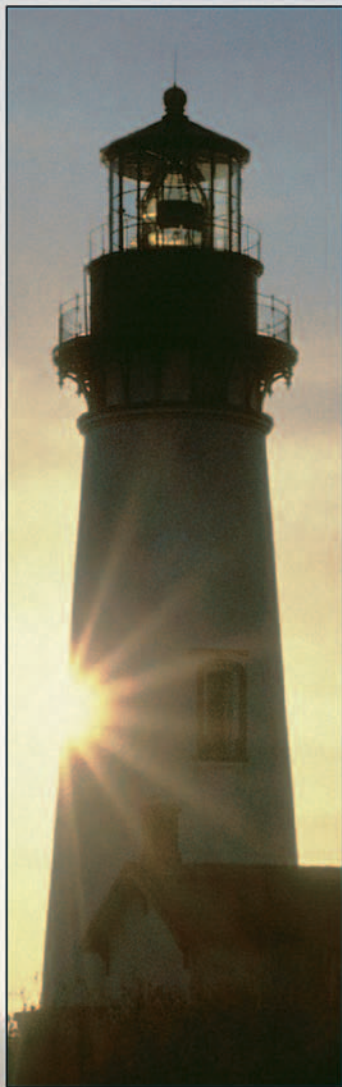
Om man förenar kyrkan med staten ... i själva verket för det kyrkan närmare världen.

var deras "saliga hopp", "att vår store Gud och Frälsare Jesus Kristus kommer åter i härlighet". Titusbrevet 2: 13.

Profetian förutsäger inte bara hur Kristus skall komma och avsikten med Hans återkomst. Jesus sade: "Tecken skall visa sig i solen, i månen och i stjärnorna". Lukas 21:25. "Men på den tiden ... skall det ske att solen förmörkas, och månen mister sitt sken. Stjärnorna skall falla från himlen, och himlens makter skall skakas. Då skall man få se Människosonen komma på skyarna med stor makt och härlighet." Markus 13:24-26. Johannes ger följande skildring av de första tecknen som skall inträffa före Kristi återkomst: "Då kom en våldsam jordbävning, och solen blev svart som en sorgdräkt och hela månen blev som blod". Uppenbarelseboken 6:12.

Denna profetia om "en våldsam jordbävning" uppfylldes år 1755 e Kr, då den mest fruktansvärda jordbävning som någonsin finns omtalad i historien inträffade (Fotnot 4). Även om den i allmänhet omtalas som jordbävningen i Lissabon, sträckte sig denna jordbävning över största delen av Europa, Afrika och Amerika. Den kändes på Grönland, på de Västiniska öarna och Madeira, i Sverige och Norge, England och Irland. Den sträckte sig över ett område på mer än nio miljoner kvadratkilometer. Man har uppskattat att 90 000 personer förlorade sina liv denna ödesdigra dag på grund av jordbävningen.

Tjugofem år senare inträffade nästa tecken som profetian talar om, nämligen sol- och månförmörkelse. "Men i de dagarna, efter denna nöd

(Fotnot 5), skall solen förmörkas, och månen skall inte ge något ljus.” Markus 13:24. Den 19 maj 1780 uppfylldes denna profetia.

”På de flesta ställen i landet (USA) var det så mörkt på dagen, att folk varken kunde se vad klockan var, äta eller utföra sitt dagliga arbete utan att tända ljus ... Mörkrets utbredning var utomordentlig. Österut gick det ända till Falmouth. Västerut nådde det till de mest avlägsna delarna av Connecticut, och till Albany. Söderut sträckte det sig längs kusten. Och norrut nådde det så långt som det fanns bebodda amerikanska områden.” - William Gordon, *History of the Rise, Progress & Establishment of the Interdependence of the U.S.A.*, del 3, sid 57.

”Dr Nathaniel Whittaker, pastor i tabernakelförsamlingen i Salem, ledde andliga möten i församlingshuset, och höll en predikan där han hävdade att mörkret var övernaturligt. Församlingar samlades på många andra platser. Bibeltexterna för de oförberedda predikningarna var hela tiden sådana texter som tycktes visa att mörkret stämde överens med profetiorna i Bibeln... Mörkret var som tätast strax efter klockan elva (på förmiddagen).” - *The Essex Antiquarian*, April 1899, band 3, nr 4, sid 53, 54.

”Mörket var så djupt att människorna på landsbygden kände sig tvingade att lämna sitt arbete på fälten och återvända till sina boningshus. Det blev nödvändigt att tända ljus för att kunna utföra sina sysslor inomhus. Mörkret varade hela dagen.” – Gages ”History of Rowley, Mass.”

Den 19 maj 1780 blev i historien omtalad som ”den mörka dagen”. Sedan Mose tid finner vi i historien inte någon upplysning om ett mörker så ogenomträngligt och med sådan utsträckning och varaktighet. Den beskrivning som ges av denna händelse är bara ett eko av Herrens ord genom profeten Joel, två och ett halvt årtusende innan det uppfylldes: ”Solen skall vändas i mörker och månen i blod, innan Herrens dag kommer, den stora och fruktansvärda”. Joel 2:31.

”Men när detta börjar ske, så ska ni resa er upp och lyfta era huvuden, ty då nalkas er förlossning”. Lukas 21:28.

De som uppgav sig älska Gud ägnade sig åt världsliga nöjen och njutningar. De glömde Frälsarens ord om tecknen på hans återkomst. Läran om Kristus andra ankomst försumrades. Detta var särskilt fallet bland kyrkosamfunden i Amerika.

För att förbereda ett folk som kunde bestå på Guds stora dag måste ett stort verk utföras. Gud såg, att många som bekände sig tro på Kristus inte levde

med evigheten för ögonen. I sin barmhärtighet sände han ett varningsbudskap för att väcka dem ur deras sömnaktiga tillstånd och förmå dem att bereda sig för sin Herres ankomst.

Denna varning omtalas i Uppenbarelsebokens fjortonde kapitel. Här presenteras ett trefaldigt budskap, som om det förkunnades av himmelska väsen, och strax därefter uppenbarar sig Människosonen, för att inbärga jordens skörd. Det första av dessa varningsbudskap förkunnar den förestående domen. Profeten såg en ängel som flög ”mitt på himlen med ett evigt evangelium som han skulle förkunna för dem som bor på jorden, för alla länder och stammar och språk och folk. Han ropade med hög röst: 'Frukta Gud och ge honom äran, ty nu är stunden inne för hans dom. Tillbe honom som skapat himlen och jorden och havet och vattenkällorna.'” Uppenbarelseboken 14:6,7.

Detta budskap tillkännages vara en del av ”ett evigt evangelium”. Uppgiften att förkunna evangeliet har inte anförtratts åt änglar utan åt människor. Heliga änglar har blivit tillsatta för att leda detta verk. De har vakat över de stora rörelserna för att frälsa människor. Den egentliga förkunnelsen av evangeliet utförs emellertid av Kristi tjänare på jorden. Människor,

När dina ord öppnar sig ger de ljus, åt de oerfarna ger de förstånd. PSALTAREN 119:130

som ville följa Guds Andes ledning och Guds Ords undervisning, skulle förkunna denna varning för världen. En uppriktig och hederlig lantbrukare, som hade kommit att tvivla på Bibelns gudomliga auktoritet men ändå verkligen ville lära känna sanningen, blev utvald av Gud för att förkunna att Kristi andra ankomst var nära.

Han, William Miller, försökte lämna alla förutfattade meningar och undvek att använda några bibelkommentarer. Istället jämförde han bibeltext med bibeltext. När han på detta sätt studerade Bibeln under ivrig bön till Gud om upplysning, blev allt det klart som tidigare varit dunkelt. Han insåg sanningen i psalmistens ord: "När dina ord öppnar sig ger de ljus, åt de oerfarna ger de förstånd. Psaltaren 119:130.

Med djupt intresse studerade han Daniels bok och Uppenbarelseboken. Till sin glädje fann han att de profetiska symbolerna kunde förstås. Han såg, att de profetior som hittills gått i uppfyllelse hade blivit bokstavligt uppfyllda. De olika bilderna, liknelserna och symbolerna förklarades antingen av de sammanhang i vilka de förekom eller också av hur de klargjordes i andra bibeltexter. När de på detta sätt förklarades, blev det klart att de skulle förstås bokstavligen. Länk efter länk i en kedja av sanningar blev lönen för hans stora möda. Så småningom blev de stora dragen i profetian klarlagda. Himlens änglar ledde hans tankar och förklarade Bibeln så att han förstod den.

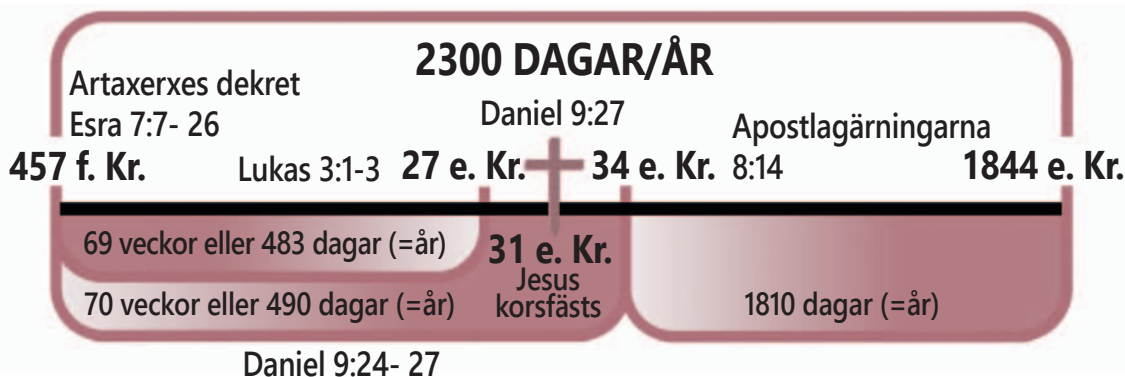
Miller fann att Kristi verkliga, personliga ankomst var tydligt framställd i Bibeln. Paulus säger: "Ty det skall ljuda en befallning, en ärkeängels röst och en Guds basun, och då skall Herren själv stiga ned från himlen." 1 Tessalonikerbrevet 4:16. Frälsaren förklarar: "De skall få se Människosonen komma på himlens moln med makt och stor härlighet." "Ty liksom blixten flamar upp i öster och lyser ända bort i väster, så kommer det att bli med Människosonens tillkomme." Matteus 24:30, 27. Himlens alla härskaror skall följa honom. "Människosonen skall komma i sin härlighet och alla de heliga änglarna med honom." Matteus 25:31. "Han skall sända ut sina änglar vid ljudet av en mäktig basun och de skall samla hans utvalda." Matteus 24:31.

Vid Jesus ankomst skall de rättfärdiga döda uppstå och de rättfärdiga levande bli förvandlade. "Vi kommer inte alla att insomna", säger Paulus, "men alla skall vi bli förvandlade, i ett nu, på ett ögonblick, vid ljudet av den sista basunen. Ty basunen skall ljuda, och de döda skall stå upp, oförgängliga, och vi skall förvandlas. Ty detta förgängliga måste klädas i oförgänglighet och detta dödliga klädas i odödlighet." 1 Korintierbrevet 15:51-53.

Efter att Paulus har beskrivit Herrens ankomst i sitt brev till församlingen i Tessalonika säger han: "Först skall de som dött i tron på Kristus stå upp. Sedan skall vi, som lever och är kvar, ryckas upp bland molnen tillsammans med dem för att möta Herren därövan. Och så skall vi alltid få vara hos Herren." 1 Tessalonikerbrevet 4:16- 17.

Den profetia som William Miller tyckte tydligast uppenbarade tiden för Kristi andra ankomst var Daniel 8:14: "Två tusen tre hundra aftnar och morgnar, där-

Daniel 8:14

efter skall helgedomen renas" (Fotnot 6). Miller, som lät Bibeln tolka sig själv, insåg att när en dag användes som symbol i profetian avsåg den ett år, se 4 Moseboken 14:34, Heseziel 4:6. Han förstod att de 2300 profetiska dagarna, dvs aftnarna och morgnarna, var verkliga år och att de skulle nå långt förbi den judiska tidsålderns utsträckning. Därför kunde de heller inte avse helgedomen i det gamla förbundet (Fotnot 7). Miller godtog den allmänna uppfattningen att helgedomen under de kristnas tidsålder symboliserade jorden. Därför trodde han att reningen av helgedomen som omtalas i Daniel 8:14 måste betyda att jorden skulle renas genom eld vid Kristi andra ankomst. Han drog slutsatsen, att om man fann den rätta utgångspunkten för de 2300 dagarna, skulle det också vara lätt att fastställa tiden för Kristi andra ankomst.

Med nytt och djupare allvar fortsatte Miller att studera profetierna. Han använde hela nätter och dagar till att studera det som nu föreföll honom vara av enormt stor betydelse och mer intressant än allt annat. I Danielsbokens 8:e kapitel kunde han inte finna någon nyckel till utgångspunkten för de 2300 dagarna. Även om ängeln Gabriel fick besked om att uttyda synen för Daniel (v 16), så förklarade han ändå inte alltsammans för honom. Då profeten såg den fruktansvärda förföljelse som skulle drabba församlingen, förlorade han sin fysiska kraft. Han kunde inte uthärda mer. Ängeln lämnade honom till en tid. "Själv blev jag, Daniel, sjuk i flera dagar... Jag var bestört över synen, men ingen förstod den" (v 26, 27).

Men Gud hade befallt sin budbärare och sagt: "Gabriel, uttyd synen för denne." (v 16). Detta uppdrag måste utföras. Därför återkom ängeln efter en tid till Daniel och sade: "Daniel, nu har jag begett mig hit för att ge dig full insikt ... Lägg nu märke till svaret så att du förstår synen." Daniel 9:22, 23. Ett viktigt avsnitt i synen som omtalas i åttonde kapitlet hade ängeln inte förklarat, nämligen det som hade med tiden att göra - de 2300 aftnarna och morgnarna. När ängeln fortsätter sin förklaring, ägnar han därför särskild uppmärksamhet åt det som angår tiden.

"Sjuttio veckor är bestämda över ditt folk och över din heliga stad ... Så vet nu och förstå: Från den tid, då ordet gick ut om att Jerusalem skulle återställas och byggas upp, till dess den Smorde Fursten kommer, skall det gå sju veckor och sextiotvå veckor. Gator och vallgravar skall byggas upp igen, även under stormiga tider. Men efter de sextiotvå veckorna skall den Smorde förgöras... Och han skall stadfästa ett förbund med många under en vecka, och i mitten på veckan skall han avskaffa slaktoffer och matoffer." Daniel 9:24-27.

Ängeln hade sänts till Daniel för att särskilt förklara det avsnitt i synen, som han inte förstod, och som omtalas i åttonde kapitlet, nämligen upplysningen om tiden - "två tusen tre hundra aftnar och morgnar, därefter skall helgedomen renas". Efter det att ängeln hade uppmanat Daniel att lägga märke till svaret, så att han förstod synen (v 23), sade ängeln: "Sjuttio veckor är bestämda över ditt folk och över din heliga stad". Det ord som här har översatts till "bestämda" betyder bokstavligen "avskurna". Ängeln förklarade att 70 veckor, som motsvarar 490 år, har avskurits, därför att de särskilt tillhörde judarna. Men vad var dessa dagar "avskurna" ifrån? De 2 300 dagarna är ju den sista tidsperiod som omtalas i åttonde kapitlet. Det måste alltså vara från denna som de 70 veckorna avskurits. De 70 veckorna måste därför vara en del av de 2 300 dagarna. De två tidsperioderna måste också börja samtidigt. Ängeln förklarade att de 70 veckorna började vid den tidpunkt då befallningen utgick om att Jerusalem skulle återuppbyggas. Om man kunde fastställa när denna befallning utgick, så skulle man också ha funnit utgångspunkten för den stora tidsperioden på 2 300 dagar.

I det sjunde kapitlet i Esras bok finner vi denna befallning. Se verserna 12-26. I sin mest fullständiga form utfärdades den av Artaxerxes (Artasasta), kungen i Persien, år 457 f. Kr. (Fotnot 8). Därigenom blev profetian exakt uppfylld. Den fastställde året då de 2 300 åren började. Befallningen utfärdades alltså år 457 f. Kr. Räkna vi befallningen från detta år ser vi att varje enskild del av profetian angående de 70 veckorna gick i uppfyllelse.

"Från den tid, då ordet gick ut om att Jerusalem skulle återställas och byggas upp, till dess den Smorde Fursten kommer, skall det gå sju veckor och sextiotvå veckor."

Tillsammans utgör de 69 veckor, dvs 483 år. Artaxerxes (Artasastas) dekret fick laglig effekt på hösten år 457 f. Kr. Från denna tidpunkt sträckte sig de 483 åren fram till hösten år 27 e. Kr. Vid denna tid blev denna profetia uppfylld. Den smorde som omtalas, är Kristus. Hösten år 27 döptes Jesus av Johannes. Då blev han smord av den helige Ande. Efter det att Jesus hade döpts gick han till Galiléen och "predikade Guds evangelium och sade: "Tiden är fullbordad". Markus 1:14, 15.

"Och han skall stadfästa ett förbund med många under en vecka." Den "vecka" som här talas om är den sista av de sjuttio veckorna. Det är de sju sista åren av den tid som särskilt hade avskilts för judarna.

Under dessa år från år 27 till år 34 e Kr förkunnade Jesus evangeliet särskilt för judarna, först personligen och sedan genom sina lärjungar. Då apostlarna gick ut med det glada budskapet om riket sade frälsaren till dem: "Ta inte vägen till hedningarna och gå inte in i någon samaritisk stad. Gå i stället till de förlorade fåren av Israels hus". Matteus 10:5,6.

"I mitten på veckan skall han avskaffa slaktoffer och matoffer." År 31, tre och ett halvt år efter sitt dop, blev vår Herre korsfäst. Det stora offret på Golgata gjorde slut på offersystemet som i 4 000 år hade pekats fram mot Guds Lamm. Avbilden hade mött sin verklighet. Därför måste det ceremoniella systemets offer och påbud upphöra.

De 70 veckorna, dvs de 490 åren, som särskilt hade bestämts för judarna slutade som vi har sett år 34 e Kr. Vid denna tidpunkt bekräftade den judiska nationen att den förkastade evangeliet genom att i det judiska Stora rådet fatta ett beslut, som medförde att Stefanus måste lida martyrdöden och att de kristna började förföljas. Då begränsades inte längre frälsningens budskap till Guds utvalda folk utan gick ut till hela världen. De kristna som på grund av förföljelse tvingades fly från Jerusalem "gick omkring och predikade evangeliet". Apostlagärningarna 8:4.

Så långt har varje enskild detalj i profetian uppfyllts exakt. Det råder inget tvivel om att de 70 veckorna började år 457 f Kr och slutade år 34 e Kr. Från den tidpunkten är det inte svårt att finna slutet på de 2 300 dagarna. Vid slutet av de 490 dagarna fanns det alltså 1 810 dagar kvar. Från år 34 e Kr sträcker sig de 1 810 åren fram till år 1844. Vid slutet av denna stora profetiska tidsperiod skulle "helgedomen renas" enligt ängelns uttalande. Tiden då helgedomen skulle renas, något som man nästan allmänt menade skulle äga rum vid Kristi andra ankomst, var alltså klart fastställt.

Stjärnfallet

Ar 1833, två år efter att Miller offentligt hade börjat framlägga bevisen för Kristus snara återkomst, fick människorna se det sista tecknet som Frälsaren hade utlovat skulle föregå hans andra ankomst. Jesus sade: "Stjärnorna skall falla från himlen". Matteus 24:29. Denna profetia uppfylldes mycket klart och tydligt, när det stora "stjärnfallet" ägde rum den 13 nov 1833 "över hela Nordamerika... från klockan två (på natten) tills det blev dagsljus."

– R M Devens, American Progress; or The Great Events of the Greatest Century, kapitel 28, paragraf 1-5.

Det var det mest omfattande och säregna stjärnfall som finns omtalat i historien.

"Himlens stjärnor föll ner på jorden, som när ett fikonsträd faller sina omogna frukter när det skakas av en stark vind." Uppenbarelseboken 6:13.

"Det var inte möjligt att föreställa sig en mer fullständig bild än ett fikonsträd som kastar sina frukter när det skakas av en stark vind." – 'The Old Countryman' i Portland Evening Advertiser, den 26 november, 1833.

"Det såg ut som om hela stjärnhimlen hade samlats sig på en plats nära himlens högsta punkt och som om stjärnorna samtidigt sköt fram med blixstens hastighet mot varje del av horisonten. Och ändå slutade inte stjärnorna att skjuta fram. Tusentals stjärnor följde snabbt efter varandra som om de var skapade för just detta tillfälle." – F Reed, i Christian Advocate and Journal, den 13 december 1833.

Fotnot 1: Dvs de protestantiska kristna från Europa som reste med båt över Atlanten till Amerika, med början år 1620.

Fotnot 2: Detta skedde år 1630-1631.

Fotnot 3: Självständighetsförklaringen i USA upprättades år 1776.

Fotnot 4: Detta skrevs år 1884, när boken "Den stora striden" av Ellen White publicerades första gången. Detta häfte är en sammanfattning av den boken.

Fotnot 5: Den nödtid som Jesus här syftar på är påvemaktens förföljelser mot Guds församling, som varade i över tusen år, men som nästan helt upphört 1780 när solen förmörkades.

Fotnot 6: Se t ex Svenska Folkbibeln och den engelska bibelöversättningen King James Version.

Fotnot 7: Helgedomen i det gamla förbundet var den helgedom som fanns i Jerusalem under den judiska tidsåldern, på Gamla testamentets tid.

Fotnot 8: De persiska kungarna Kores och Darejaves utfärdade befallningar om att templet i Jerusalem skulle byggas upp, men det var först Artaxerxes (Artasasta) som utfärdade en befallning om att bygga upp själva staden (Jerusalem). Ett tempel är inte en stad, även om det är en del av en stad.

DET STORA UPPVAKNANDET

*Guds vägledande hand är synlig
i varje tidsålder - särskilt i vår.*

ett stort andligt uppvaknande i samband med förkunnelsen om Kristi snara återkomst förutsades i profetian i den första ängels budskap i Uppenbarelsebokens fjortonde kapitel. En ängel sågs flyga "mitt på himlen med ett evigt evangelium, som han skulle förkunna för dem som bor på jorden, för alla länder och stammar och språk och folk. Han sade "med hög röst": "Frukta Gud och ge honom äran, ty nu är stunden inne för hans dom. Tillbe honom som skapat himlen och jorden och havet och vattenkällorna." (Uppenbarelseboken 14: 6, 7).

Det faktum att en ängel flyger "mitt på himlen", att detta budskap förkunnas "med hög röst" och att det förkunnas "för dem som bor på jorden", "för alla länder och stammar och språk och folk", visar med vilken snabbhet budskapet skall tillkännages över hela världen.

Frälsningens budskap har förkunnats under alla tider. Men detta budskap är en del av evangeliet och kunde inte förkunnas förrän under de sista dagarna. Först då skulle det vara sant att "stunden för hans dom" hade kommit (Uppenbarelseboken 14:7). Profetiorna beskriver en följd av händelser som sträcker sig fram till den tid då domen börjar. Detta gäller i synnerhet Daniels bok. Men den del av profetian som gäller den sista tiden, bjöd Herren Daniel att gömma och försegla till "ändens tid" (Daniel 12:9). Innan vi nått fram till denna tid kunde budskapet om domen, som bygger på uppfyllelsen av dessa profetior, inte förkunnas.

Aposteln Paulus varnade församlingen för att den inte skulle vänta sig Kristi återkomst på hans tid. Han skrev, att vi inte kan vänta oss Herrens ankomst förrän efter det stora avfallet och den långa tidsperiod då "Laglöshetens människa" (2 Tessalonikerbrevet 2:3) skulle regera. "Laglöshetens människa", som också kallas "laglöshetens hemlighet" (v 7), "fördärvets man" (v 3) och den "laglöse" (v 8), syftar

på påvedömet. Denna tidsperiod skulle enligt profetian sträcka sig 1260 år fram till år 1798. Under detta år togs påven till fånga av den franska armén. (Fotnot 1). Kristi återkomst kunde inte inträffa före den tidpunkten. I sin varning innefattar Paulus hela den kristna tidsperioden ända fram till år 1798. Det är först efter den tiden som budskapet om Kristi återkomst skall förkunnas.

Inget sådant budskap har någonsin förkunnats i förfluten tid. Som vi har sett förkunnades det inte av Paulus. Han hänvisade sina bröder till en då avlägsen framtid angående tiden för Herrens återkomst. Reformatorerna förkunnade heller inte något sådant budskap. Martin Luther hade uppfattningen att domen skulle inträffa cirka 300 år efter hans tid. Men efter 1798 har förseglingen avlägsnats från Daniels bok. Kunskapen om profetiorna har ökat och många har förkunnat det allvarliga budskapet att domen är nära.

Överallt där det allvarliga budskapet förkunnades varnades syndare, det gällde såväl icke-kristna som bekännande kristna, att fly undan den kommande vreden. Precis som Johannes Döparen, som sändes före Kristi första ankomst, satte dessa förkunnare yxan på roten av trädet och förmanade alla att visa omvändelsens frukter. Namnkristna väcktes upp ur sin falska säkerhet. De såg sitt avfall, sin världslighet och otro, sin stolthet och själviskhet. Många sökte Herren med ånger och ödmjukhet. Alla som fann frid i Kristus längtade efter att andra skulle få samma välsignelse. Föräldrars hjärtan vändes till sina barn och barns hjärtan vändes till sina föräldrar. Uppriktiga beklannelser avlades och i hemmen arbetade man för att de närmaste skulle bli frälsta. Överallt fanns människor som i djup själsängest bönföll inför Gud. Många kämpade hela nätter i bön till Gud för att få visshet om syndernas förlåtelse, eller för sina släktingars eller grannars omvändelse.

Folk av alla samhällsklasser kom till mötena om Jesu snara återkomst. Man märkte att heliga änglar var närvarande under sammankomsterna. Många blev omvända varje dag. Det var de ödmjuka och mest hängivna i församlingarna som vanligtvis var de första att ta emot budskapet. Guds änglar vakade med största intresse över budskapets resultat.

De som hade tagit emot budskapet väntade med en längtan som inte kan uttryckas i ord, att Frälsaren skulle komma. Tiden var nära då de hoppades att få möta honom. De beredde sig för denna stund med lugnt allvar. Ingen som har känt detta hopp och denna tillit, kan glömma de dyrbara timmar då de väntade på Kristus.

Guds avsikt var att pröva sitt folk. Hans hand dolde ett fel i beräkningarna av de profetiska tidsperioderna. Den fastställda tiden kom och gick. Kristus kom emellertid inte för att frälsa sitt folk. De som med uppriktig tro och kärlek hade väntat på Frälsaren blev bittert besvikna. Men Herrens

plan genomfördes. Han hade nämligen provat dem som påstått sig vänta på hans ankomst. Många av dessa hade emellertid drivits enbart av fruktan. De var bland de första som gjorde narr av de sanna troendes sorg.

Men Jesus och hela den himmelska härskaran såg med kärlek och medkänsla ned till dem som hade blivit prövade och hade visat trohet, men som hade blivit missräknade. Om den slöja som skiljer den synliga världen från den osynliga hade dragits åt sidan, skulle de ha sett änglar komma till dessa uppriktiga människor och skydda dem mot Satans angrepp.

Besvikna

Varje stor reformation eller religiös rörelse på jorden fortsätter Guds verk oförändrat från den ena tidsåldern till den andra. Grundprinciperna för hur Gud behandlar människorna är alltid desamma. De viktiga rörelserna i vår tid har haft sin motsvarighet i tider som har gått. Församlingens erfarenhet under tidigare århundraden innehåller värdefull undervisning för vår tid.

Han tillät att varningsbudskapet förkunnades precis så som det var ... Detta prov skulle uppenbara styrkan hos dem som med verklig tro hade visat lydnad

De som förkunnade budskapet om Kristi andra ankomst gjorde en erfarenhet, som i många avseenden liknade det som lärjungarna upplevde, då de förkunnade evangeliet om riket vid hans första ankomst. Lärjungarna gick ut för att förkunna att "tiden är fullbordad och Guds rike är nära". Miller och hans medarbetare förkunnade att den längsta och sista av de profetiska tidsperioder som omtalas i Bibeln var nästan slut. Domen var nära och det eviga riket skulle snart upprättas. Lärjungarnas förkunnelse beträffande tiden var grundad på de 70 årsveckorna i Daniels nionde kapitel. Det budskap som Miller och hans medarbetare förkunnade innebar att de 2 300 dagarna i Daniel 8:14, av vilka

Konventikelpakatet, som utfärdades 1726 och upphävdes 1838, förbjöd med strängt straff privata uppbyggelsemöten som inte räknades som husandakter i Sverige. Därför sände Herren barn, som var för unga för att dömas av lagen, att förkunna detta budskap i vårt land: "Frukta Gud och ge honom äran, ty nu är stunden inne för hans dom." (Upp 14:7).

de 70 veckorna var en del, nu närmade sig sitt slut. Båda förkunnelserna var grundade på uppfyllelsen av olika delar av samma stora profetiska tidsperiod.

De som förkunnade detta varningsbudskap förkunnade rätt budskap i rätt tid. Lärjungarna tog fel när det gällde det rike som skulle upprättas vid slutet av de 70 veckorna. På samma sätt tog också Miller och hans medarbetare fel beträffande den händelse som skulle inträffa vid slutet av de 2 300 dagarna. Vid båda tillfällena godtog Herrens tjänare, eller rättare sagt, de höll fast vid vissa populära villfarelser. Båda grupperna uppfyllde Guds vilja genom att förkunna det budskap som han ville ha förkunnat. Båda blev besvikna därför att de missförstod budskapet.

Gud genomförde emellertid sin egen barmhärtiga avsikt. Han tillät att varningsbudskapet förkunnades precis så som det var. Den stora dagen var nära. Hans försyn såg till att människor blev satta på prov genom att vänta på Jesus vid en bestämd tidpunkt. De skulle själva se vad som fanns i deras sinnen. Budskapet prövade och renade församlingarna. De skulle få möjlighet att visa om de älskade denna värld eller Kristus och himlen. Var de villiga att frigöra sig från sina världsliga intressen och förhoppningar, och hälsa sin Herres ankomst med glädje?

Detta prov skulle uppenbara styrkan hos dem som med verklig tro hade visat lydnad mot det som de trodde var Bibelns och Guds Andes undervisning. De lärde sig att granska grunden för sin tro mer omsorgsfullt än de tidigare gjort. De lärde sig att förkasta allt som inte stämde överens med Bibelns undervisning, utan hänsyn till om det var allmänt accepterat inom den kristna världen.

Det gick dessa troende som det gick de första lärjungarna. Det som i prövningens stund såg mörkt ut för deras sinnen, förstod de först senare.

Att skörda storm

Den första ängels budskap i Uppenbarelsbokens 14:e kapitel förkunnar att tiden för Guds dom har kommit. Det uppmanar människorna att frukta Gud och tillbe honom. Detta budskap skulle skilja Guds folk från världen och dess fördärliga inflytande, och väcka dem så att de kunde se sitt sanna tillstånd, sin världslighet och sitt avfall. Genom detta budskap sände Gud en varning till församlingen. Om de hade tagit emot varningen skulle de ha renats från de synder som skilde dem från Gud. Hade de tagit emot budskapet från himlen, ödmjukt sig för Herren och med uppriktighet berett sig att bestå inför honom, skulle Guds Ande och kraft ha uppenbarat sig ibland dem. Församlingen skulle åter igen ha uppnått det

lyckliga tillstånd, där enhet, tro och kärlek härskade som på apostlarnas tid. Då hade de troende "ett hjärta och en själ" och de "bar fram Guds Ord med frimodighet" och "Herren ökade dag för dag församlingen med dem som han fick frälsa". Apostlagärningarna 4:32, 31: 2:47.

Efter den första ängeln i Uppenbarelsbokens fjortonde kapitel följer en annan ängel, och han säger: "Fallet, fallet är det stora Babylon, som har gett alla folk att dricka av sin otukts vredesvin!" (Uppenbarelsboken 14:8). Ordet "Babylon" kommer från ordet "Babel" som betyder förvirring. I Bibeln används detta ord för att beteckna olika former av falsk eller avfällig religion. I Uppenbarelsbokens sjuttonde kapitel framställs Babylon som en kvinna, en bild som i Bibeln används som symbol på en församling. En ren kvinna symboliserar en ren församling (Jesaja 62:4,5; 2 Korintierbrevet 11:2). En fallen kvinna symboliserar en avfällig församling (Jesaja 1:1,21; Jeremia 3:6-10).

Kvinnan (Babylon) i Uppenbarelsbokens sjuttonde kapitel "var klädd i purpur och scharlakan, smyckad med guld och ädelstenar och pärlor. I sin hand höll hon en guld-bägare, full med skändligheter och smuts från hennes otukt. På hennes panna fanns ett namn skrivet, en hemlighet: Det stora Babylon, modern till alla sköcker och skändligheter på jorden. Jag såg att kvinnan var berusad av de heligas blod, av blodet från Jesu vittnen." (Uppenbarelsboken 17:4-6).

Babylon sägs också vara "den stora staden som har kunglig makt över jordens kungar", v 18. Den makt som i så många århundraden härskade som en tyrann över kristenhetens kungar är Rom. Allt purpur och scharlakan, guld, ädelstenar och pärlor som kvinnan var prydd med, beskriver målande den storslagenhet och mer än kungliga prakt som det högmodiga romerska prästerskapet omgav sig med. Det fanns inte någon annan makt, om vilken man med så stor sanning kunde säga att den var "berusad av de heligas blod". Detta passade bara in på den församling som så fruktansvärt har förföljt Kristi efterföljare. Babylon beskyls också för att ha otillåten förbindelse med "jordens kungar". Då den judiska församlingen övergav Gud och slog sig samman med hedningarna, blev den en sköka. Samma dom drabbar Rom därför att den blivit moraliskt fördärvat genom att söka stöd hos världsliga makter.

Babylon sägs vara "modern till alla sköcker på jorden" (v 5). Hennes döttrar måste då symbolisera sådana församlingar som håller fast vid hennes läror och traditioner. De följer hennes exempel och offrar sanning och Guds välbehag för att ingå ett otillbörligt förhållande med världen. Budskapet i Uppenbarelsboken 14:8 som förkunnar Babylons fall, måste tillämpas på sådana religiösa samfund som en gång varit rena men som har avfallit. Eftersom detta budskap följer efter budskapet om domen, måste det förkunnas under den

sista tiden. Därför kan det inte vara avsett enbart för den katolska kyrkan, eftersom den har befunnit sig i ett fall tillstånd under många århundraden. Dessutom innehåller Uppenbarelsebokens artonde kapitel en kallelse till Guds folk att gå ut från Babylon. Enligt denna bibeltext måste många av Guds folk ännu finnas i Babylon. I vilka religiösa samfund finner vi de flesta av Kristi efterföljare i vår tid? Utan tvivel i de olika samfund som bekänner sig till den protestantiska läran. Då dessa samfund bildades, intog de en ädel ståndpunkt för Gud och sanningen. Hans välsignelse vilade över dem. Men de föll på grund av samma önskan som blev till förbannelse och ödeläggelse för Israel - önskan att efterlikna världens seder och bruk och att eftersträva dess vänskap.

Den andra ängels budskap blev inte fullständigt uppfyllt år 1844. Samfunden genomgick vid denna tid ett moraliskt fall, eftersom de hade förkastat budskapet om Kristi återkomst. Men fallet var inte fullständigt. Eftersom de har fortsatt att förkasta de särskilda sanningarna för vår tid, har de fallit djupare och djupare. Vi kan emellertid ännu inte säga att Babylon har fallit, därför att det har gett "alla folk" att dricka av "sin otukts vredesvin".

Bibeln säger att innan Herrens återkomst skall Satan verka "med alla slags kraftgärningar, med lögnens tecken och under och med orättfärdighetens alla konster som bedrar". De som "inte tog emot kärleken till sanningen så att de kunde bli frälsta", skall lämnas att bli offer för "villfarelsen, så att de tror på lögnen". 2 Tessalonikerbrevet 2:9-11. Babylons fall blir inte fullständigt, förrän detta tillstånd har uppnåtts och församlingarnas förening med världen har blivit fullständig överallt inom kristenheten. Denna förändring sker gradvis. Den fullständiga uppfyllelsen av Uppenbarelseboken 14:8 tillhör fortfarande framtiden.

Trots det andliga mörker och det främlingskap för Gud som gör sig gällande inom de samfund som utgör Babylon, finns ännu det stora flertalet av Kristi sanna efterföljare inom dessa samfund. Det finns många av dessa som ännu aldrig har förstått de särskilda sanningarna för vår tid. Många är otillfredsställda med sitt nuvarande tillstånd och längtar efter klarare ljus. Förgäves söker de efter Kristi avbild i de samfund som de tillhör.

Uppenbarelsebokens 18:e kapitel visar framåt till den tid, då de kristna samfunden, på grund av att de har förkastat det trefaldiga budskapet i Uppenbarelseboken 14:6-12, helt och hållet har nått det tillstånd som har förutsagts av den andra ängeln. De av Guds folk som fortfarande finns kvar i Babylon kommer att kallas att skilja sig från dess gemenskap. Detta budskap är det sista som någonsin kommer att ges till världen. Det kommer att fullfölja sitt verk. De som "inte trodde på sanningen utan hade sin glädje i

orättfärdigheten" skall överlämnas åt villfarelsen så att de tror på lögnen. 2 Tessalonikerbrevet 2:12. Då kommer sanningens ljus att upplysa alla, vilkas sinnen är öppna för att ta emot det. Alla Herrens barn som fortfarande finns kvar i Babylon, kommer att lyda hans kallelse: "Gå ut från henne, mitt folk!" Uppenbarelseboken 18:4.

Hemligheten uppenbaras

Gud hade lett sitt folk i den stora adventrörelsen. Hans makt och härlighet hade följt detta verk. Han ville inte tillåta, att det skulle sluta i mörker och missträknung och blev föremål för hån, som en falsk och fanatisk företeelse. Under allvarlig bön undersökte de på nytt sin ståndpunkt. De granskade Bibeln för att upptäcka sitt misstag. Eftersom de inte kunde upptäcka några fel i sina beräkningar av de profetiska tidsperioderna, började de att mera noggrant undersöka frågan om helgedomen.

Undersökningen visade klart att det inte fanns något stöd i Bibeln för den allmänna uppfattningen att helgedomen skulle vara jorden. Däremot fann de i Bibeln en full förklaring på hela frågan om helgedomen.

I Hebréerbrevet säger aposteln Paulus: "Det första förbundet hade också sina föreskrifter för gudstjänsten och sin jordiska helgedom. I tabernaklet (Fotnot 2) inreddes ett främre rum för ljusstaken, bordet och skådebröden. Det kallades "det heliga". Bakom den andra förlåten (Fotnot 3) fanns ett rum som kallades "det allra heligaste". Dit hörde det gyllene rökelsealtaret och förbundsarken, som på alla sidor var överdragen med guld. I den fanns en guldkruka med mannat, Arons stav som hade grönskat och förbundets tavlor. Ovanpå arken stod härlighetens keruber som skuggade nådastolen." (Hebréerbrevet 9:1-5).

Den helgedom som Paulus hänvisar till var det tabernakel som Mose på Guds befallning byggde som en jordisk boning för den Högste. "De skall göra en helgedom åt mig, så att jag kan bo mitt ibland dem." 2 Moseboken 25:8. Detta var den anvisning som Mose fick i uppgift att förverkliga, då han var uppe på berget hos Gud.

De som sökte efter sanningen fick gå tillbaka till Hebréerbrevet och studera det igen. De fann då att det existerade en andra eller det nya förbundets helgedom, vilket antyds i de ord som citerades tidigare: "Det första förbundet hade också sina föreskrifter och sin jordiska helgedom" (Hebréerbrevet 9:1). Användandet av ordet "också" (enligt grundtexten) visar att Paulus talat om denna helgedom tidigare. När de gick tillbaka till början av kapitlet innan läste de: "Detta är huvudpunkten i det jag har att säga: Vi har en översteprästs som sitter på högrydan om Majestätets tron i himlen och

tjänstgör i helgedomen, i det sanna tabernaklet, som Herren har rest och inte någon människa.” (Hebreerbrevet 8:1,2).

Här uppenbaras det nya förbundets helgedom. Helgedomen i det första förbundet restes av människor och uppfördes av Mose. Helgedomen i himlen har däremot rests av Herren och inte av någon människa. I den första utförde jordiska präster sin tjänst. I den senare utför Kristus, vår store Överstepräst, tjänst vid Guds högra sida. Den enda helgedomen fanns på jorden, den andra finns i himlen.

Det tabernakel som Mose byggde upprättades efter en bild. Herren sade till honom: ”Tabernaklet med alla dess tillbehör skall ni göra helt efter de mönsterbilder som jag visar dig” (2 Moseboken 25:9). Paulus säger att detta tabernakel ”var en bild som hade sin tillämpning på den tid som var då, när både gåvor och offer frambars” (Hebreerbrevet 9:9). Han säger att detta tabernakels heliga platser var ”avbilder till de himmelska tingen” (Hebreerbrevet 9:23). Helgedomen i himlen, där Jesus tjänstgör för oss, är det stora originalet som Mose avbildade, när han byggde helgedomen. Det jordiska tabernaklets ojämförliga härlighet framställde för människorna det himmelska templets härlighet, där Kristus, vår föregångare, tjänstgör för oss inför Guds tron. Den jordiska helgedomen och tjänsten som utfördes där undervisade människorna om de viktiga sanningarna angående den himmelska helgedomen och det stora verk som där utförs för människors frälsning.

I templet i himlen, där Gud har sin boning, är hans tron grundad på rättfärdighet och dom. I ”det allra heligaste” finns hans lag, den stora normen för rättfärdighet efter vilken hela mänskligheten skall dömas (Fotnot 4). Arken som innehåller lagens tavlor täcks av nådastolen, där Kristus hänvisar till sitt blod på syndarens vägnar. Så framställs föreningen mellan rättfärdighet och nåd i frälsningsplanen. Endast den Eviges vishet kunde åstadkomma en sådan förening. Endast gudomlig makt kunde genomföra den. Det är en förening som fyller hela himlen med förundran och tillbedjan. Detta är det nådens mysterium som änglar längtar efter att få en inblick i, att Gud kan vara rättfärdig när han rättfärdiggör den ångrande syndaren och återupprättar sin gemenskap med den fallna mänskligheten, att Kristus kunde stiga ner för att lyfta otaliga skaror upp ur fördärvets avgrund och klä dem i sin egen fläckfria, rättfärdighets klädnad, så att de kunde umgås med änglar, som aldrig har fallit, och bo i Guds närhet genom alla evigheter.

Eftersom profetian i Daniel 8:14 uppfylls i det nya förbundet (Fotnot 5), måste den helgedom som förutsägelsen hänvisar till vara det nya förbundets

helgedom. Då de 2 300 dagarna nådde sitt slut 1844 hade det i många århundraden inte funnits någon helgedom på jorden. Denna profetia: ”Två tusen tre hundra aftnar och morgnar; därefter skall helgedomen renas” (Fotnot 6), måste därför utan tvivel avse helgedomen i himmelen.

Det som symboliskt utfördes i tjänsten i den jordiska helgedomen har sin verklighet i tjänsten i den himmelska helgedomen. Efter sin himmelsfärd började vår Frälsare sin tjänst som vår överstepräst. Aposteln Paulus säger: ”Kristus gick ju inte in i en helgedom som var gjord av människohand och bara en avbild av den verkliga. Han gick in i själva himlen för att nu träda fram inför Guds ansikte för vår skull.” (Hebreerbrevet 9:24). De präster som utförde tjänst på jorden tjänstgjorde ”som en avbild och en skugga av de himmelska tingen” (Hebreerbrevet 8:5).

Tjänsten i den jordiska helgedomen bestod av två delar: prästerna tjänstgjorde dagligen i "det heliga". Översteprästen utförde emellertid en gång om året ett särskilt försoningsverk i "det allra heligaste" för att rena helgedomen (se Hebreerbrevet 9:6,7). Dag efter dag förde den ångerfulla syndaren sitt offerdjur till tabernaklets dörr där han lade sin hand på offrets huvud och bekände sina synder. På detta sätt överförde han synden symboliskt från sig själv till det oskyldiga djuret. Djuret blev sedan slaktat. "Utan att blod utgjuts ges ingen förlåtelse", säger aposteln (Hebreerbrevet 9:22). "Kroppens liv är i blodet" (3 Moseboken 17:11). Guds lag som överträtts krävde överträdarens liv. Blodet symboliserade syndarens förverkade liv. Offerdjuret bar syndarens skuld. Prästen bar blodet in i "det heliga" och stänkte det framför förhänget. Bakom detta stod arken som innehöll den lag som syndaren hade överträtt. Genom denna ceremoni överfördes synden, genom blodet, symboliskt till helgedomen.

På detta sätt fortsatte tjänsten dag efter dag hela året. Israels synder blev på detta sätt symboliskt överförda till helgedomen och ett särskilt verk blev nödvändigt för att avlägsna dem. Gud gav befällning om att det skulle göras försoning för var och en av de heliga avdelningarna. En gång om året, på den stora försoningsdagen, gick prästen in i "det allra heligaste" för att rena helgedomen. Det verk som utfördes där var avslutningen på den årliga tjänsten i helgedomen (Fotnot 7).

Kristi tjänst i den första avdelningen i helgedomen fortsatte i 1 800 år. Hans blod tillförsäkrade ångerfulla troende förlåtelse och barmhärtighet hos Fadern. Trots detta stod deras synder ännu kvar i himlens böcker. Precis som det i den symboliska tabernakeltjänsten utfördes en försoningstjänst vid årets slut för att rena den jordiska helgedomen från de synder som befläckt den, skall det också, innan Kristus har avslutat sitt återlösningsverk för människorna, utföras en försoningstjänst för att avlägsna synden från den himmelska helgedomen. Det är den tjänsten som började då de 2 300 dagarna var slut. I överensstämmelse med profeten Daniels förutsägelse gick vår överstepräst vid den tidpunkten in i "det allra heligaste" för att utföra den sista delen av sin högtidliga tjänst - att rena helgedomen.

I det nya förbundet blir de ångrandes synder genom tron lagda på Kristus och i verklig mening överförda till den himmelska helgedomen. Den avbildliga reningen av den jordiska helgedomen utfördes genom att de synder, som befläckt den, avlägsnades. Så kommer den verkliga reningen av den himmelska helgedomen att utföras genom att de synder som finns upptecknade där avlägsnas eller utplånas (Fotnot 8). Men innan detta kan ske måste det göras en undersökning av böckerna för att fastställa vem

som genom omvändelse från synd och genom tro på Kristus är berättigade till att få del av hans försoning. Reningen av helgedomen förutsätter därför en undersökning - ett domsverk. Denna handling måste äga rum innan Kristus kommer tillbaka för att återlösa sitt folk. När han kommer har han ju lön med sig "för att ge var och en efter hans gärningar". Se Uppenbarelseboken 22:12.

De som följde det profetiska ordet förstod nu, att i stället för att komma tillbaka till jorden vid slutet av de 2 300 dagarna år 1844, trädde Kristus in i "det allra heligaste" i den himmelska helgedomen för att där utföra sin avslutande försoningstjänst som förberedelse för sin återkomst.

Fotnot 1: Påvemaktens maktperiod började 538 e Kr när den sista makten – östgoterna – som stod i vägen för påvemaktens herravälde besegrades med militärmakt.

Fotnot 2: Tabernaklet syftar på den jordiska helgedomen.

Fotnot 3: Denna förlåt var ett praktfullt förhänge som skilde "det heliga" från "det allra heligaste". Eftersom detta kallades den andra förlåten, måste det också ha funnits en första förlåt (förhänge). Den första förlåten utgjordes av ingångsdörren till "det heliga", ut mot förgården.

Fotnot 4: "Och Guds tempel i himlen öppnades, och hans förbundsark blev synlig i hans tempel" (Uppenbarelseboken 11:19). I "det allra heligaste" i den jordiska helgedomen fanns förbundets ark som innehöll förbundets tavlor (Hebreerbrevet 9:3,4). Dessa tavlor var de två stentavlor där Gud själv skrivit de tio buden, se 5 Moseboken 4:13; 2 Moseboken 31:18; 2 Moseboken 25:21, 22. Denna jordiska helgedom var "en avbild och en skugga av den himmelska helgedomen" (Hebreerbrevet 8:5). Därför finns Tio Guds Bud – med exakt samma ordalydelse – också i "det allra heligaste" i den himmelska helgedomen (i "Guds tempel i himlen...hans förbundsark blev synlig"), se ovan.

Fotnot 5: Det nya förbundet syftar på den kristna tidsåldern (i Nya Testamentet), se Hebreerbrevet 8:1,2,6-13. Det gamla förbundet syftar på den judiska tidsåldern (i Gamla Testamentet), se Hebreerbrevet 9:1-5.

Fotnot 6: Det hebreiska ordet "sadaq" i Daniel 8:14 kan översättas till "renas", vilket t ex skett i Svenska Folkbibeln och den engelska bibelöversättningen King James (m fl).

Fotnot 7: Denna rening av den jordiska helgedomen skedde en gång om året, vid gudstjänstårets slut. Då renade prästen helgedomen med syndoffrets blod. Detta beskrivs utförligt i 3 Mosebokens 16:e kapitel. Se även 3 Moseboken 23:26-32.

Fotnot 8: Dessa synder finns upptecknade i böcker, se Malaki 3:16, Uppenbarelseboken 20:12.

FRIHET OCH LAG

Tillbedjan av Skaparen eller vildddjuret i slutstriden

Den nya kunskapen om helgedomen var den nyckel som avslöjade mystiken kring besvikelsen år 1844. Den avslöjade ett fullständigt, sammanhängande och följdriktigt sanningssystem. Den visade att Guds hand hade lett den stora milleritiska rörelsen. Den uppenbarade de närmast föreliggande plikterna genom att Guds folk fick ljus över situationen och sin egen uppgift. De hade väntat på att få se honom komma i härlighet för att ge sina tjänare deras lön. Då deras hopp vändes i besvikelse, hade de förlorat Jesus ur sikte. I det allra heligaste såg de Honom nu på nytt som deras medkännande överstepräst som snart skulle uppenbara sig som deras kung och befriare. Ljuset från helgedomen lyste upp den tid som gått, nutiden och framtiden. Se Hebreerbrevet 8, 9, 10.

Men människorna var ännu inte beredda att möta sin Herre. De måste förberedas. De skulle få ljus som kunde leda deras tankar till Guds tempel i himlen. När de i tro följde sin överstepräst i hans tjänst där, skulle nya plikter uppenbaras. Ett nytt budskap med varning och undervisning skulle ges till församlingen.

Medan den undersökande domen pågår i himlen och de ångrande troendes synder blir avlägsnade från helgedomen, skall det bland Guds folk på jorden utföras ett särskilt verk av rening, ett avlägsnande av synden. Genom Guds nåd och genom egen outtröttlig ansträngning måste de segra i striden mot det onda. Detta verk har utförligare beskrivits i de budskap som det talas om i Uppenbarelseboken 14.

När detta verk är klart kommer Kristi efterföljare att vara beredda för hans uppenbarelse.

Denna undersökning av karaktären och fastställandet av vilka som är beredda för Guds rike, utgör den undersökande dom, som är det avslutande verket i helgedomen där ovan.

När undersökningen har avslutats, när alla de som genom alla tider har bekämt sig vara Kristi lärjungar har

blivit undersökta och bedömda, först då och inte tidigare, kommer nådens tid att avslutas och nådens dörr att stängas.

Detta förstod inte de som väntade på Herren år 1844. Men klarare ljus kom genom undersökningen av helgedomsfrågan.

Då den händelse som de väntade år 1844 inte inträffade, kom en tid av stora prövningar för dem som ännu väntade på Kristus. Deras enda tröst var ljuset som ledde deras tankar till helgedomen däruppe. När de väntade och vakade och bad för att förstå Guds vilja, förstod de att deras överstepräst hade börjat en ny tjänst. Genom att följa honom genom tron skulle de också förstå det avslutande verk som skulle utföras i församlingen. De fick en klarare förståelse av den första och den andra ängelns budskap. De förbereddes också att ta emot den tredje ängelns högtidliga varning i Uppenbarelsebokens 14:e kapitel och att förkunna den för världen.

Guds oföränderliga lag

Och Guds tempel i himlen öppnades, och hans förbundsark blev synlig i hans tempel". Upp (Uppenbarelseboken) 11:19.

Arken i det jordiska tabernaklet innehöll de två stentavlor på vilka buden i Guds lag hade skrivits. Då Guds tempel i himlen öppnades, blev hans förbundsark synlig. Den gudomliga lagen hade sin heliga förvaringsplats inne i "det allra heligaste", den lag som hade talats av Gud själv under åskdunder på Sinai och som han hade skrivit på stentavlorna med sitt eget finger (Fotnot 1).

De som kom fram till en rätt förståelse av denna viktiga punkt, vägledades alltså till att förstå den gudomliga lagens helighet och oföränderlighet. Eftersom Guds lag är ett uttryck för hans väsen, måste den bestå för evigt som ett trofast vittne i skyn.

Mitt ibland de tio buden står det fjärde budet så som det först förkunnades: "Tänk på sabbatsdagen, så att du håller den helig. Sex dagar skall du arbeta och uträtta alla dina sysslor. Men den sjunde dagen är Herrens, din Guds, sabbat. Då skall du inte utföra något arbete, inte heller din son eller din dotter, din tjänare eller tjänarinna eller din boskap, och inte heller främlingen som bor hos dig inom dina portar. Ty på sex dagar gjorde HERREN himlen och jorden och havet och allt som är i dem, men på den sjunde dagen vilade han. Därför har Herren välsignat sabbatsdagen och gjort den till en helig dag." 2 Moseboken 20:8-11.

Guds Ande påverkade dessa som studerade Bibeln. De blev övertygade om att de, utan att veta om det,

hade överträtt detta bud genom att åsidosätta Skaparens vilodag (Fotnot 2).

Vår plikt att tillbe Gud bygger på det faktum att han är Skaparen och att alla andra varelser har honom att tacka för sin existens.

I Upp (Uppenbarelseboken) 14:7 uppmanas människor att tillbe Skaparen (Fotnot 3). Som ett resultat av det trefaldiga budskapet i detta kapitel (v 6-12) visar profetian oss en grupp människor som håller Guds bud (v 12). Ett av dessa bud pekar direkt på Gud som Skaparen. Om man hade hållit sabbaten allmänt i världen, skulle människors tankar och deras kärlek ha varit riktade mot Skaparen som föremålet för deras aktning och tillbedjan, och det skulle aldrig ha existerat någon avgudadyrkare, ateist eller otrogen. Att hålla sabbatsdagen helig är ett tecken på trohet mot den sanne Guden (Fotnot 4), mot "honom som har skapat himmel och jord och hav och vattenkällor" (v 7). Det är en naturlig följd att det budskap, som kallar människor att tillbe Gud och hålla hans bud, särskilt skall uppmana dem att lyda det fjärde budet.

Vilddjuret

Imotsats till dem som "håller Guds bud och har Jesu tro" (Upp 14:12, se Fotnot 5), pekar en tredje ängel på en grupp, som på grund av sina villfarelser får en högtidlig och fruktansvärd varning: "Om någon tillber vilddjuret och dess bild och tar emot dess märke på sin panna eller sin hand, skall han få dricka Guds vredes vin, som hållts upp oblandat i Guds vredes bägare." Upp 14:9, 10. Om vi skall förstå detta budskap, är det nödvändigt att vi förstår de symboler som används. Vad betecknar då vilddjuret, bilden och märket?

Den profetiska framställningen där dessa symboler förekommer börjar i Uppenbarelsebokens 12:e kapitel med draken som försökte förgöra Kristus, när denne föddes. Draken sägs här vara Satan, se Upp 12:9. Men det viktigaste redskap som Satan använde sig av i striden mot Kristus och hans folk under de första århundradena av den kristna tidsåldern, var det romerska riket. Här var hedendomen den förhärskande religionen. Draken är alltså först och främst en symbol på Satan men också en symbol på det hedniska Rom.

I Upp 13:1-10 skildras ett annat djur. Det "liknade en leopard" och draken gav detta djur "sin makt och sin tron och stor myndighet" (v 2). De flesta protestanter har haft den uppfattningen att denna symbol är en framställning av påvedömet, som övertog makt, det säte och den myndighet, som en gång tillhörde det gamla romerska riket. Om leoparden står det: "det fick en mun, som talade stora och hädiska ord ... det öppnade sin mun för att häda Gud,

för att häda hans namn och hans tabernakel och dem som bor i himmelen. Och det fick makt att föra krig mot de heliga och besegra dem. Och det fick makt över alla stammar och folk och språk och folkslag" (v 5-7). Denna förutsägelse, som nästan exakt motsvarar beskrivningen av det lilla hornet i Daniels sjunde kapitel, syftar utan tvivel på påvedömet.

"Och det fick makt att göra det i fyrtiotva månader". De fyrtiotva månaderna är samma tid som "en tid och tider och en halv tid", tre och ett halvt år eller 1260 dagar, i Daniels sjunde kapitel, den tid under vilken påvedömet skulle förfölja Guds folk. Som nämnts i tidigare avsnitt började denna tidsperiod när påvedömet kom till makten år 538 e Kr och den tog slut år 1798. Under detta år togs påven tillfångas av den franska armén. Påvemakten fick då sitt dödsår, och denna förutsägelse gick i uppfyllelse: "Den som för andra bort i fångenskap, skall han själv bli bortförd i fångenskap" (Upp 13:10).

Vilddjurets bild

Vid denna tidpunkt presenteras en annan symbol. Profeten säger: "Och jag fick se ett annat vilddjur stiga upp ur jorden. Det hade två horn som liknade ett lamms." Upp 13:11. Djurets utseende och det sätt på vilket det uppstår visar att den nation som det symboliserar är annorlunda än de nationer som framställts genom tidigare symboler.

I Upp 17 kapitel förklarade en ängel att "vattnen" representerar "folk och människomassor och folkslag och språk" (vers 15). Men djuret med de två hornen som liknade ett lamms steg upp ur "jorden". I stället för att omstörta andra rikena för att själv komma till makten, måste den nation som här beskrivs uppstå på ett område som inte tidigare var i andras ägo och växa upp gradvis och fredligt. Denna makt kunde därför inte uppstå bland de tätt befolkade, stridande rikena i den gamla världen.

Vilken nation i den "nya världen" var det, som år 1798 höll på att komma till makten och som gav löfte om storhet och styrka och som tilldrog sig världens uppmärksamhet. Profetians uppfyllelse är så uppenbar, att det inte finns någon anledning till tvivel. Det finns en nation, och bara en, som motsvarar den noggranna beskrivning som profetian tecknar. Det är USA.

"Det hade två horn som liknade ett lamms". Lammhornen representerar ungdom, oskuld och mildhet. Detta är passande kännetecken på Förenta staterna, eftersom detta rike i överensstämmelse med profetian höll på att växa fram år 1798. Bland de landsförvisade kristna, som först flydde till Amerika och sökte en fristad undan kungars förtryck och prästers intolerans, fanns det många som bestämde

sig för att upprätta ett statsskick grundat på borgerlig och religiös frihet. Dessa principer är orsaken till dess makt och välstånd. Miljoner har sökt sig dit. Förenta staterna har intagit en plats bland de mäktigaste nationerna på jorden.

Men djuret med de lammlika hornen "talade som en drake. Det utövar det första vilddjurets hela makt i dess åsyn. Det förmår jorden och dess invånare att tillbe det första vilddjuret, vars dödliga sår blev läkt. Det vilseleder dem som bor på jorden genom de tecken som det fått makt att utföra i vilddjurets åsyn. Det intalar dem som bor på jorden att göra en bild åt vilddjuret, det som drabbades av svärdshugget men fick liv igen." Upp 13:11,14.

De lammlika hornen och drakrösten beskriver en slående motsättning mellan bekännelse och handling hos den nation som har framställts symboliskt på detta sätt. Förutsägelsen om att den skall tala "som en drake" och utöva "det första vilddjurets hela makt", visar klart en utveckling av den anda av ofördragsamhet och förföljelse som visade sig bland de nationer som symboliserats av draken och leoparden. Förklaringen att djuret med de två hornen "förmår jorden och dess invånare att tillbe det första vilddjuret", förutsäger att denna nation kommer att använda sig av sin myndighet för att tvinga igenom någon religiös förordning som kommer att bli en hyllning till påvedömet.

En sådan handling skulle stå i direkt strid mot grundsatserna i Förenta staternas författning, i motsats till andan i dess fria institutioner, i strid mot de direkta och högtidliga förpliktelserna i självständighetsförklaringen och i strid mot grundlagen. Men det oförenliga i en sådan handling är inte mer märkbart än det som framställs i

symbolen: Djuret som har horn som liknar ett lamms, som i sin bekännelse är rent, mildt och oskyldigt, talar som en drake. Det "intalar dem som bor på jorden att göra en bild åt vilddjuret" (Upp 13:14).

Men vad är "en bild åt vilddjuret"? Och hur skall den gestaltas? För att få veta vad bilden är och hur den kommer att gestaltas, måste vi undersöka de utmärkande dragen hos själva vilddjuret, d.v.s. påvemakten.

När den första kristna församlingen blev fördärvad, därför att den avvek från det rena evangeliet och införde

hedniska seder och bruk, förlorade den Guds Ande och kraft. För att kunna härska över människornas samveten sökte den stöd hos den världsliga makten. Resultatet blev påvedömet, en kyrka som härskade över statsmakten och som använde sig av denna för att främja sina egna syften, framför allt för att straffa "kätter". För att Förenta staterna skall kunna göra en bild av vilddjuret, måste den kyrkliga makten komma att härska över statsmakten på ett sådant sätt att statens myndighet också används av kyrkan för att förverkliga dess egna syften.

När de ledande kyrkosamfundet i Förenta staterna har slutit sig samman kring sådana trosläror som är gemensamma för dem, och de får statsmakten att genomdriva deras påbud och att stödja deras förordningar, kommer det protestantiska Amerika att ha upprättat en bild av den romersk-katolska hierarkin. Den ofrånkomliga följden blir, att de som tänker annorlunda åläggs borgerliga straff.

Djuret med de två hornen "förmår alla människor, både stora och små, både rika och fattiga, både fria och slavar, att ta emot ett märke på högra handen eller på pannan, så att ingen får vare sig köpa eller sälja, utom den som har märket eller vilddjurets namn eller dess namns tal." Upp 13:16, 17. Den tredje ängelns varning lyder: "Den som tillber vilddjuret och dess bild och tar emot dess märke på sin panna eller sin hand, han skall få dricka Guds vredes vin, som hållts upp oblandat i Guds vredes bägere" (Upp 14:9, 10). "Vilddjuret" som här talas om är det första vilddjuret i Upp 13:e kapitel, leoparden eller påvemakten. Det tvåhornade vilddjuret skall tvinga människorna att tillbe det första vilddjuret. "Vilddjurets bild" betecknar den form av avfällig protestantism som

kommer att uppstå, när de protestantiska samfunden skall söka hjälp hos de borgerliga myndigheterna för att tvinga de som tänker annorlunda att följa sina lärosatser. Vad "vilddjurets märke" är återstår att definiera.

Vilddjurets märke

Efter varningen att tillbe vilddjuret och dess bild fortsätter profetian: "Här är dessa som håller Guds bud och bevarar Jesu tro" (Upp 14:12, Fotnot 5). De som håller Guds bud framställs alltså som en motsats till dem som tillber vilddjuret och dess bild och tar emot dess märke. Lydnad för Guds lag å ena sidan och överträdelse av den å den andra, kommer att utgöra skillnaden mellan dem som tillber Gud och dem som tillber vilddjuret.

Det som särskilt kännetecknar vilddjuret, och därmed också dess bild, är att det bryter mot Guds bud. Daniel säger om det lilla hornet, påvemakten: "Han skall sätta sig i sinnet att förändra heliga tider och lagar". Daniel 7:25. Bara genom att förändra Guds lag kunde påvemakten upphöja sig över Gud.

De som tillber Gud kommer att framför allt kännetecknas genom sin lydnad för det fjärde budet (Fotnot 6) – eftersom det är tecknet på hans skapande makt och vittnar om hans anspråk på människans vördnad och tillbedjan (Fotnot 7). De som tillber vilddjuret kommer att utmärka sig genom sina ansträngningar att riva ned Skaparens minnesmärke och upphöja den dag som den romersk-katolska kyrkan instiftat. Det var till förmån för söndagen som påvemakten först framförde sina arroganta krav. Och första gången den tog hjälp av statsmakten var för att tvinga människor att hålla söndagen helig. Men Bibeln undervisar om att den sjunde dagen och inte den första dagen är Herrens dag. Kristus sade: "Människosonen är Herre också över sabbaten" (Markus 2:28). Det fjärde budet säger: "Den sjunde dagen är Herrens, din Guds, sabbat" (2 Moseboken 20:10). Och genom profeten Jesaja kallar Herren den sjunde dagen "min heliga dag" (Jesaja 58:13).

Påståendet som ofta framhålls att Kristus förändrade sabbaten motbevisas av hans egna ord: "Tro inte att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna. Jag har inte kommit för att upphäva utan för att uppfylla. Sannerligen, jag säger er: Innan himmel och jord förgår skall inte den minsta bokstav, inte en enda prick i lagen förgå, förrän allt har skett. Den som därför upphäver ett enda av dessa minsta bud och lär människorna så, han skall räknas som den minste i himmelriket. Men den som håller dem och lär människorna dem, han skall räknas som stor i himmelriket." (Matteus 5:17-19).

Katolikerna medger att förändringen av sabbaten har gjorts av deras kyrka samt att protestanterna erkänner deras makt när de håller söndagen helig. I Catholic Catechism of Christian Religion sägs följande som svar på frågan om vilken dag som skall hållas helig i lydnad för det fjärde budet: "Under den gamla lagen var lördagen den dag som var helgad, men kyrkan (den katolska kyrkan), som har undervisats av Jesus Kristus och väglett av Guds Ande, har ersatt lördagen med söndagen. Därför håller vi nu den första dagen helig och inte den sjunde. Söndagen betyder, och är nu, Herrens dag."

Som tecknet på den katolska kyrkans myndighet hävdar katolska författare att "den katolska kyrkan har förändrat sabbaten till söndagen, vilket protestanterna godkänner... eftersom de håller söndagen helig och därmed erkänner kyrkans (den katolska kyrkan) makt att införa högtider och förklara det som synd när kyrkans påbud överträds". – Henry Tuberville, *An Abridgment of the Christian Doctrine*, s 58.

Vad är då förändringen av sabbaten annat än tecknet eller märket på den romersk-katolska kyrkans myndighet – "vilddjurets märke".

Katolikerna förklarar att "när protestanterna håller söndagen helig, är detta en hyllning som de ger åt den katolska kyrkans myndighet". – Mgr. Segur, *Plain Talk About the Protestantism of Today*, s 213.

När de protestantiska samfunden framtvingar helighållandet av söndagen, framtvingar de därmed tillbedjan av påvemakten - vilddjuret. De som förstår vad det fjärde budet kräver och väljer att hålla den falska sabbaten helig i stället för den rätta ger därmed sin hyllning till den makt som ensam har påbjudit det. Men genom en sådan handling som framtvingar en religiös plikt med världslig makt, kommer de protestantiska samfunden själva att bli en bild av vilddjuret. När helighållandet av söndagen framtvingas i Förenta staterna, innebär det i själva verket att man tvingar människor att tillbe vilddjuret och dess bild.

Den tredje ängelns budskap innehåller det mest fruktansvärda hot som någonsin riktats mot människor. Det måste vara en fruktansvärd synd, som nedkallar Guds vrede oblandad med nåd. Människor skall inte hållas okunniga om denna viktiga sak. Varningen för denna synd skall förkunnas för världen innan Guds straffdomar hemsöker den, så att alla kan förstå varför dessa kommer och få tillfälle att undgå att drabbas av dem.

När vi nått så långt i striden, kommer kristenheten att indelas i två stora grupper - de som håller Guds bud och bevarar Jesu tro (Upp 14:12, Fotnot 5), och de som tillber vilddjuret och dess bild och tar emot dess märke (Upp 14:9-11).

Förberedelse för domen

En trogen förkunnelse av Guds Ord har alltid gett ett resultat, som bekräftar dess gudomliga ursprung.

Väckelser ledde fram till djup självvrannsan och ödmjukhet. De utmärktes av högtidliga, allvarliga förmaningar till syndare. Frukten av sådana väckelser visade sig i människor som inte vek undan för självförnekelse och uppoffring. De gladdes över att de blev ansedda värdiga att utstå hån och förföljelse för Kristi skull. Människor såg att det hade skett en förändring hos dem som bekände Jesu namn. Sådana var de resultat, som följde på religiösa väckelser i det förflutna.

Det som många väckelser i nyare tid har åstadkommit har däremot stått i stark kontrast till de synliga bevis på Guds nåd, som tidigare följde det arbete som Guds folk utförde. Det är sant att de har väckt ett omfattande intresse. Många har bekänt sig omvända. Stora skaror har anslutit sig till församlingarna. Trots detta är inte resultatet en garanti för en motsvarande tillväxt av verkligt andligt liv. Det ljus som flammor upp dör snart ut och mörkret blir större än det tidigare var.

Trots den starkt utbredda bristen på tro och fromhet, finns det emellertid sanna efterföljare till Kristus i dessa församlingar. Innan Guds sista straffdomar drabbar jorden, kommer det bland Guds folk att ske ett sådant återupplivande av ursprunglig gudsfruktan, som man inte har sett sedan apostlarnas tid. På den tiden kommer många att skilja sig från sina församlingar, där kärleken till världen har trängt undan kärleken till Gud och hans ord. Många, både predikanter och medlemmar, kommer med glädje att ta emot de stora sanningar, som Gud låter förkunnas i denna tid för att bereda ett folk för Kristi andra ankomst. Själafienden vill hindra detta verk. Innan tiden är inne för en sådan rörelse, kommer han att försöka förhindra den genom att åstadkomma en falsk väckelse. I de samfund som han kan föra in under sin förförande makt, ser han till att det ser ut som om Guds särskilda välsignelser utgöts. Saker och ting kommer att ske som människor tror beror på ett stort andligt intresse. Stora skaror kommer att jubla över att Gud utför underbara ting, när det i själva verket är en annan ande som är verksam. I kristen förklädnad kommer Satan att försöka utvidga sitt inflytande över den kristna världen.

En känslomässig hänförelse och en blandning av sanna och det falska är väl lämpad för att vilseleda människor. Ändå behöver ingen bli bedragen. I ljuset från Bibeln är det inte svårt att ta ställning till dessa rörelser. Överallt där människor åsidosätter Bibelns undervisning och vänder sig bort från de enkla prövande sanningar som kräver att

man förnekar sig själv och avsäger sig världen kan man vara övertygad om att Guds välsignelse saknas. Genom den norm som Kristus själv har gett oss: "På deras frukt skall ni känna igen dem" (Matteus 7:16), är det uppenbart att dessa rörelser inte är ett verk av Guds Ande.

Gud har i sitt Ords sanningar gett människor en uppenbarelse av sig själv. För alla som tar emot dessa, blir de en sköld mot Satans villfarelser. Det är försummandet av dessa sanningar som har öppnat dörrarna för det onda, som nu blir allmänt utbrett inom den religiösa världen. Man har i stor utsträckning förlorat förståelsen för Guds lags natur och betydelse. Här finner vi hemligheten till varför Guds Ande och kraft saknas i vår tids väckelser.

Många kristna lärare påstår, att Kristus genom sin död avskaffade lagen och att människorna därefter är befriade från dess krav. Några framställer lagen som ett tungt ok. De framhåller den frihet de har i evangeliet som en motsats till trældom under lagen.

Påståendet att Kristus genom sin död har avskaffat sin Faders lag saknar grund. Om det hade varit möjligt att förändra eller åsidosätta lagen, skulle inte Kristus ha behövt dö för att frälsa människan från syndens straff. "Det är HERRENS behag, för hans rättfärdighets skull, att han vill låta sin lag komma till makt och ära." Jesaja 42:21. Jesus sade: "Tro inte att jag har kommit för att upphäva lagen". "Innan himlen och jorden förgår, skall inte en enda bokstav, inte den minsta prick av lagen förgå." Matteus 5:17, 18. Om sig själv förklarar han: "Att göra din vilja, min Gud, är min lust, och din lag är i mitt hjärta." Psaltaren 40:9.

Guds lag är till sin natur oföränderlig. Den uppenbarar sin upphovsmans egenskaper och vilja.

Gud är kärlek och hans lag är kärlek. Guds egenskaper är rättfärdighet och sanning. Sådan är också Hans lag.

Det första steget till förlikning med Gud är överbevisning om synd. "Synd är överträdelse av lagen." "Vad som kommer genom lagen är kännedom om synd." 1 Johannesbrevet 3:4. Romarbrevet 3:20. För att syndaren skall kunna inse sin skuld måste han prova sin karaktär mot Guds stora norm för rättfärdighet. Lagen är en spegel som visar fullkomligheten i en rättfärdig karaktär och gör det möjligt för syndaren att förstå bristerna i sin egen karaktär.

Lagen avslöjar synderna för en människa, men den ger ingen hjälp. Samtidigt som den lovar liv åt den som lyder, förklarar den att död kommer att bli överträdarens lott. Endast Kristi evangelium kan befria honom från syndens fördömdelse och orenhet. Han måste omvända sig till Gud, eftersom det är Guds lag som han har överträtt och han måste tro på Kristus som sitt försoningsoffer. Därigenom får han förlåtelse för sina synder i det förflutna och får del av gudomlig natur.

Är han nu fri att överträda Guds lag? Paulus säger: "Upphäver vi då lagen genom tron? Nej, inte alls! Vi upprätthåller lagen." Romarbrevet 3:31. "Naturligtvis inte. Vi som har dött bort från synden, hur skall vi kunna leva vidare i den?" Romarbrevet 6:2. Johannes förklarar: "Ty detta är kärleken till Gud: att vi håller Hans bud. Hans bud är inte tunga." 1 Johannesbrevet 5:3. I den nya födelsen kommer sinnet i överensstämmelse med Gud därför att det förs till överensstämmelse med Guds lag. När denna stora förändring har ägt rum hos syndaren, har han övergått från döden till livet, från synd till ett helgat liv, från överträdelse och uppror till lydnad och trohet. Det gamla livet i främlingskap mot Gud har tagit slut och det nya livet i förlikning, tro och kärlek har börjat.

Utan lagen har människan ingen rätt uppfattning om Guds renhet och helighet eller om sin egen skuld och orenhet. Vi har då inte någon verklig överbevisning om synd och känner inget behov av omvändelse. Eftersom vi inte inser vårt förlorade tillstånd som överträdare av Guds lag, inser vi inte heller vårt behov av Kristi försoningsblod. Vi tar emot frälsningens hopp utan att det har skett en genomgripande sinnesändring eller förnyelse av vårt liv. Det är därför som de ytliga omvändelserna finns i överflöd. Ett stort antal som aldrig blivit förenade med Kristus sluter sig till församlingen.

Det är varje kristens förmån att leva så, att Gud kan godkänna henne och välsigna henne. Det är inte vår himmelske Faders vilja att vi alltid skall stå under fördömmelse och mörker. Vi kan gå till Jesus och bli renade, och stå inför lagen utan skam och samvetsqual.

Genom Jesus blir Adams fallna ättlingar "Guds barn". En kristens liv bör vara ett liv i tro, i seger och i glädje i Gud.

Sådana frukter är följden av biblisk omvändelse och helgelse. Att dessa frukter så sällan visar sig beror på, att de stora principerna för rättfärdighet, som framställs i Guds lag, betraktas med så stor likgiltighet i den kristna världen.

En titt i protokollet

Sedan såg jag troner sättas fram", säger profeten Daniel, "och den Gamle av dagar satte sig ner. ... Man satte sig ned till doms och böcker öppnades.", "... en som liknade Människosonen kom med himlens skyar. Han närmade sig den Gamle av dagar och fördes fram inför honom. Åt honom gavs makt och ära och rike, så att alla folk, nationer och språk skulle tjäna honom. Hans välde är ett evigt välde, som inte skall ta slut, och hans rike skall inte gå under." (Daniel 7:9, 10, 13, 14).

Den ankomst av Kristus som här skildras är inte hans återkomst till jorden. Han kommer till "den Gamle av dagar" i himlen för att ta emot makt och ära och rike, som skall ges honom när han avslutar sin medlartjänst. Omgiven av himlens änglar går vår store Översteprästin i det allra heligaste. Där träder han fram inför Guds ansikte för att utföra den sista delen av sin tjänst för människan – för att utföra en undersökande dom och att bringa försoning till alla som visar sig berättigade till denna.

"En minnesbok" har skrivits inför Guds ansikte, och i den finns de goda gärningar nedtecknade, som utförts av dem som fruktar Herren och tänker på hans namn. Se Mal. 3:16. Varje övervunnen frestelse, allt ont som har övervunnits, varje medkännande ord som sagts, har noggrant upptecknats i den. Varje självuppofterande handling, varje lidande och varje sorg som har burits för Kristi skull, har skrivits ned.

Även människornas synder har blivit upptecknade. "Ja, för varje gärning skall Gud kräva räkenskap, också för allt som är dolt, gott som ont." Predikaren 12:14 "Men jag säger er att varje onyttigt ord som människorna yttrar skall de få svara för på domens dag." Matteus 12:36. Varje människas verk skall granskas inför Gud och registreras som trohet eller otrohet.

Guds lag är den norm genom vilken alla människors karaktär och liv skall prövas i domen. Den vise mannen säger: "Frukta Gud och håll hans bud, ty det hör alla människor till. Ty Gud skall föra alla gärningar fram i domen." Predikaren 12:13, 14.

Jesus skall då uppträda som deras försvarare för att lägga fram deras sak inför Gud. "... om någon syndar har vi en som för vår talan inför Fadern, Jesus Kristus som är rättfärdig." 1 Johannesbrevet 2:1

Alla som verkligen har omvänt sig från synden och genom tron gjort anspråk på Kristi blod som försoningsoffer för sina synder har fått förlåtelse skrivet vid sina namn i de himmelska böckerna. Eftersom de har fått del av Kristi rättfärdighet och eftersom deras karaktär visar sig stämma överens med Guds lag, kommer deras synder att utplånas och de kommer att anses värdiga det eviga livet.

Medan Jesus väddar för dem som har tagit emot hans nåd, anklagar Satan dem inför Gud som överträdare. Nu pekar han på det som upptecknats om deras liv, deras bristfälliga karaktär, deras olikhet med Kristus, hur de har vanärat sin Återlösare. Han pekar på alla de synder som han har frestat dem att begå och på grund av dessa kräver han att de skall erkännas som hans undersåtar.

Jesus ursäktar inte deras synder utan hänvisar till deras ånger och tro och begär att de skall få syndernas förlåtelse. Han lyfter sina sargade händer upp inför Fadern och de

heliga änglarna och säger: Jag känner dem vid namn. Jag har tecknat dem på mina händer. ”Det offer som behagar Gud är en förkrossad ande, ett förkrossat och bedrövat hjärta föraktar du inte, Gud.” Psaltaren 51:19.

Vid den tidpunkt som hade bestämts för domen, vid slutet av de 2 300 dagarna år 1844, började arbetet med undersökningen och utplånandet av synden. Synden som inte har ångrats och övergetts kommer inte att bli förlättna. Dessa blir inte utstrukna ur böckerna utan står som ett vittne mot syndaren på Guds dag. Guds änglar har bevittnat varje synd och antecknat den i felfria protokoll. Gud har en noggrann förteckning över varje orätt framställning och varje syndig handling. Han låter sig inte bedras av skenbar fromhet. Han gör inte några misstag i sin bedömning av karaktären. Människor kan kanske låta sig bedras av dem som är fördärvade i sinnet, men Gud genomskådar alla förklädnader och läser människans innersta liv.

Endast den kärlek som visar sig i gärningar räknas som äkta. Ändå är det bara kärleken som kan göra en handling värdefull i Guds ögon. Allt som görs av kärlek godtar och belönar han, oavsett hur litet det kan verka i människors ögon.

Kristi medling för människan i helgedomen där ovan är en lika nödvändig del av frälsningsplanen som hans död på korset. Genom sin död inledde han det verk, som han efter sin uppståndelse for upp till himlen för att fullborda. Vi måste därför i tro gå innanför förlåten (förhänget) ”dit Jesus, såsom vår förelöpare, har gått in för oss.” Hebreerbrevet 6:20. Där lyser ljuset från Golgata kors. Där kan vi få en djupare inblick i försoningens hemlighet.

”Den som fördöljer sina överträdelse, honom går det inte väl, men den som bekänner och överger dem, han får barmhärtighet.” Ordspråksboken 28:13. Om de som döljer och ursäktar sina överträdelse kunde se hur Satan blir hänförd över dem och hur han hänar Kristus och heliga änglar för deras sätt att handla, skulle de skynda sig att beklänna sina synder och avstå från dem. Genom brister i karaktären verkar Satan för att vinna herravälde över hela människan. Han vet att han kommer att lyckas, om dessa brister uppmuntras.

Det är nödvändigt med en djup, uppriktig rannsaking av hjärta och sinne. Förberedelseverket för evigheten är ett personligt verk. Vi blir inte frälsta i grupp. Den enes renhet och fromhet kan inte ersätta en annans brist på dessa egenskaper. Var och en måste prövas och visa sig vara utan fel och brister.

De händelser som hör ihop med försoningsverkets avslutning är allvarliga. De intressen som står på spel

är betydelsefulla. Domen pågår nu i helgedomen där ovan. Detta verk har pågått i många år. Snart – ingen vet hur snart – kommer det att inrikta sig på de levande. I Guds högtidliga närvaro skall hela vårt liv granskas. I dag behöver vi mer än någonsin ge akt på Frälsarens varning: ”Se till att ni håller er vakna, ni vet inte när tiden är inne.” Markus 13:33. När den undersökande domen har avslutats, är varje persons öde avgjort till liv eller död.

Fotnot 1: Se 5 Moseboken 4:11-13; 2 Moseboken 31:18; 2 Moseboken 25:21,22. När Johannes skrev Uppenbarelseboken på 90-talet e Kr låg den jordiska helgedomen i Jerusalem i ruiner sedan år 70 e Kr, då romarna förstörde Jerusalem. Men den jordiska förbundsarken (som fanns i den jordiska helgedomen), som innehöll Tio Guds Bud, var en avbild av förbundsarken i himlen – som innehåller Tio Guds Bud. Se Hebreerbrevet 8:5; 9:23, 24; 2 Moseboken 20:1-17. Det fjärde budet (v 8-11) lär oss att sabbatsdagen, vår lördag (fast från solnedgång fredag till solnedgång lördag), är Bibelns vilodag och inte söndagen.

Fotnot 2: Skaparens vilodag är alltså sabbatsdagen, den sjunde dagen (från solnedgång till solnedgång), se 1 Moseboken 2:1-3. Söndagen är Bibelns första veckodag, se Lukas 23:54-24:1. Sabbatsdagen instiftades c:a 2000 år innan det fanns någon jude. Denna dag instiftades för hela mänskligheten (Markus 2:27), och följaktligen inte bara för judarna.

Fotnot 3: Att tillbe Skaparen innebär också att hålla sabbatsdagen – skapelsens minnesmärke – helig, se 1 Moseboken 2:1-3.

Fotnot 4: Se 2 Moseboken 31:17; Hesekiel 20:20.

Fotnot 5: Enligt den grekiska grundtexten kan ”Jesu tro” också översättas till ”tron på Jesus”.

Fotnot 6: D.v.s sabbatsbudet i 2 Moseboken 20:8-11, som uppmanar oss att hålla sabbaten helig (från solnedgång till solnedgång), till minne av skapelsen. Sabbaten instiftades på den sjunde dagen i skapelsen, se 1 Moseboken 2:1-3. Eftersom sabbaten instiftades för alla människor - c:a 2000 år innan det fanns någon jude – som ett minne av skapelsen, skall denna dag regelbundet påminna oss om att Gud, som skapade himmel och jord endast genom sitt Ord, också har kraft att omskapa våra karaktärer till sin avbild, genom sitt skrivna Ord (Bibeln), se Kolosserbrevet 3:10, 1 Petrusbrevet 1:23.

Fotnot 7: Den 1 januari 1973 blev måndagen den första veckodagen i de svenska almanackorna (för att anpassa veckodagarna till handeln). Tidigare var alltså söndagen den första veckodagen i de svenska almanackorna.

Fotnot 8: Se även www.GudsSabbat.se

VARFÖR FINNS ONDSKA, LIDANDE OCH DÖD?

*Guds sätt att handla med synden
visar Hans kärlek och rättvisa.*

För många är syndens ursprung och orsaken till dess existens en källa till stor förvirring. De ser det ondas verk med dess fruktansvärda resultat av lidande och förödelse och frågar hur allt detta kan existera om det finns en Gud som är oändlig i vishet, kärlek och makt. Detta är ett mysterium som de inte kan finna någon förklaring till. I sin ovisshet och sina tvivel ger de inte akt på sanningar som tydligt framställs i Bibeln och som är av stor betydelse för frälsningen.

Det är omöjligt att ge en förklaring på syndens uppkomst, så att man kan ge ett förnuftigt skäl för dess existens. Ingenting i Bibeln är tydligare framställt än detta, att Gud inte på något sätt är ansvarig för syndens uppkomst. Guds nåd drogs inte godtyckligt tillbaka. Det fanns inte någon brist i den gudomliga regeringen som gav anledning till att uppror uppstod. Synden är en inkräktare. Ingen kan ge någon tillfredsställande förklaring för dess existens. Den är mystisk och oförklarlig. Att ursäktas den vore att försvara den. Kunde man finna någon ursäkt för den eller om man kunde finna någon orsak för dess existens, skulle den upphöra att vara synd. Den enda definition av synd som finns i Bibeln är: "Synd är överträdelse av lagen." I Johannesbrevet 3:4. Synden är resultatet av en princip som strider mot kärlekens stora lag, som ligger till grund för Guds regering.

Innan det onda uppstod, rådde frid och glädje i hela universum. Kärleken till Gud var högst och alla älskade varandra lika högt. Kristus, Ordet, Guds ende Son var ett med den evige Fadern - ett till natur, karaktär och avsikt - den ende i hela universum som kunde få del av alla Guds rådslag och planer.

Eftersom kärlekens lag utgör grunden för Guds regering, berodde alla skapade varelsers lycka på att de levde i

överensstämmelse med dess stora, rättfärdiga principer. Gud finner ingen glädje i påtvingad lydnad. Han ger alla en fri vilja så att de kan tjäna honom frivilligt.

Men det fanns en som valde att missbruka denna frihet. Synden började hos den som näst Kristus hade blivit mest ärad av Gud och som stod högst i makt och ära bland himlens invånare. Före sitt fall var Lucifer den främste av de överskuggande keruberna, helig och obesmittad: "Så säger Herren, Herren: Du var ypperst bland härliga skapelser, full med vishet och fullkomlig i skönhet... Du var den smorde, beskyddande keruben, och jag hade satt dig på Guds heliga berg. Där gick du omkring bland gnistrande stenar. Du var fullkomlig på alla dina vägar från den dag då du skapades, till dess att orättfärdighet blev funnen hos dig." Hesekiel 28:12-15.

"Det var du som sade i ditt hjärta: 'Jag skall stiga upp till himlen. Jag skall resa min tron ovanför Guds stjärnor... Jag skall stiga upp över molnens höjder. Jag skall bli som den Högste.'" Jesaja 14:13, 14.

Steg för steg började han hysa en önskan att upphöja sig själv. Stolthet över hans egen härlighet gav näring åt hans önskan att bli den störste. De stora hedersbetygelser som bevisades Lucifer uppskattades inte som Guds gåva och gav inte upphov till någon tacksamhet mot Skaparen. Han berömdes sig av sin egen skönhet och upphöjelse och sökte bli jämlik med Gud. Men det var Guds Son som var himlens erkände härskare, likställd med Fadern i makt och auktoritet. "Varför", frågade denne mäktige ängel, "skall Kristus vara den störste? Varför skall han på detta sätt hedras mer än Lucifer?"

Lucifer lämnade sin plats i Faderns omedelbara närhet och gick bort för att sprida missnöje bland änglarna. Han verkade i hemlighet och dolde en tid sina verkliga avsikter under ett sken av aktning för Gud. På detta sätt försökte han väcka missnöje med de lagar som de himmelska varelserna lydde och antydde att de var onödiga restriktioner. Han framhöll att änglarna skulle följa sin egen vilja, eftersom deras natur var helig. Han försökte vinna sympati för sig själv genom att säga, att Gud handlade oriktigt mot honom när han gav Kristus den högsta äran. Han påstod att när han strävade efter större makt och ära, så var det inte för att upphöja sig själv, utan för att han sökte tillförsäkra alla himlens invånare frihet, så att de skulle kunna uppnå en högre existensnivå.

I sin vishet tillät Gud Satan (Lucifer, Fotnot) att fortsätta med sitt verk, till dess att missnöjet utvecklade sig till öppet uppror. Det var nödvändigt att hans planer utvecklades helt och fullt, så att alla skulle kunna förstå deras sanna natur och se vart de skulle komma att leda.

Satan hade varit så högt ärad och alla hans handlingar var så inhöljda i mystik, att det var svårt för änglarna att avslöja den sanna naturen i hans gärningar. De skulle inte kunna inse hur förskräcklig synden verkligen var, förrän den var fullt utvecklad. Hittills hade den inte existerat i Guds universum. Heliga varelser hade ingen aning om dess natur och dess skadlighet. De kunde inte förstå de förskräckliga följder, som åsidosättande av Guds lag skulle medföra.

Gud kunde i sin kamp mot synden bara använda sig av rättfärdighet och sanning. Satan däremot kunde använda sig av det som Gud inte kunde - smicker och bedrägeri. Därför måste Gud göra det klart för änglarna i himlen samt för invånarna i alla skapade världar, att Guds regering var rättfärdig och att hans lag var fullkomlig. Alla måste få se upprorsmakarens sanna karaktär och verkliga avsikt. Han måste få tid att avslöja sig själv genom sina onda gärningar.

Till och med då det blev bestämt att Satan inte längre kunde få bli kvar i himmelen, så röjde Gud i sin oändliga vishet honom inte ur vägen. Eftersom Gud endast kan godta en tjänst som grundar sig på kärlek, måste alla hans skapade varelsers trohet bygga på överbevisning om hans rättvisa och godhet. Invånarna i himlen och i andra skapade världar var inte förberedda på att förstå syndens följder, och skulle vid den tidpunkten inte ha kunnat inse Guds rättvisa och barmhärtighet om han hade förgjort Satan. Hade Satan omedelbart blivit utplånad skulle de ha tjänat Gud av fruktan i stället för av kärlek.

I striden mellan Kristus och Satan, under vår Frälsares verksamhet på jorden, avslöjades den store bedragarens karaktär. Det var Satan som kom världen att förkasta Kristus. Mörkets furste använde all sin makt och list för att förgöra Jesus, eftersom han såg att Frälsarens barmhärtighet och kärlek, hans medlidande och ömma medkänsla framställde Guds karaktär inför världen. Den undertryckta elden av avundsjuka och ondska, hat och hämnd bröt lös över Golgata mot Guds Son, medan hela himlen betraktade scenen med tyst avsky.

Nu visade det sig att Satans synd var utan ursäkt. Han hade avslöjat sitt sanna väsen som en lögnare och mördare. Satans falska anklagelser mot Guds karaktär och regering visade sig i sitt rätta ljus. Han hade anklagat Gud för att kräva underkastelse och lydnad från sina skapade varelser endast för att upphöja sig själv. Han hade förklarat att

medan Skaparen fordrade självförnekelse av alla andra, tillämpade han själv ingen självförnekelse eller något offer. Men universums härskare hade utfört det största offer som kärleken kunde åstadkomma för det fallna och syndiga människosläktets frälsning ty "det var Gud, som i Kristus försonade världen med sig själv". 2 Korintierbrevet 5:19.

Samtidigt som Golgata kors vittnar om att lagen är oföränderlig, tillkännager det också inför universum att syndens lön är döden. Frälsarens rop i dödsögonblicket: "Det är fullbordat", innebar en dödsdom för Satan. Den stora strid som hade pågått så länge, var nu avgjord och syndens slutliga utrotning säkrad. Guds Son hade passerat genom dödens portar "för att han genom sin död skulle göra den maktlös, som hade döden i sitt våld, det vill säga Djävulen". Hebreerbrevet 2:14.

Aldrig mer skall det uppstå något ont. Guds lag, som Satan har beskyllt för att vara ett träldomsok, kommer att hedras som frihetens lag. En testad och prövad skapelse kommer aldrig mer att avvika från lydnaden mot Gud. Hans karaktär har blivit fullständigt uppenbart för dem som en gränslös kärlek och en oändlig vishet.

Universellt krig

Jag skall sätta fiendskap mellan dig och kvinnan, och mellan din avkomma och hennes avkomma. Denna skall söndertrampa ditt huvud, och du skall hugga den i hälen." 1 Moseboken 3:15.

När Satan hörde, att det skulle råda fiendskap mellan honom och kvinnan och mellan hans avkomma och hennes avkomma, visste han att försöket att fördärva människans natur skulle möta hinder. På ett eller annat sätt skulle människan bli i stånd att stå emot hans makt.

Det är den nåd som Kristus nedlägger i själen, som åstadkommer fiendskap mot Satan. Utan denna nåd till att omvända och förnya själen skulle människan fortfarande vara Satans fånge, en tjänare, som alltid skulle vara beredd att lyda hans befallningar. Men denna nya princip i själen ger upphov till en strid, där det förut rådde frid. Den kraft som Jesus ger, gör det möjligt för människan att motstå denne tyrann. Den som hatar synden i stället för att älska den, och motstår och övervinna de passioner som härskar i hjärtat, visar följden av en princip, som bara kan komma från himlen.

Den fiendskap som råder mellan Kristi anda och Satans anda, visade sig mycket tydligt genom det sätt världen tog emot Jesus. Kristus renhet och helighet väckte de ogudaktigas hat mot honom. Samma fiendskap som mötte Kristus visar sig också mot hans efterföljare.

Satan försöker ständigt att övervinna Guds folk genom att bryta ned de barriärer, som skiljer dem från världen. Då församlingen rättar sig efter världens seder och bruk, blir den omvänd till världen, men ett sådant handlande omvänder aldrig världen till Kristus. Ett nära umgänge med synden gör det oundvikligt att synden ser mindre fränstötande ut.

Från Adams dagar till vår egen tid har vår store fiende använt sin makt till att förtrycka och fördärva. Alla som försöker följa Jesus skall komma att delta i striden mot denne obarmhärtige fiende. Ju noggrannare en kristen efterliknar den gudomliga förebilden, desto säkrare är det, att han blir föremål för Satans angrepp.

Satan angrep Kristus med sina intensivaste och listigaste frestelser, men han led nederlag i varje sammandrabbning. Dessa strider utkämpades för vår skull. Dessa segrar gjorde det möjligt för oss att övervinna. Kristus ger styrka åt alla som söker den. Inte någon människa kan mot sin vilja övervinnas av Satan. Frestaren har ingen makt att behärska människans vilja eller att tvinga människan till att synda. Det faktum att Kristus har segrat bör uppmuntra hans efterföljare till att modigt strida mot synd och Satan.

Liv efter döden?

Mitt i Edens lustgård växte livets träd. Frukten på det kunde göra livet evigt. Om Adam hade fortsatt att vara lydig mot Gud, skulle han även i fortsättningen ha haft fritt tillträde till detta träd och levt för evigt. Men när han syndade hindrades han från att äta av livets träd och underkastades döden. Eftersom odödlighet hade lovats människan under förutsättning att hon visade lydnad mot Gud, förlorade hon den på grund av sin överträdelse. Adam kunde inte föra vidare till sina

efterkommande något, som han själv inte ägde. Det skulle inte ha funnits något hopp för det fallna människosläktet, om inte Gud genom att offra sin Son hade gjort det möjligt för människorna att återvinna odödligheten.

Den ende som lovade Adam liv genom olydnad var den store bedragaren. Ormens förklaring till Eva i Eden: "Ni skall visst inte dö", var den första predikan som någonsin hållits om själens odödlighet. Men förklaringen, som uteslutande bygger på Satans auktoritet, upprepas från kristenhetens predikstolar och godtas av de flesta människor lika lätt, som den första gången togs emot av våra första föräldrar.

Efter syndafallet befallde Satan sina änglar att särskilt bemöda sig om att inskräpa tron på människans medfödda odödlighet. Sedan de förmått människorna att ta emot denna villfarelse, skulle de förleda dem till att tro, att syndare skulle komma att leva i evigt elände. Nu arbetar mörkets furste genom sina tjänare och framställer Gud som en hämndgirig tyrann, som störtar alla som inte behagar honom ner i ett helvete, där han i evighet låter dem känna sin vrede. Vidare hävdar han att Skaparen belåtet iakttar dem, medan de under ångest och svåra plågor vrider sig i eviga lågor.

På detta sätt framställer ärkefienden människans Skapare och välgörare som en person med Djävulens egna egenskaper. Grymhet är satansk.

Gud har i sitt Ord gett tydliga bevis på att han kommer att straffa dem som överträder hans lag. De som inbillar sig att han är alltför barmhärtig för att skipa rättvisa mot syndare behöver bara se på Golgata kors. Guds Son var fri från synd. Hans död vittnar om, att "syndens lön är döden", och att var och en som överträder Guds lag måste få ett rättvist straff. Kristus, den syndfrie, blev gjord till synd för människornas skull. Han bar överträdelsens skuld. Hans Faders ansikte doldes för honom, tills hans hjärta brast och hans liv släcktes. Detta stora offer gjordes för att syndare skulle bli återlösta. Varje människa som vägrar att ta del av denna försoning, som har kostat så mycket, måste själv ta på sig skulden och lida straffet för sin överträdelse.

Gud har vittnat för människorna om sina egenskaper och om sitt sätt att behandla synden: "HERREN! HERREN! – en Gud, barmhärtig och nådig, sen till vrede och rik på godhet och sanning, som bevarar nåd mot tusenden, som förlåter orättfärdighet och överträdelse och synd, men som inte låter någon bli ostraffad." 2 Moseboken 34:6, 7.

Gud tvingar inte någon mot hans vilja eller övertygelse. Han finner ingen glädje i slavisk lydnad. Han vill, att hans skapade varelser skall älska honom, därför att han är värd att älskas.

De som har valt Satan till sin ledare och som styrs av hans makt är inte beredda att infinna sig i Guds närvaro.

Vilken källa till glädje skulle himlen kunna erbjuda dem som uteslutande är upptagna av jordiska och själviska intressen?

Ett liv i uppror mot Gud har gjort dem odugliga för himlen. Dess renhet, helighet och frid skulle bli en ständig plåga för dem. Guds härlighet skulle bli en förtärande eld för dem. De ogudaktigas egna val avgör deras öde. Deras uteslutning från himlen är frivillig och Gud handlar rättvist och barmhärtigt mot dem och uppfyller deras önskan.

Som en följd av Adams synd kom döden över alla människor. Alla måste dö, den ene så väl som den andre. Men enligt frälsningsplanen skall alla uppstå ur sina gravar. Men det görs skillnad mellan de två klasser som skall uppstå. "Den stund kommer, när alla som är i gravarna skall höra hans röst och gå ut ur dem. De som har gjort det goda skall uppstå till livet, och de som har gjort det onda skall uppstå till domen." Johannes 5:28, 29.

Eftersom det på grund av Guds rättvisa och barmhärtighet är omöjligt för Gud att frälsa syndaren i hans synd, tar han ifrån honom det liv som överträdelser har förverkat och som han har visat sig ovärdig för.

Läran om medvetenhet i döden vilar på den stora grundläggande villfarelsen, att människan är född med odödlighet. Precis som läran om evigt lidande strider denna lära mot Bibelns undervisning, mot förnuftet och våra mänskliga känslor. Det är en allmänt utbredd uppfattning att de återlösta i himlen vet om allt som händer på jorden och att de framför allt vet om vad som händer de vänner som de har lämnat efter sig. Men hur skulle det kunna vara en källa till lycka för de döda att känna till de levandes bekymmer, att vara vittne till de synder som deras kära begår och se dem uthärda alla livets sorger, besvikelser och kval? Hur frånstötande är inte den åsikten, att de oomvändas själar överlämnas till helvetets lågor, så snart livsanden lämnar deras kroppar? Vilken ohygglig ångest skulle inte de uppleva, som ser sina oomvända vänner begravas för att börja ett evigt liv i lidande och synd!

Vad säger Bibeln om detta? David förklarar, att människan inte har något medvetande i döden: "Hans livsande lämnar honom, han vänder tillbaka till den jord varifrån han har kommit. Då går hans planer om intet". Salomo säger samma sak: "De levande vet att de skall dö, men de döda vet ingenting".

”Det är slut med deras kärlek, deras hat och avund, aldrig mer tar de del i det som sker under solen”. ”Allt vad du kan göra skall du göra med kraft, ty i dödsriket, dit du går, kan man varken verka eller tänka, där finns ingen kunskap eller vishet.” Psaltaren 146:4; Predikaren 9:5, 6, 10.

På pingstdagen förklarade Petrus att patriarken David ”är både död och begravnen, hans grav finns ju ibland oss än i dag”. ”Ty David har inte farit upp till himlen”. (Apostlagärningarna 2:29, 34). Det faktum att David blir kvar i graven till uppståndelsen bevisar att de rättfärdiga inte går till himlen när de dör. Det är endast vid uppståndelsen, och i kraft av att Kristus har uppstått, som David till slut kan sitta på Guds högra sida.

Alla skall bli dömda enligt det som står skrivet i böckerna och belönas efter sina gärningar. Denna dom inträffar inte vid döden. Lägg märke till vad Paulus säger: ”Ty han har fastställt en dag då han skall döma världen med rättfärdighet genom den man som han har bestämt till det. Det har han bekräftat för alla människor genom att han har uppväckt honom från de döda.” Apostlagärningarna 17:31.

Men om de döda redan njuter av himlens lycka eller vrider sig i helvetets lågor, vad finns det då för behov av en framtida dom? Skall de rättfärdiga, sedan deras sak har blivit undersökt i domen, höra de välsignade orden: ”Bra, du gode och trogne tjänare, ... gå in i din herres glädje” efter det att de kanske i många hundra år har varit hos honom? Skall de ogudaktiga kallas ut ur stället för sitt lidande för att höra hela jordens domare säga: ”Gå bort från mig, ni förbannade, till den eviga elden”? Matteus 25: 21, 41. Vilket oerhört hån! Vilken skamlig anklagelse mot Guds vishet och rättfärdighet.

Bibeln undervisar tydligt om, att de döda inte omedelbart går till himmelen. Den lär oss att de sover ända till uppståndelsen. 1 Tessalonikerbrevet 4:14, Job 14:10- 12. Välsignad vila för de trötta rättfärdiga! Oavsett om tiden blir lång eller kort blir den bara ett ögonblick för dem. De sover. De vaknar vid ljudet av Guds basun till en underbar odödlighet. När de uppstår ur graven skall deras första, glada tanke höras när de triumferande utropar: ”Du död, var är din seger? Du död, var är din udd?” 1 Korintierbrevet 15:55.

Spiritismen

Läran om att människan har kvar sitt medvetande i döden, i synnerhet den åsikten att de avlidnas andar vänder tillbaka för att tjäna de levande, har berett vägen för nutidens spiritism. Här är en kanal som betraktas som helig och som Satan använder sig av för att genomdriva sina planer.

Han har makt att framställa gestalter, som liknar deras avlidna vänner. Denna förfälskning är fullkomlig. Den välkända blicken, orden, tonen i rösten, – allt återges med häpnadsväckande noggrannhet. Många känner sig tröstade, när de får försäkran om att deras kära vänner är lyckliga i himmelen. Utan att misstänka någon fara lyssnar de på ”andar som bedrar och på onda andars läror” (1 Timoteusbrevet 4:1).

Många kommer att snärjas eftersom de tror att spiritismen bara är ett mänskligt bedrägeri. När de sedan konfronteras med uppenbarelser som de inte kan annat än erkänna som övernaturliga, blir de bedragna och tror att de är resultat av Guds stora makt. Människor blir bedragna genom de underverk som Satans redskap inte bara ger sig ut för att kunna göra, utan som de verkligen har makt att utföra.

Det är sant, att spiritismen nu förändrar sin form, genom att den döljer några av sina mest obehagliga grunddrag och antar en kristen mask. I stället för att förtjäna mer fördragsamhet i sin nuvarande form, är den emellertid i verkligheten ett farligare och mera listigt bedrägeri än tidigare. Den förklarar Bibeln på ett sätt, som är tilltalande för den oomvända och framställer dess allvarliga och livsviktiga sanningar som likgiltiga saker. Den talar om kärleken som Guds förnämsta egenskap, men man nedvärderar den till en svag sentimentalitet som inte skiljer mellan gott och ont.

De som motsätter sig spiritismens läror, angriper inte bara människor utan också Satan och hans änglar. Satan ger inte efter en millimeter om han inte drivs tillbaka av de himmelska sändebuden. De som skall kunna bestå i denna farliga tid måste själva förstå Bibelns vittnesbörd.

Satan har länge förberett sig för sitt sista försök att vilseleda världen. Steg för steg har han berett vägen för sitt mästerliga bedrägeri i utvecklingen av spiritismen. Han har ännu inte fullt förverkligat sina planer, men det kommer att inträffa under den allra sista tiden. Profeten säger: ”Och jag såg tre oreana andar komma ut som liknade paddor. De är onda andar som gör under, och de beger sig ut till kungarna i hela världen för att samla dem till striden på Guds, den Allsmäktiges, stora dag”. (Uppenbarelseboken 16:13, 14). Hela världen kommer att dras med i denna villfarelse. Bara de som bevaras genom Guds makt eftersom de tror på hans Ord är undantagna. Människorna invaggas snabbt i en ödesdiger känsla av trygghet, och väcks först när Guds vrede utgöts.

Fotnot: Lucifer (betyder ”den lysande”) fick sitt namn ändrat till Satan (betyder ”motståndaren”) när han gjorde uppror mot Gud.

Själén är inte odödlig (tillägg av översättaren)

Bibeln lär oss att "Gud formade människan av stoft från jorden och blåste in livsande i hennes näsa. Så blev människan en levande varelse" (1 Moseboken 2:7). När en människa dör innebär det att "stofet återvänder till jorden, sitt ursprung, och livsanden återvänder till Gud, som gav den" (Predikaren 12:7). Livsanden, som alltså går tillbaka till Gud, kan inte tänka eller fortsätta att leva själv som något enskilt väsen.

I själva verket är det så att Bibeln undervisar oss om att det endast är Gud som är odödlig (i sig själv): "Han som ensam är odödlig och som bor i ett ljus dit ingen kan komma" (1 Timoteusbrevet 6:16). Versen innan visar tydligt att det är Gud Paulus talar om. Gud är således den ende som är odödlig. Inte ens änglarna är odödliga (i sig själva). Och naturligtvis då inte heller någon människa. Guds Ord upprepar gång på gång att när människan är död sover hon tyst i sin grav och vet ingenting om vad som händer omkring henne. Se Job 7:9-10; Psaltaren 6:6; 30:9-10; 115:17; Predikaren 3:18-20; Daniel 12:2; Matteus 9:18, 24.

Berättelsen om Lasarus i Johannes 11:e kapitel lär oss att Jesus sade att Lasarus sov (v 11), men förtydligade det sedan för sina oförstående lärjungar när han konstaterade att Lasarus var död (v 14). Han hade varit död i fyra dygn (v 39). När Jesus kallade Lasarus ut ur graven (v 43, 44), kallade han alltså inte ner honom från himlen.

De som haft en levande tro på Jesus Kristus när de avlidit skall emellertid väckas till liv vid Jesu återkomst och därefter leva för evigt genom att äta från livets träd (Johannes 3:16, Uppenbarelseboken 22:2). Hade inte människan fallit i synd skulle hon aldrig ha dött, utan levt för evigt genom att äta från livets träd (1 Moseboken 2:9, 3:22).

De ogudaktiga skall inte plågas för evigt

(tillägg av översättaren)

Eftersom människan inte har någon odödlig själ, är det lätt att förstå Bibelns klara undervisning att vi bör "frukta... honom (Gud) som kan förgöra både själ och kropp i helvetet" (Matteus 10:28). De ogudaktiga skall alltså förgöras till både kropp och själ, så att de upphör att existera på den yttersta dagen. Men "så älskade Gud världen att han gav den sin ende Son, för att de som tror på honom inte skall förgås, utan ha evigt liv" (Johannes 3:16). "Evigt liv" för dem som har en levande tro på Jesus Kristus står här som motsats till att de skall "förgås" som förkastar honom (evigt lidande skulle ju också ha inneburit evigt liv).

"Syndens lön är döden, men den gåva som Gud av nåd ger är evigt liv i Kristus Jesus, vår Herre." (Romarbrevet 6:23). "Evigt liv" (i Kristus Jesus) står här som motsats till "döden", och därför åsyftas här framför allt den andra döden, som är evig. Evigt liv är alltså motsatsen till evig död. De ogudaktiga skall drabbas av den andra döden (dvs förintelse, fullständigt uteslötande) sedan de uppväcks till dom vid tidens ände, se Uppenbarelseboken 20:13-15. "Var och en som inte fanns skriven i livets bok kastades i eldsjön" (Uppenbarelseboken 20:15).

I Malaki 4:1, där det också talas om domen över de orättfärdiga på den yttersta dagen, står det att "dagen kommer, och den skall brinna som en ugn. Då skall alla högmådana och alla som handlar ogudaktigt vara som halm. Dagen som kommer skall bränna upp dem, säger Herren Sebaot. Varken rot eller gren blir kvar." De ogudaktiga skall alltså förintas i "eldsjön" (så att "varken rot eller gren blir kvar"). Men straffet skall variera innan de upphör att existera, eftersom de skall dömas "efter sina gärningar" (Uppenbarelseboken 20:12, 15). Se även Hebreerbrevet 10:27.

De ogudaktiga skall alltså inte plågas i evighet, utan under en begränsad tidsperiod, som varierar beroende på vars och ens gärningar. Men de som genom tron tar emot Jesus Kristus som sin personliga frälsare skall få evigt liv. "Om vi bekänner våra synder är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet" (1 Johannesbrevet 1:9).

SUPERMAKTEN TALAR

DEN HASTIGT
ANNALKANDE KONFLIKTEN

*Vad påvemakten
strävar efter*

Bild: Harry Anderson

Protestanterna är nu för tiden mycket mer välviljigt inställda till katolicismen än tidigare. I de länder där den romersk-katolska kyrkan inte är i majoritet, och där katolikerna intar en försonande inställning för att vinna inflytande, finns en tilltagande likgiltighet beträffande de läror, som skiljer de protestantiska kyrkosamfundet från den katolska hierarkin. Allt fler anser, att det inte är så stor skillnad på de väsentliga troslärorna, som man tidigare trott. Om vi därför gör några mindre eftergifter från vår sida, så kan vi uppnå en bättre relation till katolska kyrkan, har man menat.

Det är sant, att det finns uppriktiga kristna i den romersk-katolska kyrkan. Tusentals katoliker tjänar Gud efter det bästa ljus de har.

Men katolicismen som religionssystem betraktat stämmer inte bättre överens med Kristi evangelium nu än någonsin tidigare i hennes historia. Den romersk-katolska kyrkan försöker se långt in i framtiden, och den utarbetar sina planer och ordnar sin verksamhet därefter. Den använder alla medel för att utöka sitt inflytande och stärka sin makt som förberedelse för en våldsam och avgörande strid för att återvinna herraväldet över världen, för att återuppta förföljelsen och för att göra om intet allt som

Som vi tidigare sett är Förenta staterna den makt som framställs genom djuret med horn, som liknade ett lamms.

protestantismen har utträttat. Katolicismen vinner terräng på varje sida. Dessa omständigheter borde vara en källa till oro för alla som värdesätter evangeliets rena lära.

Protestanter har befattat sig med och gynnat påvemakten. De har gjort kompromisser och eftergifter, så att katolikerna själva har blivit förvånade över detta och inte kunnat förstå det. Människor blundar för katolicismens sanna karaktär och de faror som dess överhöghet innebär. Människor behöver väckas för att kunna stå emot dess framgångar, som är så farliga för borgerlig och religiös frihet.

Den katolska kyrkan visar nu fram en tilltalande sida. Den försöker genom ursäkter att dölja sina ohyggliga grymheter. Den har klätt sig i en kristen klädnad, men har inte förändrat sig. Påvedömet samtliga tidigare principer existerar fortfarande. De läror som kom till under den mörka tidsåldern gäller fortfarande. Ingen behöver låta sig bedras. Det påvedöme som protestanterna nu är så villiga att ära är detsamma som härskade över världen på reformationens tid, när Guds trogna tjänare med fara för sina liv stod upp för att avslöja hennes orättfärdighet.

Det är inte utan anledning som det i protestantiska länder påstås, att katolicismen inte längre avviker lika mycket från protestantismen som under tider som gått. En förändring har ägt rum. Katolicismen är verkligen lik nutidens pro-

testantism, men det beror på att protestantismen avsevärt har förfallit sedan reformatörernas dagar.

Eftersom de protestantiska kyrkosamfundet har sökt vinna popularitet hos världen, har en falsk kärlek förblindat dem. De kan inte förstå annat än att det är rätt att tro gott om allt ont. Den ofrånkomliga följden blir att de till sist tror ont om allt som är gott.

I stället för att försvara den tro som en gång för alla har överlämnats åt de heliga, ber de i själva verket den romersk-katolska kyrkan om ursäkt för sin tidigare kärlekslösa inställning och ber om förlåtelse för sin religiösa fanatism.

Ett grundligt studium av Bibeln under bön skulle visa protestanterna på vedömet verkliga natur och skulle få dem att avsky och vända sig bort från det. Men många anser sig själva så visa, att de inte känner något behov av att ödmjukt söka Gud för att ledas fram till hela sanningen.

I de ansträngningar, som nu görs i Förenta staterna för att tillförsäkra kyrkan stöd från staten, följer protestanterna i påvemaktens fotspår. Ja, mer än så, de öppnar dörren för katolicismen, så att den i det protestantiska Amerika kan återvinna den överhöghet, som den har förlorat i den gamla världen. Den läsare som vill veta på vilket sätt katoliker och protestanter tillsammans kommer att behandla dem som förkastar deras läror, behöver bara tänka på den anda som den romersk-katolska kyrkan visade i förlutna tid när det gäller den bibliska vilodagen och de som höll den helig.

När påvedömet blev fast etablerat, fortsatte det att upphöja söndagen. Folket sysselsatte sig ännu en tid med jordbruket, när det inte besökte gudstjänsten, och man betraktade fortfarande den sjunde dagen som sabbat. Men den förändring som hade införts fortsatte ständigt.

Trots all möda att befästa söndagens helighet erkände emellertid katolikerna offentligt, att sabbaten hade gudomlig

Uppenbarelseboken 13

auktoritet och att den dag som ersatte den hade mänskligt ursprung. På 1500-talet förklarade ett katolskt kyrkomöte tydligt: "Alla kristna bör komma ihåg, att den sjunde dagen har helgats av Gud och har tagits emot och firats, inte bara av judarna utan av alla andra som säger sig tillbe Gud." – Morer sid. 281, 282. De som försökte förfälska Guds lag var inte okunniga om vad de gjorde. De försökte medvetet att upphäva sig över Gud.

Berättelser från förr avslöjar tydligt hur fientlig den romersk-katolska kyrkan har varit mot den sanna sabbaten och dess försvarare. Dessa tider från det förflutna visar också

Var inte rädd, jag är med dig.
Ängslas inte, jag är din Gud. Jag styrker
dig, jag hjälper dig, jag uppehåller dig
med min rättfärdighets högra hand.

JESAJA 41:10.

vilka medel man använde för att upphöja den vilodag som man själv hade instiftat. Bibeln undervisar om att detta skall återupprepas när protestanter och katoliker kommer att förena sig för att upphöja söndagen.

Profetian i Uppenbarelseboken 13 förklarar, att den makt som symboliseras av ett vilddjur med två horn, som liknar ett lamms, "får jorden och dess invånare att tillbe" påvedömet, som här symboliseras av ett vilddjur, som liknar en leopard. Djuret med de två hornen skall också förmå "jordens invånare att göra en bild åt vilddjuret", och det skall dessutom befalla alla, "höga och låga, rika och fattiga, fria och slavar", att ta emot vilddjurets märke. Se Uppenbarelseboken 13:11-16. Som vi tidigare sett är Förenta staterna den makt som framställs genom djuret med horn, som liknade ett lamms. Denna profetia kommer att uppfyllas när Förenta staterna genom lagstiftning genomdriver firandet av söndagen, som den romersk-katolska kyrkan framhåller är det särskilda erkännandet av dess överhöghet.

"Och jag såg ett av dess huvuden vara liksom sårat till döds, men dess dödssår blev läkt. Och hela jorden såg med förundran efter vilddjuret." Vers 3. Detta dödliga sår syftar på påvedömet fall år 1798. Men därefter säger profetian att "dess dödssår blev läkt. Och hela jorden såg med förundran efter vilddjuret." Paulus säger tydligt att "laglöshetens människa" skall fortsätta ända fram till Kristi återkomst. 2 Tessalonikerbrevet 2:3- 8. Han skall fortsätta med detta bedrägliga verk ända till tidens slut. I Uppenbarelseboken står det beträffande påvedömet: "Och alla jordens invånare

skall tillbe det, var och en som inte från världens skapelse har sitt namn skrivet i livets bok, det slaktade Lammets bok." Uppenbarelseboken 13:8. Både i den gamla och den nya världen kommer påvedömet att hyllas genom den ära som man visar söndagen, den vilodag som helt och hållet vilar på den romersk-katolska kyrkans auktoritet.

Sedan mitten av 1800-talet har de som granskat profetiorna förkunnat detta för världen. I det som nu sker ser man att förutsägelsen snabbt närmar sig sin uppfyllelse. Protestantiska ledare påstår, att helighållandet av söndagen som vilodag vilar på gudomlig auktoritet, men liksom de katolska ledarna saknar de bevis för detta. Påståendet att

Foto: Les Schofer

Guds straffdomar skall drabba människor för att de överträder söndagen som vilodag kommer att återupprepas. Man börjar redan tala om detta. En rörelse för att med lag framtinga helighållandet av söndagen vinner snabbt framgång.

Den romersk-katolska kyrkan, med alla sina förgreningar överallt i världen, utgör en väldig organisation som står under påvestolens kontroll och är avsedd att tjäna dess intressen. Miljoner katolska medlemmar lär sig i varje land på jorden att betrakta sig som skyldiga att visa påven sin trohet. Vilken nation eller regering de än tillhör, så måste de sätta kyrkans auktoritet högre än all annan auktoritet. Även om de måste svära trohetsed mot staten, så väger löftet om lydnad mot den romersk-katolska kyrkan tyngre än denna och befriar dem från varje högtidligt löfte som är oförenligt med dess intressen.

Historien vittnar om denna kyrkas skickliga och ihärdiga ansträngningar att blanda sig i nationernas angelägenheter. När hon lyckats med det, försöker hon främja sina egna planer, även om hon därigenom måste ruinera regenter och folk.

Låt bara den principen bli accepterad i Förenta Staterna, att kyrkan kan använda eller styra statsmakten, att religiösa seder kan genomdrivas genom världsliga lagar, kort sagt, att kyrkan och staten kan härska över samvetet, så har den romersk-katolska kyrkan vunnit segern i detta land.

Guds Ord har varnat oss för den annalkande faran. Om den varningen går obemärkt förbi, kommer den protestantiska världen att få lära känna vilka den romersk-katolska kyrkans avsikter verkligen är, men då är det försent att undvika snaran. Denna kyrkas makt tilltar i tysthet. Dess läror utövar sitt inflytande i lagstiftande församlingar, bland kyrkosamfundet och i människornas hjärtan. Lömskt och obemärkt stärker den sina trupper för att befärma sina egna avsikter, när den tid kommer då den kan slå till. Allt den önskar sig är ett fördelaktigt utgångsläge. Detta ger man den redan nu. Vi kommer snart att få se och erfara vad den romersk-katolska kyrkans syfte är. Var och en som tror på Bibeln och lyder den kommer att utsättas för anklagelse och förföljelse.

Den nära förestående konflikten

Anda sedan början på den stora striden i himlen har det varit Satans avsikt att tillintetgöra Guds lag. Oavsett om han lyckas med detta genom att åsidosätta lagen helt och hållet eller genom att förkasta ett av dess bud, blir resultatet slutligen detsamma.

Hela systemet av kristna principer och lärosatser, som borde vara grundläggande och bära samhällslivet, tycks vackla och vara färdigt att bryta samman.

Den som bryter mot "ett enda bud" visar förakt för hela lagen. Hans inflytande och förebild står på överträdelsens sida. Han blir "skyldig till allt". Jakobsbrevet 2:10.

Den sista stora konflikten mellan sanning och villfarelse är bara den sista kampen beträffande den långvariga striden om Guds lag. Denna strid har nu börjat mellan människornas lagar och Guds befallningar, mellan Bibelns religion och en religion som bygger på traditioner och villoläror.

Bibeln finns inom räckhåll för alla, men det är få som verkligen gör den till normen för sitt liv. När människor förkastar sanningen, förkastar de också dess upphovsman. Ingen villfarelse som den kristna världen har godtagit strider mer oförskräckt mot himlens auktoritet, ingen går mera direkt emot förnuftet, ingenting är mer ödeläggande till sina verkningar än den nutida lära, som snabbt breder ut sig, att Guds lag inte längre gäller för människorna.

Det skulle vara mycket mer konsekvent om nationerna avskaffade sina lagar och tillät folken att göra som de själva ville, än för universums härskare att upphäva sin lag och låta världen stå utan någon norm, enligt vilken de skyldiga kunde straffas och de lydiga försvaras.

De som lär människorna att ta lätt på Guds lag sår olydnad för att skörda olydnad. Om de band som läggs på människorna genom Guds lag helt nonchaleras, så bryr man sig snart inte heller om de mänskliga lagarna.

När människor har hållit fast vid påvemaktens villolära om medfödd odödlighet och om människans tillstånd i döden, har de förkastat sitt enda skydd mot spiritismens bedrägerier. Läran om evigt lidande har fört många bort från tron på Bibeln. När det fjärde budets krav framhålls för människor, finner de att helighållandet av den sjunde dagen som sabbat påbjuds. För att då kunna befria sig från en plikt som de inte är villiga att uppfylla, förklarar många populära förkunnare, att Guds lag inte längre gäller. På så sätt förkastar de både lagen och sabbaten. Sådana religiösa ledares förkunnelse har öppnat dörren för otro, för spiritismen och för förakt för Guds heliga lag. På dessa ledare vilar ett fruktansvärt ansvar för den ogudaktighet som existerar i den kristna världen.

Ändå påstår just denna grupp av människor att det

Satans list

moraliska förfallet, som snabbt ökar, i hög grad beror på förhållandet att den så kallade "kristna vilodagen" vanhelgas och att samhällets moral till stor del skulle förbättras om man genom lagstiftning kunde framtvunga helighållandet av söndagen. Detta påstående har särskilt framhållits i Amerika, där läran om den sanna vilodagen har förkunnats mer än på andra håll.

Genom de två stora villolärorna, läran om själens odödlighet och söndagens helighet, kommer Satan att bedra människorna. Medan den förstnämnda läran lägger grunden till spiritismen, åstadkommer den senare en gemenskap med den romersk-katolska kyrkan. Protestanterna i Förenta staterna kommer att bli de första som räcker ut sina händer över klyftan för att gripa spiritismens hand. De kommer också att sträcka sig ut över avgrunden för att fatta tag i den romersk-katolska kyrkans hand. Under påverkan av denna tredubbla förening kommer detta land att följa i katolicismens spår och trampa samvetets rättigheter under fötterna.

Allt eftersom spiritismen alltmer efterliknar namnkristendomen i vår tid får den större makt att bedra och snärja. Enligt modernt tänkesätt är Satan själv omvänd. Han kommer att framställa sig som en ljusets ängel. Genom spiritismen kommer mirakler att utföras. Sjuka kommer att botas. Många oförklarliga under kommer att utföras. Och eftersom andarna kommer att bekänna sig tro på Bibeln och visa respekt för kyrkans institutioner, kommer deras verksamhet att tas emot som en uppenbarelse av gudomlig makt.

Många kommer att ställas ansikte mot ansikte med onda andar som framställer älskade anhöriga och vänner, och dessa onda andar kommer att framföra de farligaste villoläror. Dessa besökare kommer att göra intryck på våra ömmaste känslor och kommer att göra under för att bestyrka sina påståenden. Vi måste vara beredda på att stå emot dem med den bibliska sanningen att "de döda vet ingenting" (Predikaren 9:5) och att dessa som visar sig på detta sätt är onda andar.

Den makt som utför underverk och som uppenbarar sig genom spiritismen kommer att utöva sitt inflytande mot dem som väljer att lyda Gud mer än människor. Budskap från andarna kommer att tillkännage att Gud har sänt dem för att övertyga dem som förkastar söndagen om deras synd och att landets lagar skall lydas som Guds lag. De kommer att sörja över den stora ogudaktigheten i världen och instämma i de religiösa lärarnas påståenden att det moraliska förfallet är en följd av söndagens vanhelgande. En stor vrede kommer därför att uppväckas mot alla som vägrar ta emot deras budskap.

Genom spiritismen uppträder Satan som en mänsklighetens välgörare. Han botar folkets sjukdomar och säger att han presenterar ett nytt och mer upphöjt religionssystem. Men samtidigt verkar han för att förstöra.

Satan verkar även genom naturkrafterna för att inbärga sin skörd av oförberedda människor. Han har studerat hemligheterna i naturens laboratorium, och han använder sin makt för att styra elementen så långt som Gud tillåter det. Hur snabbt blev inte hjordar, herdar, tjänare, hus och barn fördärvade när han fick tillåtelse att plåga Job (se Jobs bok, kapitlen 1-2). Den ena olyckan följde snabbt på den andra. Det är Gud som beskyddar sina skapade varelser och omsluter dem, så att de bevaras från fördärvarens makt. Men den kristna världen har visat förakt för Guds lag. Herren kommer att göra just det som han har förklarat att han skulle göra – han skall dra tillbaka sina välsignelser från jorden och ta bort sin beskyddande omsorg från dessa som gör uppror mot hans lag och som lär och tvingar andra att göra detsamma. Satan behärskar alla som inte Gud beskyddar på ett särskilt sätt. Han kommer att gynna och ge framgång åt en del för att befrämja sina egna planer. Men han kommer också att utsätta andra för lidande, så att han får människorna att tro att det är Gud som gör detta.

Samtidigt som Satan framträder inför människorna som en framstående läkare som kan bota alla deras sjukdomar, kommer han att förorsaka sjukdomar och katastrofer, så att tätbefolkade städer läggs i ruiner och ödeläggs. Redan nu är han i verksamhet. I olyckor och katastrofer till sjöss och på land, i stora eldsvådor, i intensiva tornados och fruktansvärda hagelskurar, i stormar, översvämningar, cykloner, tidvatenvågor och jordbävningar, på alla platser och i tusentals former utövar Satan sin makt. Han sveper bort mognande skördar med svält och misär som följd. Han tillför luften en dödlig besmittelse och tusentals omkommer av epidemin. Dessa hemsökelse kommer att bli mer och mer vanliga och mer och mer förödande. Fördärv kommer att drabba både människor och djur. "Jorden sörjer och tynar bort", "jordens stolta folk försmäktar. Jorden har blivit orenad under sina invånare, ty de har överträtt lagarna, kränkt rätten och brutit det eviga förbundet." Jesaja 24:4, 5.

Och då kommer den store bedragaren att övertyga människorna att de som tjänar Gud är orsaken till dessa olyckor. De människor som framkallat Guds misshag kommer att lägga skulden för alla sina besvärligheter på dem som på grund av sin lydnad mot Guds bud är en ständig tillrättavisning för överträdarna. Man kommer att förklara att män-

niskor skymfar Gud genom att överträda sönadagssabbaten. Man kommer att säga att denna synd har orsakat olyckor som inte kommer att upphöra förrän söndagsfirandet blivit strängt efterlevt genom lagstiftning. De som framhåller det fjärde budets krav på lydnad för den bibliska sabbaten, och därmed inte visar vördnad för söndagen, orsakar besvärigheter för folket och förhindrar att de återvinner Guds ynnest och vinner materiellt välstånd på nytt.

De som hedrar den bibliska vilodagen kommer att bli fördömda som fiender till lag och ordning. De kommer att få skulden för omoral, anarki och moraliskt förfall, och anses därför vara orsak till att Guds straffdomar faller över jorden. De kommer att anklagas för att vara fientligt inställda mot landets regering. Andliga ledare som förnekar den gudomliga lagens bindande giltighet kommer att från talarstolarna framhålla plikten att lyda de världsliga myndigheterna, som tillsatts av Gud. De som håller Guds bud kommer att i lagstiftande församlingar och inför domstolar framställas på ett felaktigt sätt och fördömas. Deras ord kommer att förvanskas. Deras motiv kommer att misstolkas på värsta sätt.

Framstående personer inom kyrka och stat kommer att förena sig för att försöka muta, övertala eller tvinga alla att fira söndagen. För att vinna popularitet kommer styresmän och lagstiftare till och med i det fria Amerika att ge efter för det populära kravet och utfärda lagar som framtvingar helighållandet av söndagen. Samvetsfriheten, som har kostat så stora offer, kommer inte längre att respekteras. I den strid som snart börjar, skall vi få se profetens ord uppfyllas: "Draken rasade mot kvinnan och gick bort för att föra krig mot återstoden av hennes barn, mot dem som håller Guds bud och har Jesu vittnesbörd." (Uppenbarelseboken 12:17).

Bibeln är ett säkert skydd

Guds folk hänvisas till Bibeln som sitt skydd mot falska lärares inflytande och mot den bedrägliga makt som mörkrets andar gör bruk av. Satan använder all tänkbar list för att hindra människor från att få kunskap från Bibeln, eftersom den tydligt avslöjar hans bedrägerier. Nu anstränger han sig till det yttersta i förberedelsen för den sista striden mot Kristus och hans efterföljare. Den sista, stora förvillelsen kommer snart att visa sig för oss. Det falska kommer att likna det sanna så mycket, att det kommer att bli omöjligt att skilja mellan dem utan hjälp av Bibeln.

De som bemödar sig om att hålla alla Guds bud kommer att möta motstånd och bli hånade. För att kunna uthärda provet framför sig måste de förstå Guds vilja som den

framställs i Bibeln. De kan ära honom bara när de har en rätt uppfattning om hans karaktär, hans regering och hans avsikter och när de handlar i överensstämmelse därmed. Inga andra än de som har stärkt sina sinnen med Bibelns sanningar kommer att bestå i den sista stora konflikten.

Gud kommer att ha ett folk på jorden som håller fast vid Bibeln och endast Bibeln som norm för alla läror och som grund för alla reformer. Lärda mäns åsikter, vetenskapens slutsatser och kyrkomötens bekännelser och beslut är lika talrika och inbördes lika motstridande som de kyrkor de representerar. Ingen av dessa – inte heller alla tillsammans – bör betraktas som bevis för eller emot någon kristen troslära. Innan vi godtar någon lära eller någon föreskrift bör vi som bevis kräva ett tydligt: "Så säger Herren".

Gud har gett oss sitt Ord, för att vi skall förstå dess undervisning och själva veta vad han kräver av oss. Det är inte tillräckligt att ha goda avsikter. Det är inte tillräckligt att göra det som man tror är rätt, eller vad pastorn säger är rätt. Människans frälsning står på spel. Hon bör studera Bibeln för sin egen räkning. Hon har en karta som pekar ut varje vägmärke på vandringen mot himlen. Hon bör inte i något avseende gissa sig fram.

Det är varje tänkande människas första och högsta plikt att lära sig från Bibeln vad som är sanning och att sedan vandra i ljuset och uppmuntra andra att följa hennes exempel. Med Guds hjälp skall vi själva bilda oss vår uppfattning, eftersom vi själva skall stå till svars inför honom.

Bibeln bör aldrig studeras utan bön. Det är bara den helige Ande som kan lära oss betydelsen av det som är lätt att förstå och hindra oss från att misstolka sanningar som är svåra att förstå. Det är himmelska änglars uppgift att förbereda våra sinnen, så att vi kan förstå Bibeln, fångas av dess skönhet, förmanas av dess varningar samt upplivas och styrkas av dess löften. Frestelser ser ofta ut att vara omöjliga att stå emot. Det beror på att den som frestas har försummat bön och bibelstudium och därför inte har så lätt att komma ihåg Guds löften eller möta Satan med Bibelns vapen. Men änglar finns runt omkring dem som är villiga att undervisas om gudomliga ting. Och vid trängande behov kommer de att påminna dem om de sanningar som de behöver.

Hela mänsklighetens öde skall snart avgöras. Varje efterföljare till Kristus bör allvarligt fråga: "Herre, vad vill du att jag skall göra?" Vi bör nu söka en djup och levande erfarenhet av det som tillhör Gud. Det finns inte ett ögonblick att förlora. Händelser av avgörande betydelse inträffar runt omkring oss. Vi befinner oss på Satans förtrollade mark. Sov inte, Guds väktare! Fienden döljer sig i närheten och väntar på ett lägligt tillfälle. Om ni blir likgiltiga och sömna, kommer han att överfalla er och göra er till sitt byte.

DEN SISTA VARNINGEN

Det största testet på vår lojalitet.

Jag såg en annan ängel komma ner från himlen. Han hade stor makt, och jorden lystes upp av hans härlighet. Och han ropade med stark röst och sade: 'Fallet, fallet är det stora Babylon! Det har blivit en boning för onda andar, ett tillhåll för alla orena andar och ett näste för alla orena och avskyrda fåglar.' ”Och jag hörde en annan röst från himlen säga: 'Dra bort från henne, mitt folk, så att ni inte tar del i hennes synder och drabbas av hennes plågor.' Upp. (Uppenbarelseboken) 18:1, 2, 4.

Denna bibeltext pekar fram mot en tid när tillkännagivandet om Babylons fall, såsom det framställdes av den andra ängeln i Upp. 14:8, skall upprepas. Detta tillkännagivande kommer också att vittna om det fördärv som har trängt in i de organisationer som utgör Babylon, sedan budskapet först förkunnades, sommaren 1844.

När kyrkosamfunden tar emot spiritismens läror avlägsnas varje hinder som tidigare lagts på det icke-omvända sinnet. Bekännelsen till religionen blir en kappa som döljer den värsta orättfärdighet. Tron på uppenbarelser från andevärlden öppnar vägen för förföriska andar och demoners läror och således blir de onda änglarnas inflytande i kyrkosamfunden kännbart.

Det tillkännages om Babylon, vid den tid när det framställs i denna profetia: ”Hennes synder har nått upp till himlen, och Gud har kommit ihåg hennes orättfärdighet.” Upp. 18:5. Hon har fyllt sina synders mått. Undergång är på väg att drabba henne. Men Gud har fortfarande ett folk i Babylon. Innan hans straffdomar drabbar henne, måste dessa trogna Guds tjänare kallas ut från henne, så att de inte ”tar del i hennes synder och drabbas av hennes plågor.” Dessa tillkännagivanden utgör, tillsammans med den tredje ängels budskap, den sista varningen till jordens invånare.

Jordens makter som förenar sig för att föra krig mot Guds bud kommer att utfärda ett påbud om att ”alla, små och stora, rika och fattiga, fria och slavar” (Upp. 13:16) skall följa kyrkans seder och hålla den falska vilodagen. Alla som vägrar att lyda kommer att straffas enligt borgerlig lag. Till slut kommer det att utfärdas en förklaring att de förtjänar döden. På den andra sidan finns Guds lag som innehåller Skaparens vilodag och som kräver lydnad och hotar med Guds vrede över alla dem som överträder dess bud.

Var och en som har en tydlig förståelse av detta och trots det väljer att överträda Guds lag för att lyda människobud tar på sig vilddjurets märke. Han accepterar tecknet på trohet mot den makt som han väljer att lyda framför Gud. Varningen från himlen lyder: ”Om någon tillber vilddjuret och dess bild och tar dess märke på sin panna eller sin hand, skall han få dricka av Guds vredes vin, som hållts upp oblandat i Guds vredes bägare.” Upp. 14:9,10.

Men ingen drabbas av Guds vredes vin förrän han har övertygats om sanningen i sitt förstånd och i sitt samvete. Det finns många som aldrig har haft någon möjlighet att höra de särskilda sanningarna för denna tid. Han som läser varje hjärta och prövar varje motiv vill inte att någon som vill ha kunskap om sanningen skall bli bedragen när det gäller det som striden handlar om. Var och en skall få tillräckligt med ljus för att kunna fatta ett intelligent beslut.

Sabbatsbudet kommer att bli det stora lojalitetsprovet, eftersom detta är den speciella stridsfrågan. Medan firandet av den falska sabbaten i enlighet med landets lagar, i strid mot det fjärde budet, kommer att bli en bekännelse av trohet mot den makt som står i opposition mot Gud, är helighållandet av den sanna sabbaten i lydnad mot Guds lag ett bevis på lojalitet mot Skaparen. Medan den ena gruppen godtar tecknet på underkastelse mot jordiska makter, och på så sätt tar på sig vilddjurets märke, väljer den andra gruppen tecknet på lojalitet mot Guds auktoritet och får därmed Guds sigill (se Upp. 7:1-3, 14:9-12).

Sigillet i Guds lag finns i det fjärde budet (2 Moseboken 20:8-11). Det är endast detta, av alla tio buden, som innehåller både laggivarens namn och hans titel. Det förklarar att han är himlens och jordens skapare och gör därmed klart hans rätt till vördnad och tillbedjan framför alla andra. Med undantag för detta bud finns det ingenting i tio Guds bud som visar vem som har auktoritet att ge ut denna lag. När påvemakten förändrade sabbaten togs sigillet bort från lagen. Jesu lärjungar uppmanas att återupprätta den genom att upphöja sabbaten i det fjärde budet till sin rättmätiga plats som Skaparens minnesmärke och tecknet på hans auktoritet (Fotnot 1).

Tidigare har de som förkunnat sanningarna i den tredje ängels budskap ofta betraktats som olyckspro-

feter. Deras förutsägelser om att religiös ofördragsamhet skulle få makten i Förenta staterna, att kyrkan och staten tillsammans skulle förfölja dem som håller Guds bud, har förklarats vara grundlösa och orimliga. Men allt eftersom frågan om att framtvunga söndagsfirande genom lag blir aktuell, ser de att den händelse som de så länge har tvivlat på närmar sig. Den tredje ängels budskap kommer därför att få en effekt som det inte tidigare kunnat få.

Men så länge Jesus fortsätter vara medlare för människorna i helgedomen därovan, kommer den helige Andes återhållande inflytande att erfaras av både ledare och folk. Även om många av våra ledare är Satans aktiva redskap, har Gud också sina redskap bland nationernas ledare. På så sätt kommer några få människor att hålla tillbaka en kraftfull ström av ondska. Sanningens fiender kommer att hindras i sitt motstånd, så att den tredje ängels budskap kan utföra sitt verk. När den sista varningen ges kommer den att fånga uppmärksamheten hos dessa ledare som Herren nu verkar genom. Några av dessa kommer att ta emot budskapet och ställer sig då på Guds folks sida under nödens tid.

Den ängel som ansluter sig till förkunnandet av den tredje ängels budskap kommer att upplysa hela världen med sin härlighet (Upp. 18:1-3). Adventrörelsen under åren 1840-1844 var en härlig uppenbarelse av Guds kraft. Den första ängels budskap förkunnades ut till varje missionsstation i världen. I en del länder väcktes det största religiösa intresset man sett i något land sedan reformationen på 1500-talet. Men dessa väckelser kommer att överträffas av den mäktiga rörelsen under den tredje ängels sista varning.

Guds tjänare, med ansikten som är upplysta av och strålar av helig hängivenhet, kommer att skynda från plats till plats för att förkunna budskapet från himlen. Underverk kommer att utföras, sjuka kommer att botas och tecken och under kommer att följa de troende. Men Satan verkar också med falska underverk.

Han lyckas till och med få eld att falla ner från himlen i människors åsyn. Upp. 13:13. Alltså kommer jordens invånare att tvingas ta ställning.

Nödens tid

De som hedrar Guds lag har anklagats för att ha orsakat straffdomar över världen. De kommer att betraktas som orsaken till de fruktansvärda omvälvningarna i naturen och till den strid och blodsutgjutelse bland människor som fyller jorden med

elände. Den kraft som åtföljer den sista varningen har gjort de ogudaktiga rasande. Deras vrede har uppväckts mot alla som har tagit emot budskapet, och Satan kommer att upptända hatets och förföljelsens anda till ännu större intensitet.

När sabbaten har blivit den särskilda stridsfrågan inom hela kristenheten och religiösa och världsliga myndigheter samarbetar för att lagstifta om firandet av söndagen, kommer den lilla grupp, som fortfarande vägrar att ge efter för det populära kravet att bli föremål för ett världsomfattande hat. Man kommer att kräva, att de få som motsätter sig kyrkans institution och samhällets lag inte borde tolereras. Man kommer till sist att utfärda en lag mot dem som enligt det fjärde budet håller sabbaten helig. Denna lag kommer att döma dem till lagens strängaste straff och ge folket frihet att efter en viss tid döda dem. Guds folk kommer då att få uthärda ett lidande och ett betryck som av profeten beskrivs som "en tid av nöd för Jakob" (Jeremia 30:5-7).

De som är ovilliga att förneka sig själva, att lida själskval inför Gud, att be länge och allvarligt för att få Guds välsignelse kommer inte att få den. Hur få är det inte som vet vad det innebär att kämpa med Gud! Hur få är det inte som söker Gud så intensivt att alla krafter ansträngs till det yttersta! När hopplöshetens vågor, som inget språk kan beskriva, sveper in över dem som ber, hur få är det då inte som klamrar sig fast vid Guds löften med en tro som inte ger vika.

Det händer ofta att människor föreställer sig svåra tider som värre än de i verkligheten är, men så är det inte med den nöd som ligger framför oss. Den mest livfulla skildring kan inte beskriva hur svår denna nödtid blir. I denna prövningens stund måste var och en stå ensam inför Gud.

Fruktansvärda och övernaturliga tecken skall snart visa sig på himlen som bevis för onda andars makt att göra underverk. Personer skall framträda, som ger sig ut för att vara Kristus själv och gör anspråk på den ära och tillbedjan som tillkommer världens Frälsare. De kommer att utföra underverk genom att bota sjuka och kommer att hävda, att de har fått uppenbarelser från himlen som motsäger Bibelns undervisning.

Som kronan på verket i bedrägeriets stora drama kommer Satan att framställa sig själv som Kristus. Församlingen har länge sagt sig vänta på Kristi återkomst, då deras hopp skall fullbordas. Nu kommer den store bedragaren att få det se ut som om Kristus har kommit. Han kommer att uppträda bland människor på olika platser på jorden och visa sig som ett majestätiskt väsen av bländande ljus, som liknar den beskrivning av Guds

När det levande molnet kommer ännu närmare, kan alla se Livets Furste. Hans ansikte överglänser middagssolens bländande ljus

Son som Johannes ger i Upp. 1:13-15. Den härlighet som omger honom överträffar allt som dödliga människor hittills har sett. Ett triumfrop ljuder genom luften: "Kristus har kommit! Kristus har kommit!" Folket kastar sig i tillbedjan ned på marken för honom. Samtidigt lyfter han sina händer och uttalar en välsignelse över dem, såsom Kristus välsignade sina lärjungar när han var här på jorden. Hans röst är mild och lågmäld, men ändå mycket melodisk. Vänligt och med medkänsla presenterar han några av de nåderika himmelska sanningar som Frälsaren förkunnade. Han botar också folkets sjukdomar. Och sedan, efter det att han utger sig för att vara Kristus, försäkrar han att han har förändrat sabbaten till söndagen och befäller alla att hålla den dag helig som han har välsignat. Han tillkännager att de som envisas med att hålla den sjunde dagen helig hädar hans namn genom att vägra lyssna på hans änglar, som han har sänt till dem med ljus och sanning. Detta är en stark, nästan överväldigande villfarelse.

Guds barn kommer emellertid inte att låta sig vilseledas. Den lära som denne falske Kristus förkunnar är inte i överensstämmelse med Bibeln. Han uttalar sin välsignelse över dem som tillber vilddjuret och dess bild, medan Bibeln däremot säger, att Guds oblandade vrede skall utgjutas över dem.

Dessutom får Satan inte tillåtelse att imitera det sätt på vilket Kristus skall återkomma. Frälsaren har varnat sitt folk för Satans bedrägeri på den här punkten och har tydligt förutsagt på vilket sätt Kristi återkomst skall ske: "Falsa messiasgestalter och falska profeter skall uppträda och göra stora tecken och under för att, om möjligt, vilseleda också de utvalda... Om de säger till er: Han är i öknen, så gå inte dit, eller: Han är i de inre rummen, så tro det inte. Ty liksom blixten går ut från öster och lyser ända bort till väster, så kommer Människosönens ankomst att vara." (Matteus 24:24 – 27, 31; Upp. 1:7; 1Tessalonikerbrevet 4:16, 17). Denna återkomst finns det ingen möjlighet att efterlikna. Den kommer att bli känd i hela världen – och hela världen skall se den.

Endast de som flitigt studerat Bibeln, och som tagit emot kärleken till sanningen, kommer att bli beskyddade mot denna kraftiga villfarelse som skall bedra hela världen.

Genom Bibelns undervisning upptäcker de bedragaren i sin förklädnad. Detta prov kommer över alla.

Frälsaren kommer att sända hjälp just när vi mest behöver den. Nödens tid utgör en fruktansvärd prövning för Guds folk. Samtidigt är den en tid för varje sann troende att se uppåt, och genom tron kan han då se löftets båge omge honom.

Hur härlig skall inte befrielsen bli för dem, som tåligt har väntat på hans återkomst och som har sina namn inskrivna i Livets bok.

Guds folks befrielse

När tiden kommer då mänskliga lagar inte längre skyddar dem som ärar Guds lag, skall det i olika länder samtidigt uppstå rörelser som har som målsättning att döda dem. När den tid som bestämts i påbudet närmar sig, kommer människorna att sammansvärja sig för att utrota den avskydda sekten. De fattar ett beslut att en natt slå ett avgörande slag, som en gång för alla skall tysta oppositionens och tillrättavisningens röst.

Guds folk – en del i fångelser, andra gömda på ensliga platser i skogar och bland berg, fortsätter att be om Guds beskydd.

Mängder av onda människor är beredda att med segerjubel, hån och föbannelser kasta sig över sitt byte. Ett tätt mörker, tjockare än nattens mörker sänker sig emellertid över jorden. Himlen omges av en regnbåge som strålar av härligheten från Guds tron, och ser ut att innesluta varje bedjande grupp. De ursinniga folkmassorna stannar plötsligt. De har nu glömt dem som var föremål för deras mordiska vrede. Med ångslan och onda aningar stirrar de på regnbågen – symbolen för Guds förbund – och vill dölja sig för dess överväldigande klarhet.

Det är vid midnatt, som Gud uppenbarar sin makt för att befria sitt folk. Solen bryter fram och skiner i all sin glans. Tecken och under följer snabbt efter varandra. De ogudaktiga betraktar scenen med skräck och häpnad, medan de rättfärdiga med högtidlig glädje ser tecknen på sin befrielse. Mitt på den vredgade himlen finns en klar plats som lyser av obeskrivlig härlighet. Härifrån kommer Guds röst, som låter som ljudet från många vatten: "Det har skett". Upp. 16:17.

Den rösten skakar himlarna och jorden. Det uppstår en väldig jordbävning, "så stor att något liknande inte har förekommit så länge människor funnits på jorden, sådan var jordbävningen och så väldig". Vers 17, 18. Berget skakar som vass för vinden och lössryckta klipp-

stycken slungas åt alla håll. Havet piskas upp i raseri och orkanen ryter som en röst från onda andar, som är ute för att ödelägga. Jordens ståtligaste städer ödeläggs. Fängelsemurarna störtar samman. Gud befriar sitt folk, som hållits i fångenskap på grund av sin tro.

Gravarna öppnas och "många av dem som sover i mulen skall vakna, några till evigt liv, andra till förakt och evig skam" (Daniel 12:2). "Även de som har genomborrat honom" (Upp. 1:7), de som hånade och förlöjligade honom i hans dödskamp och var de starkaste motståndarna till hans sanning och hans folk, uppstår, för att få bevittna honom i hans härlighet och se den ära som kommer de lojala och lydiga till del.

Intensiva blixtar flammar upp över hela himlen och omger jorden med ett hav av lågor. Över åskans fruktansvärda donder hörs hemlighetsfulla, skräckinjagande röster, som förkunnar de ogudaktigas undergång. De som strax innan var så hänsynslösa, så skrytsamma och trotsiga, så triumferande i sin grymhet mot Guds laglydiga folk är överväldigade av bestörtning och skälver av fruktan. Onda andar erkänner Kristi gudom och bävar för hans makt, medan människor ber om nåd och drar sig undan i förnedrande skräck.

Guds röst hörs från himlen och förkunnar dagen och stunden, när Jesus kommer. Guds folk står och lyssnar med blicken riktad uppåt. Deras ansikten är upplysta av hans härlighet och skiner såsom Mose ansikte när han kom ned från Sinai. Snart visar sig i öster ett litet svart moln, ungefär hälften så stort som en människohand. Det är det moln som omsluter Frälsaren och som på det stora avståndet ser ut att vara inhöjlt i mörker. Guds folk vet att detta är Människosönens tecken. Under högtidlig tystnad ser de på det med spänd blick, medan det kommer närmare jorden och blir ljusare och härligare, tills det blir ett stort vitt moln med en härlighet som en förtärande eld i dess nedre del. Över den finns förbundets regnbåge. När det levande molnet kommer ännu närmare, kan alla se Livets Furste. Hans ansikte överglänser middagssolens bländande ljus.

"Kungarna på jorden, stormännen och härförarna, de rika och mäktiga, alla slavar och alla fria, gömde sig i hålor och bland klippor i bergen. Och de sade till bergen och klipporna: Fall över oss och göm oss för hans ansikte som sitter på tronen och för Lammets vrede. Ty deras vredes stora dag har kommit, och vem kan då bestå?" Se Upp. 6:15-17.

Medan jorden raglar, blixterna ljungar och åskan dundrar, hörs Guds Söns röst, som kallar fram de heliga som är döda. Alla uppstår ur sina gravar med samma kroppsstorlek som de hade när de lades ned i dem,

men alla uppstår med den eviga ungdomens hälsa och vitalitet. Synden vanställde och nästan utplånade den gudomliga bilden, men Kristus kom för att återställa det som gått förlorat. Han kommer att förvandla vår bräckliga kropp, så att den blir lik den kropp han har i sin härlighet.

Den dödliga, förgängliga kroppen, berövad sitt behagliga utseende, en gång förorenad av synden, blir fullkomlig, skön och odödlig.

De levande rättfärdiga förvandlas "i ett nu, på ett ögonblick" (1 Korintierbrevet 15:52). De förhärligas vid Guds röst. Nu får de odödlighet, och tillsammans med de uppståndna heliga rycks de upp för att möta Herren i luften. Änglar "skall samla hans utvalda från de fyra väderstrecken, från himlens ena ände till den andra." (Matteus 24:31). Små barn bärs av heliga änglar till sin moders famn. Vänner, som länge varit skilda åt genom döden, återförenas för att aldrig mer skiljas och för att med glädjesånger tillsammans stiga upp till Guds stad.

Framför den återlösta skaran ligger den heliga staden. Jesus öppnar pärleportarna på vid gavel och de folk som har bevarat sanningen går in genom dem. Då säger den röst som är ljuvligare än någon musik som någonsin har ljudit för någon dödlig människa till dem: "Er strid är slut". "Kom, ni min Faders välsignade. Ta i besittning det rike som stått färdigt åt er sedan världens skapelse" (Matteus 25:34).

Jordens ödeläggelse

Vid Kristi återkomst blir de ogudaktiga utplånade. Kristus för sitt folk till Guds stad och jorden blir utan invånare. "Herren tömmer jorden och föröder den, han omvälvder vad som är på den och skingrar dess invånare". Jesaja 24:1.

Hela jorden liknar en obebodd ödemark. Ruiner av städer och samhällen som blivit förstörda av jordbävningen (Upp. 16:18), träd som ryckts upp med rötterna och sönderrivna klippblock som kastats upp ur havet eller rivits loss från jorden ligger spridda över hela jordens yta. Våldiga gropar visar var berg har ryckts loss från sina grundvalar.

I Uppenbarelseboken förutsägs Satans förvisning och det tillstånd av kaos och ödeläggelse som jorden skall drabbas av. Där förklaras att detta tillstånd skall bestå under ett tusen år. Sedan profeten framställt Herren återkomst och de ogudaktigas undergång, säger han: "Och jag såg en ängel komma ner från himlen med nyckeln till avgrunden och en stor kedja i handen.

Han grep draken, den gamle ormen, det är Djävulen och Satan, och band honom för tusen år och kastade honom i avgrunden, och stängde in honom och satte ett sigill på honom för att han inte skulle bedra folken förrän de tusen åren hade gått. Sedan skall han släppas lös för en kort tid". Upp. 20:1- 3.

Uttrycket "i avgrunden" symboliserar jorden i ett tillstånd av oordning och mörker, vilket framgår av andra bibeltexter. Här skall Satan och hans onda änglar ha sitt hem under ett tusen år. Han kan inte lämna jorden och har därför inte tillträde till andra världar, där han skulle kunna fresta och plåga dem som aldrig har syndat. I den bemärkelsen är han bunden. Det finns ingen kvar, som han kan utöva inflytande över. Han är helt avskuren från att bedra och förstöra, som har varit hans enda glädje under så många århundraden.

Under ett tusen år skall Satan vandra fram och tillbaka på den ödelagda jorden för att betrakta följderna av sitt uppror mot Guds lag. Under denna tid är hans lidanden intensiva. Han är nu berövad all sin makt och lämnad för att begrunda hur han har handlat sedan han först gjorde uppror mot himlens regering. Med bavan och skräcken väntar han på den hemska framtiden, när han måste lida för allt det onda som han har gjort och straffas för de synder som han fått andra att begå.

Under de tusen åren mellan den första och andra uppståndelsen hålls dom över de ogudaktiga. Aposteln Paulus talar om denna dom som en händelse, som följer på Kristi återkomst. Under denna tid regerar de rättfärdiga som kungar och präster inför Gud. Johannes säger i Uppenbarelseboken: "Och jag såg troner, och de som satte sig på dem fick makt att döma." "De skall vara Guds och Kristi präster och skall regera med honom i tusen år". Se Upp. 20:4, 6.

Vid slutet av de tusen åren kommer den andra uppståndelsen att äga rum. Då skall de ogudaktiga uppväckas från de döda och föras fram inför Gud för att domen över dem skall verkställas "efter vad som stod skrivet i böckerna" (Upp. 20:12).

Konfliktens slut

Vid slutet av de tusen åren återvänder Kristus till jorden. Han åtföljs av de frälsta och härskaror av änglar. Medan han stiger ned i fruktansvärt majestät, befaller han de ogudaktiga döda att uppstå för att ta emot sin dom. De kommer upp som en mäktig här, oräkneliga som sandkornen i havet. Vilken stor skillnad mellan dessa och de som uppstod

i den första uppståndelsen! De rättfärdiga var klädda i odödlig ungdom och skönhet, medan de ogudaktiga bär märken av sjukdom och död.

När det nya Jerusalem i sin bländande härlighet kommer ner från himmelen, vilar det på den plats som är renad och beredd att ta emot det, och Kristus, hans folk och änglarna går in i den heliga staden.

Guds Sonsslutliga kröning äger rum i närvaro av himlens och jordens församlade invånare. Beklädd med högsta majestät och makt, uttalar nu kungars kung domen över dem som gjort uppror mot hans regering, samt skipar rättvisa mot dem som har överträtt hans lag och förtryckt hans folk. Guds profet säger: "Och jag såg en stor vit tron och honom som satt på den, och jorden och himlen flydde inför honom, och det fanns inte längre någon plats för dem. Och jag såg de döda, stora och små, stå inför tronen, och böckerna öppnades. Och ännu en bok öppnades: livets bok. Och de döda dömdes efter vad som stod skrivet i böckerna, efter sina gärningar." Upp. 20:11, 12.

Så snart räkenskapsböckerna öppnas, och Jesus ser på de ogudaktiga, minns han sig varje synd som de har begått. De ser var deras fötter vek av från renhetens och helighetens stig. De förföriska frestelser som de uppmuntrade genom att ge efter för synd, de välsignelser som de missbrukade, Guds sändebud som de förkastade, varningar som de förkastade, erbjudanden om nåd som de stått emot med ett hårt, obotfärdigt hjärta - allt står nu tydligt och klart framför dem, som om det vore skrivet med bokstäver av eld.

De ogudaktiga inser nu vad de har gått miste om genom sitt liv i uppror. Alla inser, att deras uteslutning från himlen är rättvis. De ogudaktiga får sitt straff här på jorden. De skall "vara som halm, och dagen som kommer skall bränna upp dem, säger Herren Sebaot. Varken rot eller gren blir kvar" (Malaki 4:1. Fotnot 2). Några utplånas på ett ögonblick, medan andra får lida många dagar. Alla straffas "efter sina gärningar" (Upp. 20:12). Satan måste nu lida inte bara för sitt eget uppror utan också för alla de synder, som han har fått Guds folk att begå. De renande lågorna förtär de ogudaktiga till sist, rot och kvistar - Satan är roten, hans följeslagare är grenarna. De har lidit lagens fulla straff, rättvisans krav har blivit uppfyllda. Guds skapade varelser är nu för alltid befriade från Satans närvaro och frestelser.

Medan jorden är insvept i den uppslukande elden, bor de rättfärdiga tryggt i den heliga staden. Medan Gud är en förtärande eld för de ogudaktiga, är han både sol och sköld för sitt folk. Upp. 20:6, Psaltaren 84:12.

"Och jag såg en ny himmel och en ny jord. Ty den första himlen och den första jorden var borta, och

havet fanns inte mer.” Upp. 21:1. Den eld som förbränner de ogudaktiga, renar jorden. Varje spår av förbannelse har nu försvunnit. Inget evigt brinnande helvete skall få de återlösta att komma ihåg syndens fruktansvärda följder.

Endast en sak finns kvar som påminner om dessa följder: Vår Frälsare skall alltid bära märkena efter sin korsfästelse, och märkena efter hans förnedring är hans högsta ära. Genom evigheten skall såren från Golgata vittna om hans lov och makt.

I Bibeln kallas de frälstas arv ”ett hemland” (Hebreerbrevet 11:14-16). Där leder den himmelske herden sin hjord till källor med levande vatten. På dess fridfulla slätter utmed levande vattendrag skall Guds folk, som så länge varit pilgrimer och vandringsmän, finna ett hem.

Allteftersom evighetens år förflyter, skall de medföra allt rikare och härligare uppenbarelser av Gud och Kristus. Ju bättre människorna lär känna Gud, desto mer skall de beundra hans karaktär. När Jesus öppnar frälsningens skatter för dem och den underbara seger som blev vunnen i den stora striden mot Satan, skall de återlösta hjärtan fyllas med en ännu innerligare hängivenhet. De skall spela på sina guldharpor med en allt mer hänförd glädje.

Den stora striden är avslutad. Synd och syndare finns inte längre. Hela universum är rent. Harmoni och glädje genomströmmar hela den väldiga skapelsen. Från honom, som skapade allt, flödar liv, ljus och glädje genom universums gränslösa rymder. Allting, från den minsta atom till den största värld, både levande och livlösa ting, vittnar i sin ofördunklade skönhet och fullkomliga glädje om att

GUD ÄR KÄRLEK.

Fotnot 1: Guds sigill finns även i Guds sista nådes- och varningsbudskap till mänskligheten, dvs i de tre änglarnas budskap i Upp. 14:6-12. Vers 7 uppmanar till att frukta ”Gud” och tillbe honom som ”har skapat himmel och jord och hav och vattenkällor”. Dessa ord är praktiskt taget ett citat från det fjärde budet, där vi uppmanas att hålla sabbatsdagen helig (2 Moseboken 20:11; se även v 8-10). Detta bekräftas av Upp. 14:12 där den grupp som väljer att följa Gud beskrivs som ”de som håller Guds bud och bevarar Jesu tro”.

Fotnot 2: Jämför 2 Petrusbrevet 3:10 och Upp. 20:13-15.

**"DE SOM ÖNSKAR GE UPP FRIHET
FÖR ATT VINNA SÄKERHET KOMMER
INTE ATT FÅ, ELLER FÖRTJÄNA,
NÅGON AV DEM."**

-Benjamin Franklin (1706-1790),
amerikansk statsman

**"FRIHET ÄR EN ÄGODEL SOM INTE
KAN VÄRDERAS TILLRÄCKLIGT HÖGT"**

- Marcus Tullius Cicero (106 – 43 f Kr),
romersk statsman

Vi lever i en tid som inte liknar någonting i det förflutna. Mänskligheten har aldrig tidigare utvecklat sådana tekniska möjligheter som finns idag beträffande kommunikation, informationsteknologi, läkarvetenskap, transporter och annat. Men vad är det som har sparat ur? Krig och konflikter som aldrig tar slut och som sägs ge fred i världen, naturkatastrofer som dödar tusentals människor, ekonomiska system som tycks vara nära kollaps. Stölder, våld och mord får oss att fråga: Vart har moralen tagit vägen?

Den dolda kampen avslöjar ursprunget till de problem som finns i världen idag och följer utvecklingen fram till vår egen tid. Men denna broschyr stannar inte där, den leder oss också in i framtiden, där världens ledande makter kämpar för att vinna herravälde över världen. Vad blir slutet på detta? Kommer vi att förlora vår frihet? Kommer en påtvingad moral att lösa problemen? *Den dolda kampen* besvarar dessa och andra frågor.

☐ **Kärlekens beröring** är en parallellbroshyr till *Den dolda kampen* och har samma författare. Med Jesu liv och undervisning i centrum inbjuds läsaren att höja sig över livets svårigheter och ta emot den frid, glädje och kärlek som Gud erbjuder. *Beställ idag! Gratis (inget porto).*

☐ **Den stora striden**, ur vilken *Den dolda kampen* har tagits, beskriver mycket av vår historia som inte undervisas om i skolorna och som inte framkommer i media. Författaren använder Bibeln som vägledning och leder oss steg för steg genom de två sista årtusendena av vår historia och ger läsaren verktyg för att förbereda sig för vad som snart skall drabba världen som en stor överraskning. *Beställ idag! 60 kr (inklusive porto).*

☐ på svenska ☐ annat språk _____

Namn _____ Adress _____

Sänd till:

DEN DOLDA KAMPEN, STENSHULT 1, 51195 ÖXABÄCK

